STEPHEN KING & PETER STRAUB

TALISMANUL

vol.2

PARTEA A TREIA - O COLIZIUNE DE LUMI

CAPITOLUL XX – Încătuşaţi de lege

1

Pe la ora două în după-amiaza aceleiaşi zile, se aflau la o sută cincizeci de kilometri mai spre Vest, iar Jack Sawyer avea senzaţia că şi el fugise ca dus de Lună – atât de lesne înaintaseră. În ciuda foamei cumplite, Jack băuse încet apa din cana ruginită şi-l aşteptase pe Wolf să se trezească. Într-un târziu, Wolf se întinsese, spusese: „Acu-s gata, Jack", îl săltase pe băiat în cârcă şi intrase la trap în Daleville.

Wolf rămase afară pe bordura trotuarului şi încerca să nu atragă privirile, iar Jack intră în bufetul-expres „Daleville Burger King". Mai întâi se duse la toaleta bărbaţilor şi se dezbrăcă până la mijloc. Până şi în toaletă, mirosul înnebunitor al cărnii fripte îl făcea să-i lase gura apă. Se spălă pe mâini, pe braţe, pe piept, pe faţă. Apoi vârî capul sub robinet şi-şi spălă părul cu săpun lichid. Prosoapele de hârtie mototolite căzeau pe jos unul după altul.

STEPHEN KING & PETER STRAUB

TALISMANUL

vol.2

_

_

_

PARTEA A TREIA - O COLIZIUNE DE LUMI

_

_

CAPITOLUL XX – Încătuşaţi de lege

1

Pe la ora două în după-amiaza aceleiaşi zile, se aflau la o sută cincizeci de kilometri mai spre Vest, iar Jack Sawyer avea senzaţia că şi el fugise ca dus de Lună – atât de lesne înaintaseră. În ciuda foamei cumplite, Jack băuse încet apa din cana ruginită şi-l aşteptase pe Wolf să se trezească. Într-un târziu, Wolf se întinsese, spusese: „Acu-s gata, Jack", îl săltase pe băiat în cârcă şi intrase la trap în Daleville.

Wolf rămase afară pe bordura trotuarului şi încerca să nu atragă privirile, iar Jack intră în bufetul-expres „Daleville

Burger King". Mai întâi se duse la toaleta bărbaţilor şi se dezbrăcă până la mijloc. Până şi în toaletă, mirosul înnebunitor al cărnii fripte îl făcea să-i lase gura apă. Se spălă pe mâini, pe braţe, pe piept, pe faţă. Apoi vârî capul sub robinet şi-şi spălă părul cu săpun lichid. Prosoapele de hârtie mototolite căzdeau pe jos unul după altul.

În sfârşit, termină şi se prezentă la tejghea. Tânăra vânzătoare în uniformă făcu ochii mari, în timp ce-i lua comanda –probabil, din cauza părului ud, se gândi Jack. Aşteptând să-i fie aduse cele cerute, văzu că fata face un pas înapoi, se reazemă de tejgheaua bucătăriei şi continuă să se holbeze la el fără nici un pic de jenă.

Muşcând din primul cârnăcior Whopper, se întoarse spre uşile de sticlă. Zeama i se prelingea pe bărbie. Era atât de flămând, încât aproape că nu se mai ostenea să mestece. Din trei muşcături hulpave, dădu gata aproape tot sandvişul. Tocmai era gata s-o înghită şi pe cea de-a patra, când văzu prin geamul uşilor că Wolf adunase în juru-i o droaie de copii. Îmbucătura i se opri brusc în gât.

Ieşi în mare grabă, încercând, totuşi, să-şi înghită dumicatul de carne tocată, pâine moale, muştar, salată, roşii şi sos. Copiii stăteau în stradă, înconjurându-l pe Wolf din trei părţi şi holbându-se la el cu tot atâta sinceră uimire ca şi ospătăriţa la Jack. Stând arcuit pe bordura trotuarului, Wolf îşi încovoiase spinarea, cocoşându-se şi căutând parcă, printr-o mişcare retractilă, de broască ţestoasă, să-şi tragă gâtul înăuntru. Urechile-i păreau lipite de cap. Îmbucătura i se opri lui Jack în gâtlej ca o minge de golf, iar când încercă s-o înghită, convulsiv, cocoloşul nu făcu decât să mai coboare cam de-un deget.

Wolf îi aruncă o privire cu coada ochiului şi se relaxă vizibil. Un tânăr înalt, de vreo douăzeci de ani, în costum de blue-jeans, deschise portiera unei automacarale roşii, rablagite, aflată la doi metri de bordură, se rezemă de cabină şi-i privi zâmbind.

— Ia un burger, Wolf, spuse Jack, cu un aer ce voia să pară nepăsător.

Îi întinse cutia lui Wolf. Acesta o mirosi, apoi înălţă capul şi muşcă zdravăn din cutie. Începu să mestece metodic. Copiii, uimiţi şi fascinaţi, se mai apropiară un pas. Câţiva chicoteau.

— Ce-i ăsta? întrebă o fetiţă blondă cu codiţe subţiri, legate cu panglici roz, scămoşate, folosite la ambalajele cadourilor. Un monstru?

Un băiat de vreo şapte-opt ani, tuns perie, se înfipse în faţa fetiţei şi interveni?

— El e Hulk, nu? Chiar că-i Hulk. Ei? Ei? Este? Aşa-i?

Wolf reuşise să scoată din cutia de carton ce mai rămăsese din cârnăciorul său whopper. Împinse totul în gură, cu palma. Îi căzură foi se salată între genunchii îndoiţi, mânjindu-se cu maioneză şi sos de carne pe bărbie şi pe obraji. Totul deveni o cocă brună, zdrobită între dinţii lui enormi. După ce înghiţi, Wolf începu să lingă cutia pe dinăuntru.

Jack i-o luă uşurel din mâini.

— Nu, e doar vără-miu. Nu-i monstru, şi nu-i nici Hulk. De ce nu plecaţi voi, copii, şi să ne lăsaţi în pace? Plecaţi de-aici. Lăsaţi-ne-n pace.

Puştii continuară să se holbeze. Acum, Wolf îşi lingea degetele.

— Dacă mai căscaţi aşa ochii la el, s-ar putea să se-nfurie. Şi nu ştiu ce-o să facă dacă se-nfurie.

Băiatul cu tunsoarea-perie văzuse destul de des transformările lui David Banner, pentru a avea idee ce-ar putea face furia din acest monstruos carnivor de „Burger King". Făcu un pas înapoi. Majoritatea celorlalţi îi urmară exemplul.

— Plecaţi, vă rog, insistă Jack.

Dar copiii încremeniseră din nou.

Wolf se ridică în picioare, uriaş ca un munte.

— BĂTU-V-AR DUMNEZEU, NU VĂ MAI UITAŢI LA MINE! mugi el. NU MĂ FACEŢI SĂ MĂ SIMT CARAGHIOS! TOATĂ LUMEA MĂ FACE SA MĂ SIMT CARAGHIOS!

Copiii se risipiră. Răsuflând din greu, roşu la faţă, Wolf rămase nemişcat, privindu-i cum dispăreau în lungul străzii principale din Daleville şi după colţuri. Când nu se mai văzură, îşi cuprinse pieptul cu braţele şi-l săgetă pe Jack cu privirea. Era zdrobit de ruşine.

— Wolf n-ar fi trebuit să ţipe, se scuză el. Nu erau decât nişte copilandri.

— Le prinde bine câte o sperietură zdravănă din când în când, spuse cineva – şi Jack văzu că tânărul din camioneta roşie încă mai stătea rezemat de cabină, zâmbindu-le. Nici mie nu mi-au mai văzut ochii aşa ceva. Verişori, ai?

Jack încuviinţă din cap, bănuitor.

— Hei, n-aş vrea s-o luaţi drept ceva personal, sau mai ştiu eu cum.

Făcu un pas înainte; era un tânăr dezinvolt şi brunet, cu vestă bej fără mâneci şi cămaşă cadrilată.

— Mai ales că n-aş vrea să fac pe nimeni să se simtă caraghios, să ştiţi. Se opri, ridicând mâinile cu palmele în sus. Zău... Mă gândeam doar că voi, băieţi, arătaţi de parc-aţi fi tot pe drumuri de-o buca' de vreme.

Jack îi aruncă o privire lui Wolf, care încă-şi mai ţinea umerii cu braţele încrucişate, ruşinat, privind însă ursuz, prin ochelarii săi rotunzi, noua apariţie.

— Şi eu am fost acolo, continuă omul. Hei, să vedeţi: în anul în care am absolvit liceul din Daleville, ştiţi, am parcurs cu autostopul tot drumul până-n nordul Californiei şi-napoi. Oricum, dacă vă cam duceţi spre Vest, vă pot lua în maşină.

— Nu pot, Jacky, se repezi Wolf, într-o puternică şoaptă, rostită ca pe scenă.

— Cât de departe spre Vest? întrebă Jack. Încercăm să-ajungem la Springfield. Am un prieten acolo.

— Heii, niici oo probleemă, seenyor, zise omul, ridicând din nou mâinile. Eu merg doar până mai încoace de Cayuga,

imediat lângă hotarul cu Illinois. M-aşteptaţi să-nfulec un burger, şi-am fugit. În linie dreaptă. O oră jumate, poate nici atâta – o să fiţi cam la jumătatea distanţei pân' la Springfield.

— *Nu pot,* gâjâi iarăşi Wolf.

— Mai e o treabă, bine? Am nişte bagaje pe scaunul din faţă. Unul din voi, băieţi, va trebui să stea-n spate. O să cam sufle vântu' acolo.

— Nici nu ştiţi ce extraordinar e, răspunse Jack, spunând adevărul şi numai adevărul. V-aşteptăm când ieşiţi.

Wolf începu să ţopăie, agitat.

— Cinstit. O să ne simţim bine-acolo, domnu'. Şi vă mulţumim.

De îndată ce şoferul dispăru pe uşă, Jack se întoarse să-i vorbească lui Wolf în şoaptă.

Şi astfel, când tânărul – Bill „Buck" Thompson, pe numele său – reveni la maşină, aducând două cutii de cârnăciori Whopper, găsi un Wolf calm în aparenţă, îngenuncheat în bena descoperită, cu braţele rezemate de panoul lateral, gura deschisă şi nasul deja fremătând. Jack stătea pe scaunul din cabină, în dreapta, înghesuit lângă o grămadă de pungi de plastic umflate, lipite cu bandă adezivă, apoi ştanţate şi, în sfârşit, date cu spray cu aromatizant din belşug, judecând după miros. Prin pereţii transparenţi ai pungilor se vedeau nişte obiecte prelungi, verzi, tăiate în formă de frunză de palmier. Pe aceste obiecte creşteau ciorchini de muguri.

— Am socotit că încă arătaţi cam flămânzi, spuse şoferul, şi-i aruncă lui Wolf alt cârnăcior Whopper. Apoi se aşează la volan – între el şi Jack aflându-se pungile de plastic. M-aş fi aşteptat să-l prindă-n dinţi, vără-tu ăsta. Nu mi-o luaţi în nume de rău. Na, înhaţă şi tu, el l-a şi pulverizat pe-al lui.

Şi mai făcură vreo sută şaizeci de kilometri spre Vest, Wolf delirând de fericire că-i vâjâia vântul împrejurul

capului, aproape hipnotizat de viteză şi de feluritele mirosuri pe care le adulmeca din zbor. Cu ochii ca nişte vâlvătăi, incandescenţi, înregistrând fiecare nuanţă a vântului, Wolf tresălta dintr-o parte-n alta înapoia cabinei, împingându-şi nasul în curentul de aer.

Buck Thompson povestea despre viaţa sa de fermier. În cele şaptezeci şi cinci de minute, cât ţinu piciorul apăsat, până aproape de podea, pe accelerator, vorbi non-stop, fără să-i pună lui Jack nici măcar o singură întrebare. Iar când coti pe un drumeag de ţară, chiar înainte de marginea oraşului Cayuga, şi opri maşina lângă un lan de porumb, ce părea să se întindă pe-o suprafaţă de kilometri întregi, se scobi în buzunarul jachetei şi scoase o ţigară de formă vag neregulată, răsucită în hârtie albă, aproape ca o pânză subţire.

— Am auzit şi eu de ochi-roşii, spuse el, dar vără-tu e ridicol. Îi puse lui Jack ţigara în mână: Dă-i puţin din asta când îl apucă pandaliile, da? Ordinul medicului.

Jack, absent, îndesă ţigara de marijuana în buzunarul cămăşii şi se dădu jos din cabină.

— Mulţumesc, Buck, îi strigă el şoferului.

— Măi frate, nu mi-a venit să cred când l-am văzut halind aşa, comentă Buck. Cum faci ca să-l pui să meargă ici şi colo? Ţipi la el: *Zât! Zât!?*

De îndată ce Wolf află că plimbarea se încheiase, sări din bena camionului.

Maşina roşie plecă, lăsând în urmă un lung nor de praf.

— Hai să mai facem o dată! intonă Wolf. Jacky! Hai s-o mai luăm odată aşa!

— Mamă, zău c-aş vrea să se poată, răspunse Jack. Haide, să mai mergem şi pe jos o vreme. O să treacă, probabil, cineva.

Credea că-i venise şi lui apă la moară, că el şi Wolf vor fi, cât ai bate din palme, peste graniţă, în Illinois – şi, aşa cum fusese convins dintotdeauna, totul va merge ca pe roate o dată ce vor ajunge în Springfield, la Thayer School şi la

Richard. Dar mintea lui Jack încă mai funcţiona parţial după timpul-hambarului, conform căruia tot ceea ce este ireal umflă şi distor-sionează realul, iar când începură iarăşi cele rele, se întâmplară atât de repede, încât nici nu fu în stare să le controleze. Mai era destulă vreme înainte ca Jack să vadă Illinoisul, iar între timp avea să se regăsească înapoi în hambar.

2

Uimitor de rapida suită de evenimente care avea să sfârşească la Sunlight Home începu la zece minute după ce Jack şi Wolf trecuseră de micul şi banalul indicator rutier care-i anunţa că acum se aflau în Cayuga, 23 568 loc. Cayuga propriu-zisă nu se vedea nicăieri. La dreapta lor, lanul de porumb nesfârşit se unduia pe câmpie; la stânga, un şes pustiu le permitea să vadă cum, după o cotitură, drumul mergea în linie dreaptă, îndreptându-se spre orizontul gol. Imediat ce Jack îşi dădu seama că probabil erau nevoiţi să ajungă până în oraş pentru a găsi următoarea ocazie, pe acel drum îngust apăru o maşină, apropiindu-se de ei în viteză.

— Urcăm în spate? ţipă Wolf, ridicându-şi vesel braţele deasupra capului. Wolf urcă în spate! Chiar aci şi-acu!

— Merge în direcţie opusă, spuse Jack. Stai calm şi las-o să treacă, Wolf. Braţele jos, altfel o să creadă că-i faci semn.

Fără tragere de inimă, Wolf îşi coborî braţele. Maşina se apropiase de curbă, după care avea să ajungă lângă ei.

— Acum nu urcăm în spate? întrebă Wolf, cu o mutră bosumflată, aproape copilărească.

Jack clătină din cap. Se uita la un medalion oval, pictat pe portiera albă, prăfuită, a maşinii. Acolo ar fi putut să scrie „Comisia Parcurilor Rustice", sau „Comitetul de Stat pentru Viaţa în Sălbăticie". Ar fi putut să fie orice, de la vehiculul unui agent agricol de stat până la maşina Departamentului de întreţinere Cayuga. Dar, după ce maşina coti, Jack văzu că era una de poliţie.

— E un copoi, Wolf. Un poliţist. Ţine-o-nainte şi mergi frumos, firesc. N-am nici un chef să se-oprească.

— Ce-i ăla ţopilist?

Glasul lui Wolf trecuse pe-o octavă inferioară, majoră; văzuse că maşina venea, în viteză, drept spre ei.

— Ţopiliştii omoară Wolfi?

— Nu, sub nici o formă nu omoară Wolfi, răspunse Jack, dar asta nu folosi la nimic.

Wolf îi prinse mâna într-a lui, care tremura.

— Dă-mi drumul, te rog, insistă Jack. O să i se pară caraghios.

Wolf îşi lăsă mâna să cadă.

În timp ce maşina poliţiei avansa spre ei, Jack îi aruncă o privire celui de la volan, apoi se întoarse şi făcu în grabă câţiva paşi ca să-l ajungă pe Wolf. Ceea ce văzuse, nu părea deloc încurajator. Poliţistul de la volan avea un chip autoritar, lat şi păstos, cu lespezi livide de grăsime acolo unde fuseseră cândva pomeţii obrajilor. Lui Wolf i se citea cu limpezime spaima pe faţă. Ochii îi tresăltau, nările îi palpitau; îşi arăta dinţii.

— Grozav ţi-a mai plăcut să mergi cu camionul ăla, nu? îl întrebă Jack.

O parte din spaimă i se şterse, şi Wolf aproape că izbuti să schiţeze un zâmbet. Maşina de poliţie vâjâi pe lângă ei – Jack îl simţi pe şofer întorcând capul să-i cerceteze cu atenţie.

— E-n regulă, spuse el. Se duce. N-am păţit nimic, Wolf.

Tocmai se răsucise din nou, când auzi zgomotul maşinii de poliţie începând deodată să se înteţească.

— Se-ntoarce ţopilistu'!

— Probabil merge înapoi la Cayuga, replică Jack. Întoarce-te şi poartă-te la fel ca mine. Nu te zgâi la el.

Wolf şi Jack îşi continuară drumul, prefăcându-se că nu iau în seamă maşina, care părea să se ţină anume în urma lor. Wolf slobozi un sunet, jumătate geamăt, jumătate urlet.

Maşina poliţiei se înscrise pe axul drumului, îi depăşi, luminile frânei se aprinseră, după care tăie pe diagonală prin faţa lor. Ofiţerul deschise portiera şi-şi propti picioarele în pământ. Apoi se trase afară, ridicându-se de pe scaun. Era înalt cam cât Jack, şi toată greutatea i se adunase pe chip şi în burtă; avea picioarele subţiri ca nişte lujeri, iar braţele şi umerii erau ai unui om dezvoltat normal. Pântecele, strâns în uniforma cafenie ca un curcan de şapte kile, se umfla de ambele părţi ale centurii late, maro.

— Ard de nerăbdare, spuse şi, îndoind cotul, se rezemă de portiera deschisă. Oricum, care vi-i Povestea? Daţi-i drumu' pe gură.

Wolf lipăi în spatele lui Jack şi-şi cocoşă umerii, cu mâinile înfundate adânc în buzunarele salopetei.

— Mergem la Springfield, domnule poliţist, spuse Jack. Am făcut autostopul – cred că n-ar fi trebuit.

— Crezi că n-ar fi trebuit. Căcaaa-m-aş! Ala care-ncearcă să dispară-n spatele tău ce-i, un Wookiee[{1}]?

— E vără-miu.

O clipă, gândurile i se învolburară în cap: Povestea trebuia adaptată în aşa fel încât să-l includă şi pe Wolf.

— Trebuie să-l duc acasă. Locuieşte în Springfield, cu mătuşă-sa Helen. Adică mătuşă-mea Helen, care-i învăţătoare. În Springfield.

— Ce-a făcut, a scăpat de undeva?

— Nu, nu, nimic de soiu-ăsta. Doar că...

Copoiul îl privi indiferent, cu faţa înfierbântată.

— Numele.

Acum, băiatul se afla înaintea unei dileme: fără-ndoială, Wolf avea să i se adreseze cu Jack, indiferent ce nume-i spunea poliţistului.

— Eu sunt Jack Parker. Iar el...

— Stai aşa. Vreau ca nătărău' să-mi zică singur. Hei, tu! Îţi ţii minte numele, înapoiatule?

Wolf se foi în spatele lui Jack, înfigându-şi bărbia în pieptarul salopetei. Murmură ceva.

— N-am auzit, puiule.

— Wolf, şopti el.

— Wolf. Tre'ia să fi ghicit. Şi numele de botez, sau ţi-au dat doar un număr?

Wolf închisese ochii strâns şi ţopăia pe loc.

— Haide, Phil, spuse Jack, gândindu-se că era unul dintre puţinele nume pe care Wolf n-avea să le uite.

Dar abia terminase de vorbit, când Wolf înălţă capul, îşi îndreptă spinarea şi ţipă:

— JACK! JACK! JACK! WOLF!

— Câteodată îi spunem Jack, explică băiatul, ştiind că deja era prea târziu. Fiindcă ţine aşa de mult la mine, uneori sunt singurul care se poate înţelege cu el. S-ar putea chiar să rămân la Springfield câteva zile, după ce-l las acasă, doar ca să fiu sigur că s-a obişnuit.

— Zău că mi s-a aplecat de sunetul glasului tău, Jack, băiete. Ce-ar fi ca tu şi bunul tău Jack-Phil să luaţi loc aici în spate, să mergem în oraş şi să lămurim toată treaba?

Cum Jack nu se urni, poliţistul puse o mână pe patul enormului pistol de la centura întinsă, mai să plesnească.

— Sus, în maşină! Primul urcă el. Vreau să aflu de ce sunteţi la peste o sută cincizeci de kilometri de casă în zi de şcoală. În maşină, imediat!

— Of, domnule poliţist, începu Jack.

Iar în spatele lui, Wolf icni:

— Nu. Nu pot.

— Verişorul meu are problema asta a lui, continuă Jack. E claustrofob. Locurile strâmte, mai ales în maşini, îl scot din minţi. Nu putem merge decât cu camionul, ca să stea în spate.

— *Treceţi în maşinăl* ordonă poliţistul, făcând un pas şi deschizând portiera din spate.

— NU POT! se văicări Wolf. Wolf NU POATE! Pute, Jacky, acolo *pute.*

Nasul şi buza de sus i se încreţiseră în zeci de şanţuri.

— Urcă-l în maşină, sau îl urc eu, îi spuse poliţistul lui Jack.

— Wolf, n-o să dureze mult.

Jack întinse mâna spre mâna lui Wolf. Şovăitor, acesta îl lăsă să i-o apuce. Jack îl trase spre bancheta din spate a maşinii, Wolf târându-şi efectiv picioarele pe suprafaţa drumului.

Câteva secunde, păru că o să reuşească. Wolf ajunse destul de aproape ca să atingă rama uşii. Apoi, se zgudui din tot trupul, îşi propti ambele mâini în caroserie, parc-ar fi încercat să rupă capota maşinii în două, ca ăl-mai-tare-om-din-lume care rupe o carte de telefon, la circ.

— Te rog, stărui Jack. Trebuie.

Dar Wolf era înspăimântat şi prea dezgustat de ceea ce i-o fi mirosit acolo. Scutură violent din cap. Din gură îi curgeau bale, picurând pe capota maşinii de poliţie.

Poliţistul îl ocoli pe Jack şi desprinse ceva dintr-o carabină de la centură. Jack avu timp să vadă doar că nu era pistolul, înainte ca poliţistul să-şi repeadă bastonul, cu un gest expert, în ceafa lui Wolf. Partea de sus a trupului acestuia se prăvăli pe acoperişul maşinii, apoi, Wolf alunecă în întregime, cât era de lung, în praful de pe drum.

— Apucă-l din partea cealaltă, spuse copoiul, agăţându-şi măciuca la cingătoare. In sfârşit, o să băgăm muntele ăsta de căcat în vehicul.

Peste vreo trei minute, după ce scăpaseră de două ori în drum trupul inert al lui Wolf, goneau spre Cayuga.

— Ştiu de pe-acum ce-o să vi se-ntâmple, ţie şi lu' nătărău' de văr'tu, dacă-i văr'tu, ceea ce mă-ndoiesc profund.

Poliţistul îl privi pe Jack în oglinda retrovizoare, cu ochii săi ca două stafide muiate în smoală proaspătă.

Lui Jack i se păru că tot sângele din trup i se scurge în jos, în vene, iar inima îi sări-n piept. Îşi amintise de ţigara din buzunarul cămăşii. Îşi repezi o mână spre ea, apoi şi-o trase brusc, înainte ca poliţistul să spună ceva.

— Trebuie să-i pun pantofii la loc în picioare, zise el. I-au cam căzut.

— Dă-i naibii! replică poliţistul, dar nu se mai opuse când Jack se aplecă.

Ieşit din raza oglinzii, Jack îndesă mai întâi călcâiul gol al lui Wolf într-unul dintre mocasinii plesniţi la cusături, apoi smulse repede ţigara din buzunar şi o vârî în gură. Muşcă din ţigară, iar particulele uscate şi sfărâmicioase, cu gust ciudat de iarbă, i se răspândiră pe limbă. Jack începu să le macine-n dinţi. Ceva îl zgârie pe gât şi tresări în sus, convulsiv, ducându-şi mâna la gură şi încercând să tuşească ţinând buzele strânse. Când gâtlejul i se curăţi, înghiţi în grabă toată marijuana umezită, acum destul de noroioasă. Îşi trecu limba peste dinţi, ştergând toate scamele şi urmele.

— V-aşteaptă câteva surprize, spuse copoiul. O să vă intre lumina soarelui în suflet.

— Lumina soarelui în suflet? repetă Jack, crezând că omul îl văzuse îndesând ţigara în gură.

— Şi câteva băşici la palme, continuă poliţistul, aruncându-i imaginii vinovate a lui Jack, prin oglinda retrovizoare, o privire fericită.

Clădirea Centrului Municipal Cayuga era un labirint obscur de coridoare prost luminate şi scări înguste, ce păreau să cotească pe neaşteptate în sus, de-a lungul unor încăperi la fel de înguste. Prin ţevi, cânta şi bolborosea apa.

— Hai să vă explic ceva, copii, zise poliţistul, îndrumându-i spre ultima scară din dreapta. Nu sunteţi arestaţi. Priceput? Sunteţi reţinuţi pentru interogatoriu. Nu vreau s-aud baliverne despre dreptul la un singur apel telefonic. Sunteţi în aer, până ce ne spuneţi cine sunteţi şi ce-aveţi de gând. M-aţi auzit? În aer. Adică nicăieri. Mergem să-i facem o vizită judelui Fairchild, el e magistratul, iar dacă nu ne

mărturisiţi adevărul, o să suportaţi nişte consecinţe mari de futu-i mama mă-sii. Sus. Mişcă!

În capătul scării, copoiul'împinse o uşă. O femeie între două vârste, cu ochelari cu ramă metalică şi rochie neagră, ridică nasul dintr-o maşină de scris instalată lateral, lângă un perete.

— Încă doi vagabonzi, anunţă poliţistul. Anunţă-l că suntem aici.

Femeia înclină din cap, ridică receptorul şi rosti câteva vorbe.

— Puteţi intra, le comunică apoi secretara, mutându-şi privirea de la Wolf la Jack şi-napoi.

Poliţistul îi împinse prin anticameră şi deschise uşa unei încăperi de două ori mai mari, cu un perete lung, acoperit de cărţi, iar altul, de fotografii, diplome şi certificate înrămate. La ferestrele înalte din capătul opus erau trase jaluzelele. Un bărbat lungan şi slăbănog, în costum negru, cămaşă albă şifonată şi cravată îngustă, fără nici un model distinctiv, se ridică de la un birou de lemn cu ştirbituri, care să fi avut vreo doi metri lungime. Chipul individului semăna cu o hartă în relief, alcătuită din riduri, şi avea părul atât de negru, încât era, cu siguranţă, vopsit. Prin aer, plutea vizibil fum de ţigară stătut.

— Ei, ce-avem aici, Franky?

Glasul lui era surprinzător de profund, aproape teatral.

— Puşti pe care i-am cules de pe French Lick Road, cam pe lângă casa lui Thompson.

Zbârciturile judecătorului Fairchild se schimonosiră într-un zâmbet, în timp ce-l privea pe Jack.

— Ai vreun act de identitate la tine, fiule?

— Nu, domnule, răspunse băiatul.

— I-ai spus ofiţerului Williams, aci de faţă, tot adevărul? El nu-i de-aceeaşi părere, altfel n-aţi fi acum aici.

— Da, domnule.

— Atunci spune-mi şi mie Povestea voastră.

Dădu ocol biroului, tulburând straturile plate de fum ce-i pluteau imediat deasupra capului, şi se aşează pe colţul cel mai apropiat de Jack. Mijindu-şi ochii, îşi aprinse o ţigară. Jack văzu ochii spălăciţi, înfundaţi în orbite, ai judecătorului, scrutându-l prin fum şi ştiu că în ei nu se citea nici un strop de milă.

Iarăşi nimerise în floarea-ulcior.

Trase adânc aer în piept.

— Mă numesc Jack Parker. El e verişorul meu, şi-l cheamă tot Jack. Jack Wolf. Dar adevăratul lui nume e Philip. A locuit cu noi la Daleville, pentru că tatăl său a murit şi mama i s-a îmbolnăvit. Acum, tocmai îl duceam înapoi, la Springfield.

— Cam slab de minte, aşa-i?

— Cam încet, spuse Jack, şi-i aruncă o privire lui Wolf.

Prietenul său abia dacă părea cât de cât conştient.

— Cum o cheamă pe maică-ta? îl întrebă judecătorul pe Wolf.

Wolf nu răspunse în nici un fel. Ţinea ochii închişi şi mâinile înfundate în buzunare.

— O cheamă Helen, interveni Jack. Helen Vaughan.

Judecătorul de desprinse de birou şi păşi spre Jack.

— Ai băut ceva, fiule? Eşti puţintel cam nesigur.

— Nu.

Judele Fairchild se opri la un pas de Jack şi se aplecă.

— Ia suflă.

Jack deschise gura şi exhală.

— Nţ. Nu duhneşti. Se îndreptă la loc. Dar ăsta-i singurul adevăr pe care l-ai spus, aşa-i? Încerci să mă duci cu preşul, băiete.

— Îmi pare rău că am făcut autostopul, spuse Jack.

Era conştient că acum trebuia să vorbească foarte prudent. Nu numai că vorbele lui puteau face ca el şi Wolf să fie sau nu eliberaţi, dar îi venea cam greu să articuleze cuvintele propriu-zise – totul părea să se întâmple cu o mare încetineală. La fel ca în hambar, secundele o luaseră razna din metronom.

— De fapt, nici nu prea facem autostopul, fiindcă Wolf – Jack, adică – nu suportă să intre în maşini. N-o să-l mai facem niciodată. N-am făcut nimic rău, domnule, şi chiar acesta-i adevărul.

— Nu mă înţelegi, băieţaş, replică judecătorul, iar ochii săi, cu privirea îndepărtată licăriră din nou.

Îi place treaba asta, pricepu Jack. Judele Fairchild reveni agale înapoia biroului.

— Nu autostopul e problema. Voi sunteţi doi băieţi de capul vostru pe drum, veniţi de nicăieri, vă duceţi nicăieri – adevărate ţinte pentru necazuri. Vocea lui era ca o miere brună. Dar noi avem în ţara asta ceva ce socotim a fi o instituţie cum nu se poate mai neobişnuită – aprobată de stat şi finanţată de stat, în treacăt fie zis – care s-ar putea să fi fost înfiinţată anume în folosul unor băieţi ca voi. Se numeşte Sunlight Gardener Scripture Home for Wayward Boys[{2}]. Rezultatele activităţii domnului Gardener cu tinerii aflaţi în necaz sunt aproape miraculoase. I-am trimis câteva cazuri grave şi, cât ai zice Doamne-ajută, i-a făcut pe toţi acei băieţi să cadă în genunchi, rugându-se la Isus să-i ierte. Eu unul aş zice că-i ceva cu totul deosebit, voi nu?

Jack înghiţi în sec. Îşi simţea gura mai uscată decât o avusese în hambar.

— Ăă... domnule, e chiar foarte urgent să ajungem în Springfield. Toţi au să se-ntrebe...

— Am mari îndoieli în privinţa asta, îl întrerupse judecătorul, zâmbind cu toate zbârciturile. Dar îţi spun eu cum facem. Îndată ce voi doi, ştrengarilor, veţi fi în drum spre Sunlight Home, eu am să telefonez la Springfield şi-am să-ncerc să aflu numărul acestei Helen Wolf, parcă? Sau Helen Vaughan?

— Vaughan, spuse Jack, şi o roşeaţă fierbinte îi cuprinse faţa, ca un acces de febră.

— Da, încuviinţă judecătorul.

Wolf scutură din cap, clipind, după care îi puse lui Jack o mână pe umăr.

— Iar tu, fiule? întrebă judele Fairchild. Mi-ai putea spune câţi ani ai?

Wolf clipi iar şi se uită la Jack.

— Şaisprezece, răspunse băiatul.

— Şi tu?

— Doisprezece.

— Aha. Ţi-aş fi dat cu câţiva ani mai mult. Am cu atât mai multe motive să mă îngrijesc de asistenţa voastră înainte de-a da peste vreun bucluc cu-adevărat serios, ce zici, Franky?

— Amin, răspunse poliţistul.

— Mai treceţi pe-aici peste-o lună, băieţi. Atunci vom vedea dacă vi s-a reîmprospătat memoria. De ce-ai ochii aşa de injectaţi?

— Mi-i simt cam ciudaţi, răspunse Jack.

Îl auzi pe copoi lătrând. De fapt, râsese, îşi dădu seama Jack, după un moment.

— Ia-i, Franky! spuse judecătorul, ridicând receptorul telefonului. O să fiţi cu totul alţi băieţi de-azi în treizeci de zile. De-asta depinde.

În timp ce coborau treptele clădirii de cărămidă roşie a Centrului Municipal, Jack îl întrebă pe Franky Williams de ce-l inte-rogase judecătorul în legătură cu vârsta lor. Poliţistul se opri pe ultima treaptă şi se întoarse uşor, pentru a-l privi radios pe Jack.

— Bătrânu' Sunlight îi încalţă de obicei la doişpe şi le dă drumu' la nouăşpe. Rânji. Vrei să zici că nu l-ai auzit niciodată la radio? E cam cel mai faimos tip din tot ce-avem pe-aici. Sunt convins că s-a auzit de bătrânu' Sunlight Gardener pân-la Daleville.

Dinţii lui parcă erau nişte cuişoare decolorate, bătute la distanţe neregulate.

3

Douăzeci de minute mai târziu, se aflau iarăşi în afara oraşului.

Wolf se aşezase pe bancheta din spate a maşinii de poliţie, în mod surprinzător, fără să facă mofturi. Franky Williams scosese bâta de la centură şi spusese:

— Mai vrei puţină de-asta, futu-te-n cur de monstru? Cine ştie, poate-o să te facă mai isteţ.

Wolf începuse să tremure, nasul i se zbârcise, dar îl urmase pe Jack în maşină. Imediat, îşi trântise o mână peste nas, începând să respire pe gură.

— O să scăpăm noi de-aici, Wolf, îi şopti Jack în ureche. Câteva zile, atâta tot, şi vedem noi ce facem.

— Lasă vorba! se auzise, de la volan.

Jack simţea o stranie relaxare. Era convins că vor găsi o cale de scăpare. Se rezemă pe spătarul de vinilin, ţinându-şi mâna în pumnul lui Wolf şi contemplând câmpiile ce goneau pe-alături.

— Uite-o! anunţă Franky Williams, din faţă. Casa voastră nouă.

Jack văzu o aglomerare de ziduri înalte din cărămidă, înfipte nefiresc în mijlocul câmpiei. Prea înalte ca să poţi evada pe deasupra lor, zidurile din jurul aşezământului Sunlight Home erau înălţate cu trei rânduri de sârmă ghimpată şi cioburi de sticlă fixate în ciment. Acum, maşina trecea pe lângă mirişti mărginite de garduri ce alternau sârma ghimpată şi cea netedă.

— Au aici vreo douăzeci şi patru de hectare, continuă Williams. Şi totu-i împrejmuit ori cu garduri, ori cu ziduri – n-ar strica să mă credeţi. Băieţii le-au făcut, cu mâinile lor.

O poartă lată, de fier, întrerupea perimetrul de zid, după cotitura aleii spre proprietatea Sunlight. De îndată ce maşina coti pe alee, poarta se deschise, probabil acţionată de un semnal electronic.

— Camere TV, explică poliţistul. V-aşteaptă, băi, peştişori proaspeţi.

Jack se aplecă, rezemându-şi faţa de geam. Pe câmp, de-o parte şi de alta, lucrau băieţi în scurte de doc, prăşind, greblând, împingând roabe.

— Tocmai mi-aţi adus dooj' dă parai, căcăţeilor, spuse Williams. Plus alţi dooj' pentru judele Fairchild. Nu-i grozav?

CAPITOLUL XXI – Sunlight Home

1

Aşezământul, după cum remarcă Jack, părea o construcţie din cuburi pentru copii: se dezvoltase la întâmplare, pe măsură ce fusese necesară extinderea spaţiului. Apoi, Jack observă că numeroasele ferestre erau zăbrelite, iar clădirea în curs de expansiune dobândi imediat un atribut de penitenciar, care îl înlocui pe cel destinat copiilor.

Majoritatea băieţilor de pe câmp lăsaseră jos uneltele, urmărind înaintarea maşinii.

Franky Williams frână în capătul larg, arcuit, al aleii. De îndată ce opri motorul, pe uşa din faţă ieşi o siluetă înaltă, care se opri şi-i privi din capul scării, stând cu mâinile împreunate în faţă. Sub pletele bogate, albe şi ondulate, chipul părea aproape tineresc – ca şi cum acele trăsături frânte, de-o vitală masculinitate, ar fi fost modelate sau măcar ajustate printr-o operaţie plastică. Era chipul unui om care putea să vândă orice, oriunde, oricui. Avea hainele la fel de albe ca părul: costum alb, pantofi albi, cămaşă albă şi o eşarfă albă, lungă, înfoiată la gât. În timp ce Jack şi Wolf coborau de pe bancheta din spate, omul în alb scoase din buzunarul costumului o pereche de ochelari cu lentile de culoare verde-închis, îi puse pe nas şi păru să-i examineze pe cei doi băieţi o clipă, înainte de-a le zâmbi – riduri prelungi vălurindu-i pielea obrajilor. Apoi îşi scoase ochelarii şi-i băgă la loc în buzunar.

— Ei bine! spuse el. Ei, ei, ei! Ce ne-am face noi fără dumneata, ofiţer Williams?

— 'Ziua, reverend Gardener, răspunse poliţistul.

— E vorba de situaţia obişnuită, sau îndrăzneţii ăştia au fost, pur şi simplu, angajaţi într-o activitate infracţională?

— Vagabonzi, precizează copoiul, cu mâinile-n şolduri, mijindu-şi ochii spre Gardener, ca şi cum toată acea albeaţă i-ar fi dăunat. Au refuzat să-i spună lui Fairchild cum îi cheamă în realitate. Ăsta, găliganul – arătă el cu degetul mare spre Wolf –, n-a vrut să scoată o vorbă. A trebuit să-l croiesc peste scăfârlie ca să-l pot urca în maşină.

Gardener clătină din cap, cu un aer tragic.

— De ce nu-i aduci aici, să se poată prezenta singuri, şi pe urmă ne vom îngriji de feluritele formalităţi. Există vreun motiv pentru care dumnealor doi să arate atât de... ăă... „afumaţi", să zicem?

— Doar că l-am altoit pe ăla marele între urechi?

— Hmm.

Gardener făcu un pas înapoi, înălţându-şi în dreptul pieptului degetele împreunate.

În timp ce Williams îi îmbolddea pe băieţi în sus, pe trepte, Gardener înclină capul într-o parte, privindu-i pe noii săi oaspeţi. Jack şi Wolf ajunseră în capul scării şi porniră, ezitând, pe verandă. Franky Williams îşi şterse fruntea, urcând în urma lor. Gardener zâmbea confuz, dar ochii lui aruncau săgeţi înspre cei doi băieţi. În secunda următoare, după ce din ochi îi ţâşni spre Jack ceva dur, rece, dar care-i păru băiatului familiar, reverendul îşi scoase iar ochelarii de soare din buzunar, punându-şi-i pe nas. Zâmbetul îi rămase tulbure şi delicat, însă Jack, chiar dacă avea senzaţia că era învăluit într-un sentiment de falsă siguranţă, se simţi îngheţat de acea scurtă privire – căci o mai văzuse.

Reverendul Gardener îşi trase ochelarii mai jos de şaua nasului şi privi poznaş pe deasupra lor.

— Numele? Numele? Am putea afla nişte nume de la dumneavoastră, domnilor?

— Eu sunt Jack, spuse băiatul, şi se opri.

Nu voia să vorbească mai mult până când nu era nevoit. O clipă, i se păru că realitatea înconjurătoare îl strânge ca-ntr-o menghină: simţea că fusese azvârlit înapoi în Teritorii,

dar acum Teritoriile erau rele şi ameninţătoare, iar văzduhul era plin de fum toxic, de flăcări dansând şi urlete de trupuri torturate.

O mână puternică i se încleştă pe cot, ţinându-l strâns. În loc de duhoare de pucioasă şi spurcăciune, Jack simţi miros greu de colonie dulceagă, dată în neştire. O pereche de ochi cenuşii, melancolici, îl aţinteau.

— Şi ai fost băiat rău, Jack? Ai fost băiat foarte rău?

— Nu, doar că făceam autostopul şi...

— Mi se pare că eşti niţel drogat, spuse reverendul. Va trebui să ne îngrijim de ceva asistenţă specială pentru dumneata, nu crezi?

Mâna îi eliberă cotul; Gardener păşi lin în lături şi-şi împinse din nou ochelarii de soare pe nas.

— Presupun că ai un nume de familie.

— Parker, răspunse Jack.

— Daaa...

Gardener îşi smulse ochelarii de pe faţă, executând o uşoară piruetă pentru a-l iscodi pe Wolf. Nu dădu vreun semn cum că l-ar fi crezut sau nu pe Jack.

— Măi, murmură el. Sănătos specimen mai eşti, ce zici? Robust de-a binelea. Cu siguranţă că vom fi în măsură să-i găsim un rost pe-aici unui băiat mare şi puternic ca dumneata, Domnul fie lăudat. Şi, dacă-mi este îngăduit, te rog, ia-te la întrecere cu domnul Jack Parker aci de faţă şi spune-mi numele dumitale.

Jack îl privi pe Wolf, stingherit. Prietenul său ţinea capul plecat şi răsufla greoi. Un fir de salivă lucios i se prelingea din colţul gurii pe bărbie. Pieptarul tricoului Athletic Department, pe care-l furase era acoperit de-o mânjitură neagră, formată din grăsime şi praf. Wolf clătină din cap, dar gestul său nu părea să aibă semnificaţia unui răspuns – putea fi la fel de bine un gest cu care să fi vrut să alunge o muscă.

— Numele, fiule? Numele? Numele? Te cheamă Bill? Paul? Art? Sammy? Nu, categoric nu. Sunt sigur. George,

poate?

— Wolf, spuse Wolf.

— Ah, *este* un nume nostim! Gardener le zâmbi, radios, celor doi. Domnul Parker şi domnul Wolf. Poate eşti bun să-i escortezi înăuntru, ofiţer Williams? Şi nu suntem oare fericiţi că domnul Bast locuieşte deja la noi? Căci prezenţa domnului Hector Bast – în treacăt fie spus, unul dintre stewarzii noştri – cred că ne oferă posibilitatea de a-l echipa pe domnul Wolf. Îi privi pe cei doi băieţi peste ramele ochelarilor. Unul dintre crezurile noastre, aici la Scripture Home, este că ostaşii Domnului mărşăluiesc cel mai bine atunci când poartă uniformă. Iar Heck Bast e aproape la fel de mare ca prietenul dumitale Wolf, tinere Jack Parker. Aşa că, atât privind îmbrăcămintea, cât şi disciplina, veţi fi, într-adevăr, foarte bine serviţi. V-aţi liniştit, da?

— Jack, spuse Wolf, cu voce slabă.

— Da.

— Mă doare capu', Jack. Doare rău.

— Te supără căpşorul, domnule Wolf?

Reverendul Sunlight Gardener făcu un pas de dans spre Wolf şi-l bătu cu blândeţe pe braţ. Wolf îşi smuci braţul, şi chipul i se deformă într-o expresie de silă profundă. Jack ştia foarte bine că, în nările sensibile ale lui Wolf, mirosul acela greu de colonie, înecăcios, părea un miros de amoniac.

— Nu face nimic, fiule, spuse Gardener, aparent neafectat de reacţia lui Wolf. Domnul Bast sau domnul Singer, celălalt steward al nostru, se va ocupa de problema asta înăuntru. Frank, credeam că ţi-am spus să-i introduci în cămin.

Ofiţerul Williams reacţionă de parcă ar fi fost împuns cu un ac în spinare. Chipul îi deveni mai febril şi, cu o mişcare bruscă, îşi proiectă trupul neobişnuit prin verandă, spre uşa din faţă.

Sunlight Gardener îi făcu din nou lui Jack cu ochiul, iar băiatul văzu că toată animaţia sa cochetă reprezenta doar

un fel de amuzament steril. Omul în alb era, pe dinăuntru, rece şi nebun. Un lanţ greu de aur i se rostogoli din mânecă, zăngănind, şi rămase agăţat de rădăcina degetului mare. Jack auzi vâjâitul unui bici tăind aerul şi, în sfârşit, recunoscu ochii cenuşiu-închis ai lui Gardener.

Gardener era Îngemănarul lui Osmond.

— Înăuntru, tinerilor domni! ordonă Gardener, cu o uşoară plecăciune, indicând uşa deschisă.

2

— Apropo, domnule Parker, spuse Gardener, după ce intrară, e cumva posibil să ne mai fi întâlnit? Trebuie să existe vreun motiv ca dumneata să-mi pari atât de cunoscut, nu crezi?

— Nu ştiu, răspunse Jack, privind grijuliu în jur, prin interiorul bizar al aşezământului Scripture Home.

Canapele prelungi, acoperite cu un material albastru-închis, se înşirau la perete, pe covorul verde ca pădurea; două birouri masive, tapiţate cu piele, fuseseră plasate lângă peretele opus. De la unul dintre birouri, un adolescent cu faţa plină de coşuri le aruncă o privire mată, apoi şi-o mută spre ecranul video din faţa lui, unde un predicator TV tuna şi fulgera împotriva muzicii rock and roll. Băiatul aşezat la biroul vecin înălţă capul şi-l fixă pe Jack cu o expresie agresivă. Era zvelt, brunet, iar chipul său îngust părea să fie cel al unui băiat deştept şi coleric. Pe buzunarul puloverului *col roulé* alb avea prinsă o plăcuţă rectangulară de soiul celor purtate de soldaţi: SINGER.

— Dar eu cred că ne-am cunoscut undeva... Tu nu, băiatul meu? Te asigur, trebuie să ne fi întâlnit. Eu nu uit. Sunt, fără doar şi poate, incapabil să uit faţa unui băiat pe care l-am văzut o dată. Ai mai avut belele înainte, Jack?

— Eu nu v-am văzut în viaţa mea, răspunse Jack.

În cealaltă parte a încăperii, un tânăr masiv se ridicase de pe una dintre canapelele albastre, stând acum în poziţie de drepţi. Şi el purta un pulover *col roulé* alb şi o plăcuţă ca

militarii. Mâinile i se agitau nervoase pe lângă trup, de la centură în buzunarele pantalonilor şi din nou la centură. Avea cel puţin un metru nouăzeci şi părea să cântărească aproape o sută treizeci de kilograme. Obrajii şi fruntea-i ardeau de acnee. Acesta, în mod limpede, era Bast.

— Ei, poate-am să-mi amintesc mai încolo, spuse Sunlight Gardener. Heck, eşti bun să vii aici şi să-i conduci pe noii noştri oaspeţi la birou?

Bast se târî greoi, îmbufnat. Se ambiţionă să nu se apropie de Wolf, înainte de a-l ocoli, încruntându-se tot mai înverşunat. Dacă Wolf ar fi deschis ochii, lucru pe care nu-l făcu, n-ar fi văzut nimic mai mult decât fruntea lui Bast ce semăna cu un peisaj lunar devastat, şi ochii săi mici şi răi, ca ai unui urs, bulbucându-se de sub sprâncenele scorţoase. Bast îşi mută privirea la Jack şi fâlfâi o mână spre birou, murmurând:

— 'aideţi!

— Îi înscrii, apoi îi duci la spălătorie, pentru haine, spuse Gardener, cu voce inexpresivă, zâmbindu-i lui Jack cu o strălucire ca de crom. Jack Parker, repetă el încet. Mă-ntreb cine-oi fi, de fapt, Jack Parker. Bast, asigură-te că nu-i rămâne nimic în buzunare.

Bast rânji.

Sunlight Gardener pluti prin cameră spre un Franky Williams evident nerăbdător şi scoase alene un portofel lung de piele din buzunarul interior al vestei. Jack îl văzu cum începe să numere banii în mâinile poliţistului.

— Atenţie aici, mucosule! spuse băiatul de la birou.

Jack se întoarse, tresărind, spre el. Băiatul jongla cu un creion, iar zâmbetul său afectat părea să fie doar un camuflaj nepotrivit al faptului că simţurile alerte ale lui Jack identificaseră furia ce-l caracteriza, turbarea care mocnea în adâncurile fiinţei sale, alimentată la nesfârşit.

— Ştie să scrie?

— Păi, n-aş crede, răspunse Jack.

— Atunci va trebui să semnezi tu pentru el.

Singer îi împinse două coli format A-4.

— Cu litere de tipar pe linia de sus, cu litere de mână dedesubt. Unde-s X-urile.

Se rezemă de spătar, ridicând creionul la buze, şi se înfundă, cu un aer elocvent, într-un colţ al fotoliului. Jack bănuia că acesta era un truc învăţat de la veneratul reverend Sunlight Gardener.

JACK PARKER, scrise el cu litere de tipar, iar dedesubt mâzgăli ceva asemănător. PHILIP JACK WOLF. Altă mâzgăliturăă, şi mai puţin asemănătoare cu adevăratul său scris de mână.

— Vă aflaţi acum sub tutela statului Indiana, şi aşa veţi rămâne în următoarele treizeci de zile, doar dacă nu hotărâţi să zăboviţi mai mult.

Singer smulse hârtiile.

— Veţi fi...

— Să hotărâm? întrebă Jack. Cum adică, să hotărâm?

O roşeaţă discretă se întinse sub pielea obrajilor lui Singer. Îşi smuci capul într-o parte, părând să zâmbească.

— Cred că nu ştiţi că peste şaizeci la sută dintre copiii de la noi stau aici benevol. Hmm, e posibil. Puteţi alege să rămâneţi aici.

Jack încercă să-şi păstreze chipul nepăsător.

Gura lui Singer zvâcni violent, ca şi cum i-ar fi agăţat-o un cârlig de undiţă.

— E un loc destul de plăcut, şi dacă v-aud vreodată că-l vorbiţi de rău, vă bat de vă căcaţi pe voi. E cel mai bun loc în care aţi intrat vreodată, de-asta-s sigur. Şi să vă mai spun ceva: n-aveţi de ales. Trebuie să respectaţi aşezământul Sunlight Home. Aţi înţeles?

Jack încuviinţă din cap.

— Şi el? A-nţeles şi el?

Jack îl privi pe Wolf, care clipea încet şi respira pe gură.

— Cred că da.

— În regulă. Voi doi veţi fi colegi de cameră. Ziua începe la cinci dimineaţa, când mergem la capelă. Muncă de câmp

până la şapte, apoi micul dejun în sala de mese. Înapoi la câmp, până la amiază, când avem prânzul, plus lecturi din Biblie – toată lumea le face pe rând, aşa că n-ar strica să-ncepeţi să vă gândiţi ce-o să citiţi voi. Da' nimic din chestiile-alea sexy din *Cântarea Cântărilor,* dacă nu vreti să aflaţi ce-nseamnă disciplina. După masă, din nou la muncă. Îl ţintui pe Jack cu privirea. Băi, să nu credeţi că munciţi pe degeaba la Sunlight Home. O parte din convenţia noastră cu statul e ca toată lumea să primească o leafă cinstită pe oră, din care se scad costurile întreţinerii voastre aici – hainele şi mâncarea, curentul electric, căldura, chestii de-astea. Aveţi credit cincizeci de cenţi pe oră. Asta-nseamnă cinci dolari pe zi pentru orele de muncă – treizeci pe săptămână. Duminicile le petrecem în capela Sunlight, cu excepţia perioadei când luăm parte, efectiv, la ora de imnuri religioase.

Roşeaţa i se aprinse din nou sub pielea obrajilor, iar Jack confirmă din cap că luase la cunoştinţă, simţindu-se mai mult sau mai puţin obligat s-o facă.

— Dacă o să vă purtaţi ca lumea şi o să vorbiţi ca nişte fiinţe omeneşti, ceea ce majoritatea oamenilor nu reuşeşte, atuncea s-ar putea să primiţi un loc în personalul extern. Avem două echipe de personal extern, una care lucrează pe străzi, vânzând foi volante cu imnuri, flori şi pamfletele reverendului Gardener, iar cealaltă, de serviciu la aeroport. Oricum, avem treizeci de zile ca să vă întoarcem pe dos, pe voi, două maldăre de scârnă ce sunteţi, şi să vă facem să vedeţi ce jegoase şi greţoase vă erau nurliile astea de vieţi înainte de-a fi venit aici. Şi cu asta, începem chiar acum.

Singer se ridică în picioare, cu faţa de culoarea aprinsă a unei frunze toamna, şi îşi sprijini delicat vârfurile degetelor pe birou.

— Deşertaţi buzunarele. Pe loc.

— Chiar aci şi-acu, murmură Wolf, ca un papagal.

— ÎNTOARCE-ŢI-LE PE DOS! strigă Singer. VREAU SĂ VĂD TOTUL!

Bast se opri lângă Wolf. Reverendul Gardener, după ce-l condusese pe Franky Williams la maşină, apăru dintr-o dată parcă anume în vecinătatea lui Jack.

— Am descoperit că lucrurile personale tind să-i lege pe băieţii noştri prea mult de trecut, toarse Gardener în urechea lui Jack. Sunt distructive. Am găsit în asta un instrument de mare ajutor.

— DEŞERTAŢI BUZUNARELE! răcni Singer, pradă unei mânii aproape făţişe.

Jack scoase din buzunare resturile ocazionale ale zilelor lui de călătorie: o batistă roşie, pe care i-o dăruise soţia lui Elbert Palamountain când îl văzuse că se ştergea la nas cu mâneca, două plicuri de chibrituri, cei câţiva dolari şi mărunţişul risipit care reprezentau toate finanţele lui – un buget de şase dolari şi patruzeci de cenţi –, cheia camerei 407 de la hanul şi grădinile „Alhambra". Strânse degetele peste cele trei obiecte pe care intenţiona să le păstreze.

— Cred că vreţi să-mi vedeţi şi rucsacul, spuse.

— Sigur, pârţuleţ amărât ce eşti, declamă Singer, sigur că-ţi vrem împuţitu' ăla de sac, da' mai întâi am vrea ceea ce-ncerci s-ascunzi. Pune pe masă. Imediat!

Fără tragere de inimă, Jack dădu la iveală pana de chitară a lui Speedy, bila vrăjitorească şi dolarul de argint cât roata carului, şi le depuse în batistă, ca într-un cuib.

— Nu-s decât obiecte purtătoare de noroc.

Singer se repezi la pană.

— Ei, asta ce-i? Vreau să zic, *ce este?*

— O scobitoare de unghii.

— Mda, sigur.

Singer o întoarse între degete şi o mirosi. Dacă ar fi muşcat-o, Jack l-ar fi pocnit în mutră.

— Scobitoare de unghii? Nu minţi?

— Mi-a dat-o un prieten, răspunse Jack.

Deodată, se simţi mai singur şi mai pierdut ca oricând în acele săptămâni de drum. Se gândi la Snowball, aflat în faţa *mall*-ului, la felul în care îl privise cu ochii lui Speedy, fiind,

într-un mod pe care Jack nu-l înţelegea, chiar Speedy Parker. Al cărui nume de familie îl adoptase el.

— Pariez c-a furat-o, spuse Singer, fără adresă, şi aruncă pana la loc în batistă, lângă monedă şi bilă. Acum, sacul.

După ce Jack îşi dădu rucsacul jos de pe umeri, Singer îl răscoli câteva minute, cu un dezgust şi o frustrare crescânde. Dezgustul era provocat de aspectul jalnic al celor câtorva haine ce-i rămăseseră lui Jack, iar frustrarea, de încăpăţânarea rucsacului de a nu conţine droguri.

Speedy, unde eşti tu acum?

— N-ascunde nimic, se plânse Singer. Credeţi c-ar trebui o percheziţie la piele?

Gardener clătină din cap.

— Hai să vedem ce putem afla de la domnul Wolf.

Bast se împinse şi mai aproape.

— Ei? făcu Singer.

— N-are nimic în buzunare, afirmă Jack.

— Vreau buzunarele alea GOALE! GOALE! ţipă Singer. PE MASĂ!

Wolf îşi vârî bărbia în piept şi închise strâns ochii.

— Aşa-i ca n-ai nimic în buzunare? întrebă Jack.

Wolf înclină din cap o dată, foarte încet.

— Ascunde! Nătărăul ascunde ceva! croncăni Singer. Hai, idiot mare şi prost, scoate materialul pe masă. Bătu cu putere din palme, de două ori. Măi să fie, Williams nici nu l-a căutat! Nici Fairchild! E de necrezut! Ce mutre de cretini or să mai facă!

Bast îşi apropie faţa de cea a lui Wolf şi mârâi:

— Dacă nu-ţi deşerţi buzunarele pe masa asta repejor, îţi sfâşii mutra.

— Fă ce-ţi spune, Wolf, zise Jack, cu blândeţe.

Wolf gemu. Apoi scoase mâna dreaptă, strânsă pumn, din buzunarul salopetei. Se aplecă peste birou, întinse mâna şi-şi desfăcu degetele. Pe suprafaţa îmbrăcată în piele căzură trei beţe de chibrit şi două pietricele cizelate de apă,

zgrunţuroase şi striate. Când i se deschise şi mâna stângă, încă două pietricele nostime se rostogoliră lângă celelalte.

— Pilule! se repezi la el Singer.

— Sonny, nu fi idiot, zise Gardener.

— M-aţi făcut de băcănie, îi spuse Singer, cu glas scăzut, dar vehement, lui Jack, de cum ajunseră pe scara spre etajele superioare.

Scările erau acoperite de un covor miţos, cu modele trandafirii. Doar încăperile principale de la parterul aşezământului fuseseră decorate şi aranjate – restul arăta neîngrijit şi dărăpănat.

— O să vă pară rău, vă promit – în locu-ăsta, *nimeni* nu-l face pe Sonny Singer de băcănie. Practic, eu conduc locu-ăsta, idioţilor. Cristoase!

Îşi împinse chipul îngust, arzător, într-al lui Jack.

— Mare acrobaţie a fost aia de jos, pămpălăul şi fututele lui de pietre. O să treacă mult până o s-aveţi parte de linişte după una ca asta.

— Nu ştiam că ţinea ceva prin buzunare, spuse Jack.

La un pas în faţa sa şi-a lui Wolf, Singer se opri brusc, rămânând nemişcat. Ochii i se îngustară; toată faţa părea să i se contracte. Jack înţelese ce urma să se întâmple cu o secundă înainte ca mâna lui Singer să-l plesnească răsunător peste obraz.

— Jack? şopti Wolf.

— N-am nimic, răspunse băiatul.

— Când tu-mi faci ceva, eu îţi fac de două ori pe-atât, îi aruncă Singer lui Jack. Când îmi faci ceva în faţa reverendului Gardener, ţi-o plătesc de patru ori pe-atât, ai priceput?

— Da, răspunse Jack. Cred c-am priceput. Nu era vorba să primim nişte haine?

Singer se răsuci pe călcâie şi-şi reluă urcuşul, iar Jack rămase o secundă pe loc, cu privirea pironită în spatele

băiatului ce se îndepărta. *Şi tu,* spuse, în sinea sa. *Tu şi Osmond. Într-o bună zi.* Apoi îl urmă, cu Wolf ostenindu-se după el.

Într-o încăpere prelungă, mărginită de boxe, Singer aşteptă, foindu-se lângă uşă, în timp ce un băiat cu o mutră obtuză, inexpresivă şi cu mişcări de somnambul, căuta prin rafturi după haine.

— Şi ghete. Îl încalţi cu ghete regulamentare, sau de nu, o să te cocoşezi pe hârleţ toată ziulica, spuse Singer de lângă uşă, evitând cu ostentaţie să-l privească pe magazioner.

Dezgust obosit – era, fără-ndoială, alta dintre lecţiile lui Sunlight Gardener.

Băiatul găsi, în sfârşit, într-un colţ al magaziei, o pereche de bocanci negri, grei, cu şireturi, mărimea patruzeci şi şase, iar Jack i-i trase lui Wolf în picioare. Apoi, Singer îi mai urcă încă un etaj, la dormitoare. Aici nu se mai zărea nici o încercare de-a deghiza adevăratul caracter al aşezământului Sunlight. Un coridor strâmt străbătea pe toată lungimea ultimul etaj al casei – să tot fi avut cincisprezece metri. Nenumăratele uşi înguste, cu vizete la nivelul ochilor, se înşirau pe ambele lui laturi. Lui Jack, aşa-zisele dormitoare i se păreau foarte asemănătoare cu celulele dintr-o puşcărie.

Singer îi conduse câţiva paşi pe coridorul îngust şi se opri în faţa unei uşi.

— În ziua sosirii, nimeni nu lucrează. De mâine, începeţi cu program complet. Aşa că intraţi aici şi vă uitaţi prin Biblii, sau vedeţi voi ce faceţi, până la cinci. Vin să vă iau la ora confesională. Şi schimbaţi-vă-n uniforma de la Sunlight. S-a-nţeles?

— Vrei să zici că ne-ncui aici trei ore? întrebă Jack.

— Ce-oi vrea, să vă ţin de mână? explodă Singer, înroşindu-se din nou la faţă. Ascultă. Dacă eraţi voluntari, v-aş fi putut lăsa să vă plimbaţi, să vizitaţi locurile. Dar, de vreme ce sunteţi sub tutela statului, pe referat de la

departamentul poliţiei locale, vă aflaţi doar la un pas de-a fi infractori condamnaţi. Poate că-n treizeci de zile o s-ajungeţi voluntari, dacă aveţi noroc. Între timp, treceţi în cameră şi-ncepeţi să vă purtaţi ca nişte fiinţe omeneşti, tăcute după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, nu ca animalele. Introduse grabnic o cheie în broască, deschise uşa şi se opri lângă ea. Intraţi! Am treabă.

— Cu lucrurile noastre ce se-ntâmplă?

Singer oftă, afectat.

— Băi, stricatule, crezi că ne-ar interesa, cumva, să furăm ceva din ce-aveţi voi acolo?

Jack se abţinu să răspundă.

Singer oftă din nou.

— Bine. Vi le păstrăm pe toate, într-un dosar cu numele voastre pe copertă. În biroul reverendului Gardener, de la parter, acolo unde vă ţinem şi banii, exact până-n momentul în care vi se va da drumul. E bine? Acum intraţi, până nu vă raportez pentru nesupunere. Nu glumesc.

Wolf şi Jack pătrunseră în odăiţă. Când Singer trânti uşa, lampa de deasupra acesteia se aprinse automat, dezvăluind o celulă fără fereastră, cu două priciuri metalice suprapuse, o chiuvetă mică într-un colţ şi un scaun de fier. Altceva, nimic. Pe pereţii de ciment Sheetrock albi, urme de scotch îngălbenite indicau locurile unde-şi lipiseră fotografii foştii locatari. Broasca se închise cu un ţăcănit. Jack şi Wolf se întoarseră şi văzură chipul pătimaş al lui Singer în vizeta dreptunghiulară.

— Acum, fiţi cuminţi, mai spuse el, rânjind, şi dispăru.

— Nu, Jacky, zise Wolf. Între creştetul său şi plafon nu mai rămăseseră decât vreo doi centimetri. Wolf nu poate sta aici.

— Mai bine aşează-te, îl îndemnă Jack. Vrei patul de sus, sau pe cel de jos?

— Hmm?

— Ia-l pe-ăla de jos şi şezi. Am dat de belea.

— Wolf ştie, Jacky. Wolf ştie. Asta-i un loc rău-rău. Nu pot sta.

— De ce-i un loc rău? De unde ştii, adică?

Wolf se aşează greoi pe priciul de jos, îşi aruncă pe duşumea hainele noi şi luă fără chef cartea şi cele două broşuri aflate alături. Cartea era o Biblie legată într-un material sintetic, asemănător cu o piele albastră; broşurile, observă Jack, uitându-se la cele puse pe priciul său, erau intitulate *Înaltul Drum spre Graţia Veşnică* şi *Dumnezeu te iubeşte!*

— Wolf ştie. Şi tu ştii, Jacky.

Wolf ridică privirea spre el, aproape ostil. Apoi reveni cu ochii la cărţile pe care le ţinea în mâini şi începu să le întoarcă pe toate părţile, parcă frământându-le. Jack bănuia că erau primele cărţi văzute de Wolf în viaţa lui.

— Omul alb, spuse Wolf, mult prea încet pentru ca Jack să-l audă.

— Omul alb?

Wolf ridică una dintre broşuri, arătându-i coperta din spate. Ea înfăţişa o fotografic alb-negru a lui Sunlight Gardener, cu părul său frumos, fluturând în vânt, şi braţele întinse – un om al graţiei veşnice, iubit de Dumnezeu.

— El, spuse Wolf, ucide, Jacky. Cu biciuri. Ăsta-i unul dintre locurile *lui.* Nici un Wolf nu trebuie s-ajungă vreodată într-unul dintre locurile *lui.* Nici Jack Sawyer. Niciodată. Trebuie să scăpăm de-aici, Jacky.

— O să scăpăm, spuse Jack. Îţi promit. Nu azi, nu mâine – trebuie să ne gândim bine. Dar curând.

Picioarele lui Wolf depăşeau capătul priciului.

— Curând.

3

Curând, promisese Jack, iar Wolf acceptase promisiunea. Wolf era înfricoşat. Jack nu-şi putea da scama dacă Wolf îl văzuse vreodată pe Osmond în Teritorii, dar era sigur că auzise de el. Reputaţia lui Osmond în Teritorii, cel puţin

printre membrii familiei Wolf, părea să fie chiar mai rea decât cea a lui Morgan. Cu toate că amândoi îl recunoscuseră pe Osmond în Sunlight Gardener, Gardener nu-i recunoscuse pe ei – ceea ce implica două posibilităţi: fie că acesta nu făcea decât să se distreze cu ei, simulând necunoaşterea, fie că era un Îngemănar, asemenea mamei lui Jack, strâns legat de-o persoană din Teritorii, fără a fi însă conştient, decât la un nivel foarte subtil, de această legătură.

Iar dacă acesta era adevărul, aşa cum bănuia Jack, atunci el şi Wolf puteau aştepta momentul cel mai prielnic pentru a evada. Aveau timp să observe şi să înveţe.

Jack îmbrăcă hainele noi şi scorţoase. Bocancii negri, pătrăţoşi, păreau să cântărească fiecare câteva kilograme, fiind croiţi pentru orice picior. Cu multă greutate, îl convinse pe Wolf să îmbrace uniforma Sunlight. Apoi se culcară amândoi. Jack îl auzi pe Wolf cum începe să sforăie şi, după o vreme, aţipi şi el. În vis, mama lui se afla undeva în întuneric, strigându-l s-o ajute, s-o ajute...

CAPITOLUL XXII – Predica

1

La ora cinci din după-amiaza aceea, pe coridor începu să zbârnâie o sonerie electrică, zgomot prelung şi strident, atonal. Wolf sări de pe prici, dând cu capul de patul de deasupra, destul de tare ca să-l trezească brutal din somn şi pe Jack, care picotea.

Soneria îşi încetă zbârnâitul după vreo cincisprezece secunde; Wolf însă nu încetă să urle.

Se refugie, clătinându-se, în colţul cămăruţei, acoperindu-şi capul cu braţele.

— *Loc rău, Jack!* zbiera el. *Loc rău chiar aci şi-acu! Tre' să ieşim de-aci! Tre' să ieşim de-aci CHIAR ACI ŞI-ACU!*

Se auziră pumni în perete.

— Fă-l pe păMpălău să tacă!

Din partea cealaltă, un râs chirăit, nechezat, mânzesc.

— Acuş v-alegeţi cu neşte raze dă soare-n suflete, băeţii! Şi dupe cum s-auză băetu-ăla mare, o să fie *mişTooo!*

Râsul chicotit, ca un nechezat, mult prea asemănător unui zbieret de groază, se auzi din nou.

— *Rău, Jack! Wolf! Jason! Rău! Rău, rău!...*

Pe toată lungimea coridorului se deschideau uşile. Jack auzi tropăitul mulţimii de picioare încălţate în butucănoşii bocanci Sunlight Home.

Coborî de pe priciul de sus, silindu-se să se mişte. Intra greu în realitate – nici treaz, nici adormit de-a binelea. Mergând prin meschina odăiţă până la Wolf, i se părea că-nainta ca printr-un sirop, în loc de aer.

Acum se simţea atât de obosit... atât de peste măsură de obosit...

— Wolf, spuse. Wolf, încetează.

— Nu pot, Jacky! suspină Wolf, continuând să-şi ţină braţele petrecute în jurul capului, de parcă şi-l împiedica să

explodeze.

Cineva – lui Jack i se păru că era Heck Bast – răcni pe coridor:

— Afară, la confesiune!

— Afară, la confesiune! ţipă altcineva.

Şi toţi preluară refrenul: *Afară-la confesiune! Afară-la confesiune! Ca* şi cum ar fi fost nişte ciudate scandări la fotbal.

— Dacă vrem să scăpăm de-aici cu pielea pe noi, trebuie să ne păstrăm calmul.

— Nu pot, Jacky, nu pot sta liniştit, rău...

Uşa camerei lor avea să se deschidă dintr-un minut într-altul şi să apară Bast sau Sonny Singer... poate amândoi. Nu ieşiseră „afară la confesiune" – ce-o mai fi fost şi-asta –, şi câtă vreme nou-sosiţilor la Sunlight Home li se puteau permite câteva bulibaşei i în perioada de acomodare, Jack considera că vor avea şanse de evadare mai mari dacă se vor puţea integra cât mai bine şi cât mai rapid. Cu Wolf, n-avea să fie uşor. *„Cristoase, ce rău îmi pare că te-am băgat în beleaua asta, bătrâne,* spuse Jack, în sinea sa. *Dar situaţia e aşa cum* e. *Şi dacă n-o putem înfrunta, o să ne-nfrunte ea pe noi, de-o să ne facă una cu pământul. Aşa că, dacă mă port cam dur cu tine, e spre binele tău."* Şi adăugă, nefericit: *Sper.*

— Wolf, şopti, vrei ca Singer să-nceapă iar să mă bată?

— Nu, Jack, nu...

— Atunci fă bine şi hai cu mine-afară. Trebuie să ţii minte că, de felul cum te porţi tu, depinde foarte mult cum mă vor trata pe mine, Singer şi individul ăla, Bast. Singer m-a pălmuit din cauza pietrelor talc...

— S-ar putea să-l plesnească pe *el* cineva, replică Wolf.

Glasul îi era scăzut şi moale, dar ochii i se îngustară dintr-o dată, într-o flacără portocalie. Un moment, Jack zări între buzele lui Wolf luciul alb al dinţilor – nu ca atunci când Wolf rânjea, ci ca şi cum i-ar fi crescut colţi.

— Nici să nu te gândeşti, spuse Jack, cu amărăciune. N-ar face decât să înrăutăţească lucrurile.

Braţele lui Wolf căzură dimprejurul capului.

— Jack, nu ştiu...

— Ai să-ncerci? îl întrebă băiatul, aruncând încă o privire alarmată spre uşă.

— Am să-ncerc, şopti tremurat Wolf, şi în ochi îi sclipeau lacrimi.

2

Coridorul de la etaj ar fi trebuit să strălucească în lumina după-amiezei, dar nu era aşa. Parcă un fel de filtre ar fi fost montate peste ferestrele din capăt, astfel ca băieţii să poată vedea afară – afară unde erau *adevăratele* raze de soare –, dar să fie împiedicată pătrunderea luminii propriu-zise. Părea să cadă moartă pe îngustele pervaze interioare ale acelor ferestre înalte, în stil victorian.

Patruzeci de băieţi stăteau în faţa a douăzeci de uşi, câte zece pe fiecare parte. Jack şi Wolf apărură ultimii, întârzierea lor nefiindă însă observată. Singer, Bast şi alţi doi băieţi găsiseră pe cineva de zgâlţâit şi nu puteau fi deranjaţi cu alte treburi.

Victima lor era un băiat cu pieptul îngust şi ochelari, de vreo cincisprezece ani. Stătea într-o jalnică poziţie de drepţi, caricaturală, cu pantalonii de trening căzuţi în vine, peste ghetele negre. Nu purta chiloţi.

— Ai încetat? întrebă Singer.

— Eu...

— *Guru!*

Acest strigăt venise de la unul dintre ceilalţi băieţi ce-i însoţeau pe Singer şi Bast. Cei patru purtau jeanşi, în locul pantalonilor de trening, şi pulovere *col roulé* albe, curate. Jack află curând că tipul care tocmai răcnise era Warwick. Cel de-al patrulea, un grăsan, se numea Casey.

— Când vrem să vorbeşti, te-ntrebăm noi! strigă, în continuare, Warwick. Tot mai freci ţiparu', Morton?

Morton tremura, fără să scoată o vorbă.

— RĂSPUNDE-I! chiră Casey, cel bondoc, a cărui înfăţişare se apropia puţintel de o tiribombă duşmănoasă.

— Nu, şopti Morton.

— CE? ZI, BĂ! răcni Singer.

— Nu! gemu Morton.

— Dacă poţi să te-ntrerupi o săptămână-ncheiată, o să-ţi capeţi budigăii înapoi, spuse Singer, cu aerul cuiva care acordă o mare favoare unui supus lipsit de orice merit. Acum, saltă-ţi nădragii, amărâtule!

Morton, smiorcâind, se aplecă şi-şi trase pantalonii.

Băieţii coborâră la confesiune şi cină.

3

Confesiunea avea loc într-o sală mare, cu pereţii goi, vizavi de sala de mese. Mirosurile înnebunitoare de fasole fiartă şi crenvurşti pluteau până la ei, iar Jack sesiză cum nările lui Wolf palpitau puternic. Pentru prima oară în ziua aceea, exasperarea surdă i se şterse din priviri şi începu să dea semne de interes.

Pe Jack îl îngrijora „confesiunea" mai mult decât îi dăduse de înţeles lui Wolf. Întins pe priciul său suspendat, cu mâinile sub cap, văzuse ceva negru în colţul de sus al celulei. Câteva momente crezuse c-o fi vreun soi de gândac, mort, sau resturile carapacei lui – se gândea că, apropiindu-se, ar vedea pânza de păianjen în care era prinsă mortăciunea. Fusese o gânganie[{3}], ba bine că nu, dar nu din regnul organic. Un microfon mic, demodat, fixat în perete cu un clenci. Dinapoia lui şerpuia un cablu, printr-o gaură practicată rudimentar în tencuială. Nu se făcuse nici un efort real de a-l camufla. Doar face parte din servicii, băieţi. Sunlight Gardener-ascultă-mai-bine.

După ce văzuse microfonul, după scurta şi urâta scenă din coridor, cu Morton, se aştepta ca numita „confesiune" să fie o situaţie ostilă, înspăimântătoare, poate chiar înfiorătoare. Cineva, posibil Sunlight Gardener în persoană,

mai probabil Sonny Singer sau Hector Bast, va încerca să-l forţeze să admită că, pe drum, consumase droguri, că intrase, prin efracţie, în diverse locuri la miezul nopţii şi că le jefuise, că scuipase pe toate trotuarele ce-i ieşiseră-n cale de-a lungul călătoriei şi că făcuse exhibiţionism, după o zi grea de drum. Dacă nu comisese nici unul dintre aceste lucruri, avea să se ţină de capul lui până ce recunoştea, oricum. Avea să-ncerce să-l frângă. Jack socotea că el ar putea rezista unui asemenea tratament, dar era sigur că Wolf n-ar reuşi.

Însă cel mai tulburător lucru în privinţa confesiunii era neastâmpărul cu care o aşteptau băieţii din aşezământ.

Cadrele superioare – băieţii cu *col roulé*-uri albe – şedeau în primele rânduri din sală. Jack privi în jur şi-i văzu pe toţi ceilalţi uitându-se spre uşa deschisă, cu un fel de nerăbdare imbecilă. Se gândi că probabil abia aşteptau cina – mirosea foarte-al dracului de bine, nici vorbă, mai ales după toate săptămânile de hamburgeri ocazionali, alternând cu porţii generoase de răbdări prăjite. Dintr-odată, intră, cu pas sprinten, Sunlight Gardener, iar Jack observă cum nerăbdarea se preschimbă în expresii de gratitudine. Se părea că, la urma urmei, nu cina o aşteptau de parcă stăteau pe jeratic. Morton, care cu doar cincisprezece minute în urmă părea gata să intre-n pământ, pe coridorul de la etaj, cu pantalonii în vine, era aproape surescitat.

Băieţii se ridicară în picioare. Wolf rămase aşezat, cu nările dilatate şi o fizionomie de nedumerire speriată, până când Jack îl apucă de cămaşă şi-l săltă în picioare.

— Fă la fel ca ei, Wolf, murmură Jack.

— Staţi jos, băieţi, spuse Gardener, zâmbitor. Staţi jos, vă rog.

Se aşezară. Reverendul purta nişte jeanşi decoloraţi şi o cămaşă de mătase orbitor de albă, descheiată la gât. Îi privi cu un surâs binevoitor. Băieţii îi răspundeau, în cea mai mare parte, cu expresii de adulaţie. Jack văzu, totuşi, un băiat – cu păr brunet, ondulat, căzându-i pe frunte într-o

creastă ascuţită, cu bărbie degenerată, mâini mici şi delicate, palide ca porţelanurile de Delft ale unchiului Tommy – întorcând capul şi acoperindu-şi gura să nu i se vadă rânjetul sardonic, ceea ce-l făcu să simtă o oarecare încurajare. După cât se părea, nu tuturor le-o luase mintea cu sorcova, în urma celor ce" s-or fi petrecând acolo... dar multe minţi *chiar* o făcuseră. O luaseră razna hăt, departe, după cum se prezentau lucrurile. Băiatul cu dinţi mari, de iepuroi, îl privea cu adoraţie pe Sunlight Gardener.

— Să ne rugăm. Heck, vrei să ne conduci?

Heck acceptă. Se rugă rapid, mecanic. Parc-ai fi ascultat o Rugă-la-Telefon înregistrată de un individ cu deficienţă logopedică. După ce-i ceru lui Dumnezeu să-i ocrotească în zilele şi săptămânile viitoare, să le ierte rătăcirile şi să-i ajute să devină oameni mai buni, Heck Bast mitralie:

— Pentru-numele-lui-Dumnezeu-amin.

Şi se aşeză.

— Mulţumesc, Heck, spuse Gardener.

Luase un scaun fără braţe şi îl întorsese cu spătarul înainte, aşezându-se pe el ca un ucenic de cowboy dintr-un western de John Ford. Astă-seară era în culmea farmecului; nebunia sterilă, egoistă, pe care i-o observase de dimineaţă Jack, dispăruse.

— Să ascultăm douăsprezece confesiuni, vă rog. Nu mai multe. Vrei să ne conduci, Andy?

Warwick, cu o expresie de pietate maimuţărită pe faţă, luă locul lui Heck.

— Vă mulţumesc, reverend Gardener, spuse, apoi se întoarse spre băieţi. Confesiuni, anunţă el. Cine începe?

Urmă o foială crescândă... după care începură să se ridice mâinile. Două... şase... nouă cu totul.

— Roy Owdersfelt, numi Warwick.

Roy Owdersfelt, un băiat înalt, cu un coş mare cât o tumoare pe vârful nasului, se ridică, sucindu-şi în faţă mâiaile osoase.

— Am furat zece dolari din poşeta lu' mămica anu' trecut! anunţă el, cu voce ascuţită, zbierată (o mână râioasă, plină de jeg, rătăci spre obraz, se instală pe coş şi-i trase o pişcătură înfiorătoare). M-am dus cu ei la *Vrăjitorul din Oz,* i-am schimbat pe fise şi am jucat la felurite jocuri, cum ar veni „Pac-Man" şi „Laser Strike", până s-au evaporat! Erau bani pe care-i pusese deoparte pentru nota de gaze, şi-aşa se face că o vreme ne-au tăiat căldura! Clipi spre cei din jur şi adăugă: Iar fratele meu s-a-mbolnăvit şi-a trebuit să intre-n spital la Indianapolis, cu peunomonie! Fiindcă eu am furat banii!... Asta-i confesiunea mea.

Roy Owdersfelt se aşează.

Sunlight Gardener întrebă:

— Poate fi iertat Roy?

La unison, băieţii răspunseră:

— *Roy poate fi iertat.*

— Îl poate ierta cineva de-aici, băieţi?

— *Nimeni de-aici.*

— Cine îl poate ierta?

— *Dumnezeu prin puterea singurului Său Fiu născut, Isus.*

— Te vei ruga lui Isus să intervină pentru tine? îl întrebă Gardener pe Roy Owdersfelt.

— Sigur c-o să! ţipă, cu voce nesigură, Roy Owdersfelt şi iar îşi ciupi coşul.

Jack observă că Roy Owdersfelt plângea.

— Iar data viitoare, când va veni mămica ta aici, îi vei spune că ştii c-ai păcătuit contra ei şi a frăţiorului tău şi contra chipului lui Dumnezeu şi că eşti cel mai nefericit băiat din câţi au existat vreodată?

— Mai e vorbă?!

Sunlight Gardener îi făcu semn cu capul lui Andy Warwick.

— Confesiune, spuse Warwick.

Până când confesiunea luă sfârşit, la ora şase, aproape toţi, în afară de Jack şi Wolf, ridicaseră mâna, sperând să

mărturisească adunării vreun păcat. Unii recunoscuseră furtişaguri mărunte. Alţii vorbiră despre alcool şterpelit şi băut până-i apucase voma. Se auziră, desigur, multe poveşti cu droguri.

Warwick îi striga, dar Sunlight Gardener era cel la care se uitau în căutarea încuviinţării în timp ce vorbeau... şi vorbeau... şi vorbeau.

„Le face plăcere să-şi mărturisească păcatele, îşi spuse Jack, tulburat. *Îl iubesc, doresc încuviinţarea* lui *şi pare-mi-se că n-o obţin decât dacă se spovedesc. Probabil că unii dintre nenorociţii ăştia aruncaţi pe drumuri îşi născocesc infracţiunile."*

Mirosurile din sala de mese deveneau tot mai pătrunzătoare. Stomacul lui Wolf bolborosea furios, continuu, lângă Jack. O dată, în timpul mărturisirii sfâşietoare a unui băiat de-a fi manglit o revistă *Penthouse,* ca să se uite la pozele acelea scârboase cu „femei sexomane", cum spunea el, lui Wolf îi ghiorăiră maţele atât de zgomotos, încât Jack îi arse un ghiont.

După ultima confesiune a serii, Sunlight Gardener oferi o scurtă rugăciune melodioasă. Apoi se opri în uşă, deloc formal şi totuşi strălucitor în jeanşii şi cămaşa sa de mătase albă, în timp ce băieţii ieşeau pe rând. Când trecură prin dreptul lui Jack şi Wolf, îşi încleştă mâna pe încheietura celui dintâi.

— Te ştiu de undeva.

Mărturiseşte, porunceau ochii lui Sunlight Gardener.

Iar Jack simţi pornirea imperioasă de-a face exact ceea ce i se cerea.

A, da, ne cunoaştem, da. Mi-ai biciuit spinarea până la sânge.

— Nu, spuse.

— Ba da, insistă Gardener. Ba da. Te-am mai întâlnit. În California? În Maine? Oklahoma? Unde?

Mărturiseşte.

— Nu vă cunosc, repetă Jack.

Gardener chicoti. Jack ştiu dintr-o dată că înlăuntrul propriei sale minţi, Sunlight Gardener ţopăia, dansa şi pocnea dintr-un harapnic.

— La fel a spus şi Petru, când i s-a cerut să-l identifice pe Isus Cristos, spuse reverendul. Dar Petru minţea. Tot aşa şi dumneata, cred. O fi fost în Texas, Jack? La El Paso? A fost la Ierusalim, într-o altă viaţă? Pe Golgota, Muntele Căpăţânii?

— V-am spus că...

— Da, da. Ştiu, ne-am întâlnit sigur.

Alt chicotit. Wolf, observă Jack, se ferea de Sunlight Gardener cât de departe-i permitea cadrul uşii. Din cauza mirosului. Mirosul înecăcios, sufocant, al coloniei individului. Şi, pe dedesubt, miasma demenţei.

— Eu nu uit niciodată un chip, Jack. Niciodată nu uit un chip sau un loc. Îmi voi aminti eu unde ne-am cunoscut.

Ochii îi săgetară de la Jack la Wolf – Wolf scoase un uşor scâncet şi se retrase –, apoi din nou la Jack.

— Poftă bună, Jack, îi ură. Poftă bună, Wolf. Adevărata voastră viaţă la Sunlight Home începe de mâine. De la jumătatea drumului spre scară, se întoarse, privind înapoi: Nu uit niciodată un loc sau un chip, Jack. Îmi voi aminti.

Rece ca gheaţa, Jack îşi spuse: *Doamne, sper că nu. Nu înainte s-ajung la vreo trei mii de kilometri de fututa asta de-nchi...*

Ceva se ciocni de el, cu putere. Jack zbură în hol, rotindu-şi înnebunit braţele ca să nu cadă. Se lovi cu capul de cimentul gol al duşumelei şi văzu o ploaie de stele învălmăşite.

Când reuşi să se ridice în şezut, îi zări pe Singer şi pe Bast, unul lângă altul, hlizindu-se. În spatele lor stătea Casey, cu burdihanul bombat prin puloverul alb. Wolf se uita la Singer şi Bast, şi ceva din neliniştea şi încordarea lui îl alarmă pe Jack.

— Wolf, nu! strigă el, tăios.

Wolf se înmuie.

— Nu, nu, dă-i bătaie, pămpălăule! zise Heck Bast, chicotind. Nu-l asculta p-ăla. Dă-i şi mă-ncearcă, dacă vrei. Totdeauna mi-a plăcut un pic de-ncălzire-nainte de cină.

Singer îi aruncă o privire lui Wolf şi spuse:

— Lasă-l pe pămpălău în pace, Heck. El nu-i decât trupu'. Arătă cu capul spre Jack: Acolo-i *capu'.* Ăla-i *capu'* pe care trebuie să-l schimbăm.

Îl privi pe Jack de sus, cu mâinile sprijinite pe genunchi, ca un adult care se apleacă să-i spună câteva cuvinte agreabile unui copil foarte mic.

— Şi-l voi schimba, domnule Jack Parker. Poţi să mă crezi pe cuvânt.

Intenţionat, Jack replică:

— Beşi de-aici, băi căcănar caftangiu!

Singer se feri ca şi cum ar fi primit o palmă, roşeaţa întinzându-i-se de sub guler, peste gât, până-n obraji. Cu un mârâit, Heck Bast păşi înainte.

Singer îl înşfăcă pe Bast de braţ. Continuând să se uite la Jack, zise:

— Nu acum. Mai târziu.

Jack se ridică în picioare.

— N-ar strica să vă feriţi de mine, le spuse el, cu calm, amândurora.

Şi, deşi Hector Bast nu făcu decât să se încrunte mai fioros, Sonny Singer arătă aproape speriat. Un moment, i se păruse că vede pe chipul lui Jack Sawyer ceva pe cât de puternic, pe-atât de netăgăduit – ceva ce nu existase acolo cu două luni în urmă, când un băiat mult mai tânăr lăsase în urmă micul oraş de pe litoral, Arcadia Beach, şi pornise pe jos spre Vest.

4

Jack se gândea că unchiul Tommy ar fi descris poate cina –nu fără blândeţe – ca reprezentativă pentru stilul de viaţă al fermierului american. Băieţii stăteau la mese lungi şi

erau serviţi de patru dintre ei, care, după ora confesională, se schimbaseră în costume albe, imaculate.

După o altă rugăciune, fu adusă mâncarea binemeritată. Boluri mari de sticlă pline cu fasole fiartă în casă trecură de-a lungul celor patru mese, împreună cu platouri de crenvurşti ieftini, roşii, aburinzi, supiere cu bucăţele de ananas la cutie, belşug de lapte în cutii simple de carton cu inscripţiile: BUNURI DONATE şi COMISIA PENTRU LACTATE A STATULUI INDIANA.

Wolf mâncă plin de o concentrare sumbră, cu capul plecat şi ţinând o bucăţică de pâine într-o mână, pe care o folosea atât ca şerveţel, cât şi ca să-şi împingă mâncarea. Sub ochii lui Jack, hăpăi cinci crenvurşti şi trei porţii de fasole cu bobul tare ca glonţul. Gândindu-se la cămăruţa lor cu fereastra închisă, Jack se întrebă dacă la noapte nu ar avea nevoie cumva de-o mască de gaze.

Aşa se părea – deşi nu existau şanse să i se elibereze vreuna. Privi disperat cum Wolf îşi deşerta în farfurie o a patra porţie de fasole.

După cină, toţi băieţii se ridicară în picioare, se aliniară şi degajară mesele. În timp ce Jack îşi ducea vesela, o felie de pâine crănţănită de Wolf şi două căni de lapte în bucătărie, deschise bine ochii. Etichetele simple de pe cartoanele pentru lapte îi dădură o idee.

Acea instituţie nu era nici închisoare, şi nici casă de corecţie. Probabil fusese înregistrată undeva ca şcoală cu internat, sau cam aşa ceva, iar legea cerea ca un fel de inspectori din partea statului să stea cu ochii pe ea. Bucătăria va fi fiind locul în care nimerea cel mai adesea ochiul statului Indiana. Gratii la ferestrele de la etaj – nici o problemă. Gratii la ferestrele bucătăriei? Jack nu prea credea. Ar fi stârnit prea multe întrebări.

Bucătăria ar fi putut servi drept punct de pornire prielnic pentru o tentativă de evadare, aşa că Jack o cercetă cu atenţie.

Semăna mult cu bucătăria cantinei de la şcoala lui din California. Duşumea şi pereţi pardosiţi cu faianţă, tejghele lungi şi chiuvete din oţel inoxidabil. O maşină de spălat vase veche, cu bandă rulantă, stătea rezemată de-un perete. Trei băieţi lucrau deja la această bătrână antichitate, sub supravegherea unui bărbat în costum alb de bucătar. Omul era îngust în umeri, palid, şi avea o faţă mică, de rozător. De buza superioară, îi stătea lipită o ţigară fără filtru, lucru care, după părerea lui Jack, îl identifica drept posibil aliat. Se îndoia că Sunlight Gardener i-ar fi permis vreunuia dintre oamenii săi să fumeze.

Văzu pe perete un certificat în ramă, care anunţa că această bucătărie fusese atestată ca acceptabilă conform standardelor impuse de statul Indiana şi de guvernul SUA.

Şi, nu, la ferestrele cu geamuri mate nu existau zăbrele.

Omul cu faţa de şobolan privi spre Jack, îşi dezlipi ţigara de buză şi o aruncă într-o chiuvetă.

— Peştişori proaspeţi, tu şi amicu' tău, ai? întrebă. Ei, nu peste mult o să fiţi peşti bătrâni. Peştele se-nvecheşte la repezeală, aici, la Sunlight Home, nu-i aşa, Sonny?

Îi rânji insolent lui Sonny Singer. Se vedea clar că Singer nu ştia cum să răspundă unui asemenea zâmbet; părea derutat şi nesigur, din nou un simplu copil.

— Ştii că n-ai voie să vorbeşti cu băieţii, Rudolph, spuse el.

— N-ai decât să ţi-o bagi în cur de câte ori n-o poţi da de-a dura pe-alee sau să-i dai un şut în aer, frate-miu, replică Rudolph, măsurându-l alene pe Singer cu privirea. Ştii asta, nu?

Singer se uită la el, şi buzele îi tremurară, după aceea i se strâmbară şi, până la urmă, i se strânseră amarnic.

Apoi se întoarse brusc.

— Capela-de-noapte! strigă el, furios. Capela-de-noapte, haideţi, să mergem, eliberaţi mesele-astea şi hai în hol, am întârziat! Capela-de-noapte!

5

Băieţii se buluceau în jos, pe o scară scară îngustă, luminată de becuri cu apărătoare din plasă de sârmă. Pereţii erau tencuiţi cu ciment umed, iar lui Jack nu-i plăcu felul în care se rostogoleau în orbite ochii lui Wolf.

După toate acestea, capela din pivniţă reprezentă o surpriză. Cea mai mare parte a subsolului – care avea o întindere considerabilă – fusese transformată într-o capelă spaţioasă, modernă. Aerul de-aici era plăcut – nici prea cald, nici prea rece. Şi curat. Jack putea auzi foşnetul instalaţiei de aerisire, undeva în apropiere. Cinci şiruri de bănci erau despărţite printr-un naos central, care ducea spre o estradă cu un pupitru şi o cruce de lemn simplă, agăţată pe fundalul de catifea purpurie.

Undeva, cânta o orgă.

Băieţii se aşezară cuminţi pe bănci. Microfonul pupitrului avea în capăt un amortizor mare, cu aspect profesional. Jack petrecuse destul timp în studiourile de sunet, împreună cu mama sa – adesea, şezând răbdător şi citind o carte sau făcându-şi lecţiile în timp ce ea imprima dublaje de televiziune sau „dregea" dialoguri neclare –, şi ştia că asemenea amortizoare aveau menirea de a-l împiedica pe vorbitor să „pocnească" microfonul. I se păru ciudat să vadă aşa ceva în capela unei şcoli bisericeşti cu internat pentru copiii vagabonzi. Două camere video erau instalate de ambele laturi ale pupitrului, una pentru a-l înregistra pe Sunlight Gardener din profilul drept, cealaltă ca să-l prindă din profilul stâng. În această seară, erau oprite amândouă. Pe pereţi spânzurau draperii roşii, grele. În dreapta, cădeau libere. In stânga însă, exista un dreptunghi de sticlă. Jack îl văzu pe Casey aplecat asupra unei console de sonorizare cu aspect extrem de sofisticat, ţinându-şi mâna dreaptă lângă un microfon cu role. Sub privirea lui Jack, Casey luă de pe consolă o pereche de căşti, punându-şi-o la urechi.

Jack îşi ridică privirea şi observă numeroase grinzi din lemn de esenţă tare, formând o serie de şase arcade modeste. Între ele se întindeau panouri de pcfele albe, cu găurele... izolaţie fonică. Locul arăta a capelă, dar, de fapt, era o foarte eficientă combinaţie de studio TV şi radio. Lui Jack îi fugi pe neaşteptate gândul la predicatori faimoşi de tipul lui Jimmy Swaggart, Rex Humbard sau Jack Van Impe.

Oameni buni, doar puneţi mâna pe televizoru-vă şi-o să fiţi TĂMĂDUIŢI!

Deodată, simţi că-i vine să se tăvălească de râs.

În stânga podiumului, se deschise o uşiţă şi se ivi Sunlight Gardener. Era îmbrăcat în alb din cap până-n picioare, iar Jack citi pe feţele multor băieţi expresii ce variau de la exaltare la adulaţie neînfrânată, însă el fu nevoit din nou să-şi reţină un hohot de râs gata să izbucnească. Apariţia în alb ce se apropia de pupitru îi amintea de-o serie de reclame pe care le văzuse când era copilandru.

I se părea că Sunlight Gardener seamănă cu Omul din Glad.

Wolf se întoarse spre el şi-i şopti răguşit:

— Ce se-ntâmplă, Jack? Miroşi ca şi cum aici ar fi ceva foarte caraghios.

Jack pufni atât de tare, în mâna pusă căuş la gură, încât îşi umplu degetele de mucus incolor.

Sunlight Gardener, cu chipul radios, rumen de sănătate, întorcea paginile Bibliei mari de pe pupitru, de parcă era pierdut în cea mai profundă meditaţie. Văzând peisajul accidentat al feţei lui Heck Bast şi chipul îngust, bănuitor, al lui Sonny Singer întorcându-se spre el, Jack se grăbi să redevină sobru.

În cabina cu geam, Casey şedea cu spinarea dreaptă, privindu-l cu atenţie pe Gardener. Şi, în timp ce reverendul îşi ridica faţa chipeşă din Biblie, aţintindu-şi asupra congregaţiei ochii tulburi, visători şi absolut demenţi, Casey apăsă pe un comutator. Rolele uriaşului magnetofon începură să se învârtească.

6

Nu râvni la cei ce viclenesc, spuse Sunlight Gardener, cu glas coborât, muzical, îngândurat.

... nici n u urma pe cei
ce fac fărădelegea.
Căci ca iarba curând se.vor usca
Şi ca verdeaţa ierbii degrub se vor trece.
Nădăjduieşte în Domnul şi fă bunătate
şi locuieşte teritoriile...

(aici, Jack Sawyer îşi simţi inima gata să-i sară, păcătoasă, din piept)

... şi *hrăneşte-te cu bogăţia Lui.*
Desfată-te-n Domnul
şi îţi va împlini cererile inimii tale.
Descoperă Domnului calea ta
şi nădăjduieşte în El
şi El va împlini.
Părăseşte mânia şi lasă iuţimea;
nu căuta să vicleneşti.
Căci cei ce viclenesc de tot vor pieri;
iar cei ce aşteaptă pe Domnul
vor moşteni teritoriile.

Sunlight Gardener închise Cartea.

— Fie ca Dumnezeu, spuse el, să-Şi pună Binecuvântarea pe citirea Sfintei Lui Cărţi.

Îşi privi timp îndelungat mâinile. În cabina cu geam a lui Casey, rolele magnetofonului continuau rotirea. Apoi ridică din nou privirea şi, în gând, Jack îl auzi deodată strigând: *Doar n-o fi Kingslandu'? Vrei să zici c-ai răsturnat o căruţă plină cu bere Kingsland, mădular de ţap tâmpit ce eşti? Doar nu asta vrei să zici, nuuuuuuuuuuuu?*

Sunlight Gardener îşi studia atent şi deschis tânăra congregaţie masculină. Chipurile băieţilor îl priveau, la rândul lor – feţe rotunde, feţe slabe, feţe învineţite, feţe inflamate de acnee, feţe viclene şi feţe sincere, proaspete şi fermecătoare.

— Ce *înseamnă,* băieţi? Înţelegeţi psalmul treizeci şi şapte? Înţelegeţi acest minunat cântec?

Nu, răspunseră chipurile lor – şirete şi sincere, limpezi şi blânde, ciupite de vărsat şi de coşuri. *Nu prea mult, n-am ajuns decât până-n clasa a cincea, am fost pe drum, am fost la şutit, am fost la belea... spune-mi... spune-mi...*

Deodată. Într-o reală stare de şoc, Gardener guiţă în microfon:

— Înseamnă N-O *LĂSAŢI SĂ TRANSPIRE!*

Wolf se feri, cu un mic geamăt.

— Acum ştiţi ce-nseamnă, nu-i aşa? Pe-asta aţi auzit-o, băieţi, da?

— *Daaa!* strigă cineva din spatele lui Jack.

— *PĂI-DA!* repetă ca un ecou Sunlight Gardener, radios. *N-O LĂSAŢI SĂ TRANSPIRE! SUDOARE NEGATIVĂ!* Sunt cuvinte potrivite, ce ziceţi, băieţi? Astea-s un fel de cuvinte *pooooootrivite, PĂI-DA*!

— *Daaa!...DAAA!*

— Acest psalm spune că nu trebuie să vă faceţi GRIJI pentru cei fără-de-lege! SA *NU TRANSPIRAŢI! PĂI-DA!* Spune că nu trebuie să vă faceţi GRIJI pentru cei ce făptuiesc fapte rele! *SUDOARE NEGATIVĂ!* Acest psalm pe care-l avem aici spune că, dacă-l URMEZI în VORBA şi-n FAPTĂ pe Dumnezeu, *TOTU-0 SĂ FIE CEL MAI MIŞTO!* Înţelegeţi cum vine asta, băieţi? Aveţi atâta minte să pricepeţi asta?

— Daaa!

— *Aleluia!* ţipă Hcck Bast, cu un zâmbet divin.

— *Amin!* replică un băiat cu ochi mari şi bovini în dosul lentilelor ca lupele.

Sunlight Gardener luă microfonul cu o uşurinţă îndelung exersată, iar Jack îşi aminti din nou de solistul unui restaurant din Las Vegas. Reverendul începu să umble repede de colo-colo, nervos şi afectat. Pe alocuri, schiţa câte o jumătate de pas de dans, cu pantofii săi curaţi, din piele albă; era când Dizzy Gillespie, când Jerry Lee Lewis, când Stan Kenton, când Gene Vincent; îl stăpânea febra mărturiei divine în ritm de jazz.

— *Noo, n-aveţi a vă teme! Aa, noo! N-aveţi a vă teme de copilu-ăla care vrea să v-arate reviste cu poze porcoase! N-aveţi a vă terne de băiatul care zice că doar o duşcă şi doar un fum nu face nici un rău, şi că eşti o mironosiţă dacă nu tragi şi tu! Aa, noo! FIN'CĂ CÂND ÎL AI PE DUMNEZEU-N SUFLET, ÎL URMEZI ÎN FAPTĂ, AM DREPTATE?*

— *DAAA!*

— *PĂI-DA! ŞI CÂND ÎL AI PE DUMNEZEU, ÎL URMEZI ŞI-N VORBĂ, AM DREPTATE?*

— *DAAA!*

— *NU V-A UD, AM DREPTATE?*

— *DAAAAA!!!* urlară cu toţii, mulţi dintre ei legănându-se acum înainte şi-napoi, cuprinşi de frenezie.

— *DACA AM DREPTATE, ZICEŢI ALELUIA!*

— *ALELUIA!*

— *DACĂ AM DREPTATE, ZICEŢI PĂI-DA!*

— *PĂI-DA!*

Se legănau în faţă şi-n spate; Jack şi Wolf erau legănaţi împreună cu ei, neputincioşi. Jack văzu că unii dintre băieţi plângeau de-a binelea.

— Acum, spuneţi-mi ceva, continuă Gardener, privindu-i cu căldură şi încredere. Îşi are cel fără-de-lege locul aici, la Sunlight Home? Hmm? Ce credeţi?

— Nu, să *trăiţii* ţipă băiatul slab, cu dinţi de iepuroi.

— Aşa c, confirmă Sunlight Gardener, apropiindu-se din nou de podium. Smuci scurt, cu un gest profesionist, microfonul, ca să-şi degajeze cablul de sub picioare, apoi îl fixă la loc în suport. Asta-i daravela. Aici nu-şi au locul

mincinoşii sfruntaţi şi cei ce făptuiesc fapte rele, ziceţi aleluia.

— Aleluia, replicară băieţii.

— Amin, încuviinţă Sunlight Gardener. Domnul spune – în Cartea lui Isaia o spune – că, dacă te sprijini pe Dumnezeu, ai să te-nalţi – păi-da – cu aripi ca de vultur, iar puterea ta va fi înzecită şi eu vă spun, băieţi, că *SUNLICHT HOME E UN CUIB DE VULTURI PUTEŢI SĂ SPUNEŢI PĂI-DA!*

— *PĂI-DA!*

Urma o nouă cezură. Sunlight Gardener apucă marginile podiumului cu ambele mâni, plecând capul ca în rugăciune, bogăţia de păr alb atârnându-i în valuri ordonate. Când vorbi iar, avea glasul scăzut şi melancolic. Băieţii îl ascultau cu răsuflarea tăiată.

— Dar avem duşmani, zise, în cele din urmă, Sunlight Gardener.

Era doar cu puţin mai mult decât o şoaptă, dar microfonul o captă şi o transmise impecabil.

Băieţii oftară – un foşnet de vânt, prin frunze, toamna.

Heck Bast arunca în jur căutături de cruzime, rostogolindu-şi ochii, cu coşurile aprinse într-o roşeaţă atât de vie, încât părea suferind de-o boală tropicală. *Arătaţi-mi un duşman,* sugera chipul lui Heck Bast. Da, *daţi-i-nainte, arătaţi-mi un duşman, şi să vedeţi doar ce păţeşte!*

Gardener ridică privirea. Acum, ochii săi de nebun înotau în lacrimi.

— Da, avem duşmani, repetă. De două ori pân-acum, statul Indiana a încercat să-mi închidă căminul. Ştiaţi asta? Umaniştii radicali abia pot suporta gândul că mă aflu aici la Sunlight Home; că-mi învăţ băieţii să-L iubească pe Isus şi să cinstească patria. Îi scoate din minţi, şi vreţi să ştiţi ceva, băieţi? Vreţi să aliaţi un mare şi tenebros secret?

Se aplecară cu toţii înainte, fixându-l pe Sunlight Gardener.

— Nu numai că-i scoatem din minţi, spuse Gardener, într-o şoaptă groasă, conspirativă. Îi *sperieceeeem.*

— Aleluia!

— Păi-da!

— Amin!

Ca fulgerul, Sunlight Gardener înşfăcă din nou microfonul Şi, să te ţii! Sus şi jos! Înainte-napoi! Uneori ţopăia câte un pas dublu, sprinten ca un menestrel într-un pas de dans al negrilor din 1910! Le arunca în ritm de bop cuvintele, mai întâi pompând dintr-un braţ către băieţi, apoi în sus spre cer, unde se presupunea că Dumnezeu îşi târâse jilţul Său mai aproape ca să asculte.

— Îi speriem, păi-da! Îi speriem aşa de tare, că trebuie să mai tragă încă un cocteil, sau încă un chiştoc, sau încă o priză de cocaină! Îi speriem, fiindcă până şi deştepţii ăia de boşorogi lepădaţi-de-Dumnezeu, umaniştii radicali, care-L urăsc pe Isus, pot mirosi preacinstea şi iubirea de Domnul, iar când le miros, atunci miros şi pucioasa ce le iese prin toţi porii, şi mirosu-ăsta nu le place, aa, nu!

Aşa că trimit aici încă un inspector sau doi să pitească gunoaie sub mesele din bucătărie, sau să dea drumul la oarece coropişniţe în făină! Lansează o droaie de zvonuri spurcate despre cum sunt bătuţi băieţii mei. *Sunteţi bătuţi?*

— *NU!* tunară cu toţii indignaţi.

Buimăcit, Jack îl văzu pe Morton mugind negaţia la fel de entuziast ca toţi ceilalţi, deşi pe obraz începea să i se formeze o vânătaie.

— Păi, ăia au trimis o hoardă de reporteri de la nu ştiu care deşteaptă de emisiune de ştiri radical-umanistă! ţipă Sunlight Gardener cu un fel de uimire dezgustată. Au venit aici şi-au întrebat: „Bine, pe cine-i vorba să forfecăm? Am mai făcut-o pân-acum de-o sută cincizeci de ori, suntem experţi în mânjirea oamenilor preacinstiţi, nu vă faceţi griji cu noi, doar daţi-ne câteva chiştoace de marijuana şi câteva cocteiluri şi arătaţi-ne încotro s-o luăm." Dar noi i-am păcălit, nu-i aşa, băieţi?

Încuviinţare rostogolită, aproape veninoasă.

— N-au găsit pe nimeni legat cu lanţuri de-o bârnă în hambar, aşa-i? N-au găsit nici urmă de băieţi în cămaşă de forţă, cum auziseră-n oraş de la vreunii dintre şacalii ăia de la Inspectoratul şcolar, pe care-i aşteaptă Iadul. N-au găsit băieţi cu unghiile smulse, sau raşi în cap, sau altele de soiul ăsta! Cel mult, au dat peste câţiva băieţi care-au spus că fuseseră croiţi, şi FUSESERĂ croiţi, păi-da, fuseseră croiţi, şi despre partea asta aş depune eu însumi mărturie la picioarele Tronului lui Dumnezeu Atotputernicul, cu câte un detector de minciuni legat la ambele braţe, fiindcă-n Carte scrie că, dacă CRUŢI nuiaua aceea, vei RĂSFĂŢA copilul, iar dacă la fel credeţi şi voi, băieţi, daţi-mi un aleluia!

— *ALELUIA!*

— Până şi cei de la Inspectoratul şcolar Indiana, oricât le-ar conveni să se descotorosească de mine şi să-i lase câmp deschis diavolului, până şi ci au fost nevoiţi să admită că, atunci când e vorba de croială, legea Domnului şi legea statului Indiana merg mână-n mână; că, dacă CRUŢI nuiaua, RĂSFEŢI copilul!

Au găsit băieţi FERICIŢI! Au găsit băieţi SĂNĂTOŞI! Au găsit băieţi care de bunăvoie îl urmează pe Dumnezeu în FAPTĂ şi VORBA, oh, puteţi să ziceţi aleluia?

— Aleluia!

— Puteţi să ziceţi păi-da?

— Păi-da!

Sunlight Gardencr reveni pe podium.

— Domnul îi apără pe cei care-L iubesc, iar Domnul nu va îndura ca o tagmă de umanişti radicali fumători de drog şi iubitori de comunişti să spulbere acest loc de odihnă pentru băieţii obosiţi şi rătăciţi.

Au fost câţiva băieţi care le-au turnat nişte minciuni gogonate acelor aşa-zişi reporteri, continuă Gardener. Am auzit scornelile repetate la emisiunea aia de ştiri TV şi, deşi băieţii care au împroşcat cu noroi au fost prea laşi ca să-şi arate chipurile pe ecran, eu i-am recunoscut – păi-da –, le-am recunoscut glasurile! După ce-ai hrănit un băiat, după

ce i-ai legănat cu drag capul la sân, noaptea, când plângea după mămica lui, păi, cred că-i cunoşti glasul.

Acum, băieţii aceia s-au dus. Dumnezeu să-i ierte – sper c-o să-i ierte, păi-da –, însă Sunlight Gardener nu-i decât un biet om.

Îşi lăsă capul în piept, pentru a demonstra ce mărturisire ruşinoasă era aceasta. Dar când şi-l ridică din nou, avea ochii aprinşi încă, scânteind de furie.

— Sunlight Gardener nu-i poate ierta. Aşa că Sunlight Gardener i-a aruncat din nou pe drum. Au fost trimişi în Teritorii, dar acolo nu vor fi hrăniţi. Acolo, chiar şi copacii s-ar putea să-i mănânce, precum fiarele care hălăduiesc noaptea.

Tăcere înfricoşată în sală. Dincolo de geam, până şi Casey arăta palid şi straniu.

— În Carte scrie că Dumnezeu l-a trimis pe Cain la Est de Eden, în ţara lui Nod. Asta-nseamnă să fii aruncat pe drum, băieţii mei. Aici aveţi un cuibuşor sigur. Îi cuprinse cu privirea. Dar, dacă sunteţi slabi... dacă minţiţi... atunci, vai vouă! Iadul îl aşteaptă pe cel rătăcit la fel cum îl aşteaptă şi pe băiatul sau pe bărbatul care se-azvârle-n el anume.

Ţineţi minte, băieţi.

Ţineţi minte.

Să ne rugăm.

CAPITOLUL XXIII – Ferd Janklow

1

Jack n-avu nevoie nici măcar de-o săptămână încheiată pentru a ajunge la concluzia că singura cale posibilă de-a evada din Sunlight Home era un ocol prin Teritorii. Voia s-o facă, dar descoperi că ar fi dispus să înfrunte aproape orice, indiferent de risc, numai să evite un salt din incinta propriu-zisă a aşezământului.

N-avea nici un motiv concret pentru asta – doar vocea subconştientului său care-i şoptea că, pesemne, ceea ce era rău aici, dincolo era şi mai rău. Acest loc era, probabil, rău în toate lumile... ca pata stricăciunii pe coaja unui măr, care se afundă până la cotor. Oricum, Sunlight Home era destul de spurcat; n-avea nici un chef să vadă cum arăta echivalentul său din Teritorii, dacă nu era neapărată nevoie.

Dar trebuia să existe o cale.

Wolf, Jack şi ceilalţi băieţi care nu avuseseră norocul de-a i'acc parte din personalul extern – şi asta însemna majoritatea celor prezenţi – îşi petreceau zilele în locul numit de veterani Câmpia Îndepărtată. Se afla cam la doi kilometri pe drum, în marginea proprietăţii lui Gardener, iar băieţii lucrau acolo la cules de pietre. Trecuse sezonul muncilor agricole. Ultimele roade fuseseră recoltate la jumătatea lunii octombrie, dar, după cum sublinia Sunlight Gardener zilnic, la Liturghia din Capelă, sezonul pietrelor nu se sfârşea niciodată.

Aşezat în bena unuia dintre cele două camioane de fermă, rablagite, ale aşezământului, Jack observa în fiecare dimineaţă Câmpia Îndepărtată, cu Wolf aşezat alături, ţinând capul plecat, ca şi cum ar fi fost mahmur. În Midwest plouase, iar câmpia aceea era o mizerie noroioasă, mocirlită şi încleiată. Alaltăieri, unul dintre băieţi o înjurase printre dinţi, numind-o o „adevărată sugătoare de... ghete".

Dacă am lua-o la sănătoasa? se întrebă Jack, pentru a patruzecea oară. *Dacă cu i-aş striga lui Wolf: „Fugi!" şi am rupe-o la goană, mâncând pământul? Încotro? Spre capătul din Nord, unde sunt copacii ăia şi peretele stâncos. Acolo se termină pământurile lui.*

Ar putea fi un gard.

L-am sări. Că tot veni vorba, Wolf mă poate arunca pe deasupra, dacă n-avem ce face.

Poate fi sârmă ghimpată.

Ne strecurăm pe sub ea. Sau...

Sau Wolf ar putea-o smulge cu mâinile goale. Lui Jack nu-i plăcea să se gândească la asta, dar ştia că Wolf avea puterea necesară... şi, dacă i se cerea, Wolf o putea face. I-ar fi sfâşiat mâinile sărmanului malac, dar oricum era sfâşiat în moduri mult mai grave.

Şi apoi?

Un salt, bineînţeles. Asta urma apoi. Dacă reuşeau doar să iasă de pe proprietatea Sunlight, şoptea vocea aceea din adâncuri, aveau mari şanse să găsească drumul liber.

Iar Singer şi Bast (pe care Jack începuse să-i numească în sinea sa Gemenii Caftangii) nu vor putea folosi camionul pentru a-i prinde din urmă; prima maşină care intra cu roţile în Câmpia Îndepărtată, înaintea marilor îngheţuri din decembrie, s-ar fi împotmolit până la suspensii.

Ar fi o cursă de alergări, doar atât. Trebuie să-ncercăm. Mai bine decât s-o-ncercăm acolo, la Sunlight Home. Şi...

Şi nu era vorba numai de influenţa disperării crescânde a lui Wolf; acum îl înnebunea gândul la Lily, care rămăsese în New Hampshire, murind câte puţin, în timp ce Jack cânta „Aleluia" din constrângere.

Înainte. Cu sau fără suc magic. Trebuie s-o-ncercăm.

Dar, înainte ca Jack să fi fost cu totul gata, o-ncercă Ferd Janklow.

Marile spirite se întâlnesc, puteţi zice „Amin".

Când s-a întâmplat, s-aîntâmplat repede. La un moment dat, Jack asculta obişnuitul şir de palavre cinic-amuzante ale lui Ferd Janklow. În următoarea clipă, Ferd gonea spre Nord, peste întinderea mocirloasă, spre peretele stâncos. Până la tentativa lui Ferd, ziua păruse de-o banalitate aproape la fel de greţoasă ca a oricărei alte zile la Sunlight Home. Era rece şi înnorată; mirosea a ploaie, poate chiar a zăpadă. Jack îşi îndreptă spinarea, ca să-şi mai aline durerea de şale şi să vadă dacă Sonny Singer se afla în preajma lui. Lui Sonny îi plăcea să-l hărţuiască. În cea mai mare parte, hărţuiala lui se înscria în categoria glumelor fizice: Jack fusese călcat în picioare şi i se trântise farfuria din mâini la trei mese consecutiv, până ce învăţase s-o proptească între braţ şi trup, strângând-o, totodată, ca într-un cleşte de fier.

Jack nu era absolut sigur de ce Sonny nu organizase o hăituială în masă. Poate pentru că Sunlight Gardener manifesta interes pentru băiatul cel nou. Nu *voia* să creadă una ca asta – un asemenea gând îl speria, dar avea sens. Sonny Singer se abţinea fiindcă aşa îi spusese Sunlight Gardener, şi acesta constituia încă un motiv de-a scăpa de-acolo cât mai degrabă.

Privi spre dreapta. Wolf se afla cam la douăzeci de metri distanţă, adunând pietre, cu părul căzut peste ochi. Mai aproape de el lucra un băiat slăbănog, cu dinţi de iepure, pe nume Donald Keegan. Donny îi rânji cu adoraţie, dezvelindu-şi uimitoarea dantură. De pe vârful limbii atârnânde îi picura saliva. Jack îşi mută repede privirea.

Ferd Janklow se afla în stânga sa – băiatul cu mâinile înguste Şi palide ca vesela de Delft şi cu moţul în frunte. După o săptămână de la încarcerarea în Sunlight Home, Jack şi Ferd deveniseră buni prieteni.

Ferd rânjea cinic.

— Donny s-a-ndrăgostit de tine, spuse.

— Ei, las-o mai moale, răspunse, stânjenit, Jack, simţind că i se aprind obrajii.

— Pariez că *Donny* ţi-ar lăsa-o tare, dacă i-ai da voie, spuse Ferd. Nu-aşa, Donny?

Donny Keegan râse zgomotos, cu hohotele lui ca un orăcăit răguşit, neavând habar despre ce vorbeau.

— Aş vrea să încetezi, insistă Jack, simţindu-se mai stingherit ca oricând.

Donny s-a-ndrăgostit de tine.

Afurisenia naibii era că se gândise şi el: poate bietul retardat chiar se *îndrăgostise* de el... şi probabil Donny Keegan nu era singurul. În chip ciudat, Jack se pomeni amintindu-şi de bărbatul acela drăguţ, care se oferise să-l ducă la el acasă şi apoi preferase să-l lase la ieşirea din *mall,* lângă Zanesville. *El a observat primul,* îşi spuse Jack. *Indiferent ce-o fi nou la mine, omul ăla a observat primul.*

— Ai devenit foarte popular pe-aici, Jack, zise Ferd. Păi, eu cred că până şi bătrânu' Heck Bast ţi-ar lua-o la muie, dacă i-ai cere.

— Dom'le, asta-i boală, spuse Jack, roşind. Adică...

Brusc, Ferd lăsă să cadă piatra la care lucra şi se ridică în picioare. Privi iute în jur, văzu că nici unul dintre *col roulé*-uri nu se uita la el şi se întoarse spre Jack.

— Iar acum, iubiţel, să ştii că a fost o petrecere *foarte* plicticoasă şi chiar tre' să plec.

Ferd îi adresă lui Jack câteva zgomote ce imitau sărutul, după care un rânjet uluitor de luminos i se întinse pe faţa îngustă. O clipă mai târziu, era în plină goană spre peretele stâncos din capătul Câmpiei îndepărtate, cu paşi mari şi stângaci, de cocostârc.

Într-adevăr, prinsese gărzile picotind. Pedersen sporovăia despre fete cu Warwick şi cu un băiat cu mutră de cal, numit Peabody, unul de la personalul extern, care, pentru o vreme, fusese rotat înapoi la cămin. Lui Heck Bast i se acordase suprema plăcere de a-l însoţi pe reverendul Gardener la Muncie, după nişte treburi. Ferd apucase să ia un start bun, înainte de-a se ridica un strigăt surprins:

— *Bää! Bää, careva spală putina!*

Jack privi cu gura căscată după Ferd, care trecuse deja de şase răzoare şi sărea ca mânat de draci. În ciuda faptului că îşi vedea propriul său plan divulgat, Jack simţi pe moment o emoţie triumfătoare, iar în adâncul inimii nu-i dori decât să izbândească. *Du-te! Du-te, mişţocar ticălos! Du-te, pentru numele lui Jason!*

— E Ferd Janklow, bolborosi Donny Keegan, după care izbucni în râs, cu hohotele sale răguşite, chiuitoare.

3

În seara aceea, băieţii se adunară ca de obicei în sala comună, dar confesiunea fu contramandată. Andy Warwick intră cu paşi întinşi, anunţă cu o bruscheţe indiferentă suspendarea confesiunii şi le spuse că se puteau bucura o oră de „tovărăşie" înaintea cinei. Apoi ieşi.

Jack avea impresia că, sub patina autorităţii pasului-de-gâscă, pe care o afişa, Warwick era speriat.

Iar Ferd Janklow nu se afla acolo.

Jack privi prin încăpere şi-şi spuse cu umor sinistru că, dacă asta însemna „tovărăşie", ar fi dezgustat să vadă ce s-ar întâmpla dacă Warwick le-ar fi comunicat că au „o oră de linişte". Stăteau aşezaţi, prin toată sala, treizeci şi nouă de băieţi între vârsta de nouă şi şaptesprezece ani, privindu-şi mâinile, zgândărindu-şi crustele, rozându-şi, posomorâţi, unghiile. Cu toţii împărtăşeau aceeaşi expresie – a toxicomanilor rămaşi fără doză. Voiau să audă confesiuni; mai mult, voiau să *facă* şi ei confesiuni.

Nimeni nu pomeni numele lui Ferd Janklow. Era ca şi cum Ferd, cu grimasele sale din timpul predicilor lui Sunlight Gardener şi cu mâinile palide ca vesela de Delft, nici n-ar fi existat vreodată.

Jack se pomeni că abia rezistă impulsului de-a urla la ei, neîncetat. În loc de asta, se scufundă în gânduri mai intens decât oricând în viaţa lui.

Nu-i nici, fiindcă l-au ucis. Sunt demenţi cu toţii. Credeai că nebunia nu se ia? Uite doar ce s-a-ntâmplat în balamucul

ăla din America de Sud. Când omul cu ochelari-oglindă le-a spus să dea pe gât licoarea de boabe purpurii, ăia au zis „'ţeles şefu" şi-au băut-o.

Privi în jur la feţele scârbite, supte, istovite, lipsite de expresie – şi se gândi cum s-ar mai lumina, cum s-ar îmblânzi, dacă ar intra pe uşă Sunlight Gardener, dacă ar intra chiar aci şi-acu.

Şi ar face-o şi ei, dacă Sunlight Gardener le-ar cere-o. Ar bea-o, iar apoi ne-ar ţine pe mine şi pe Wolf şi ne-ar turna-o pe gât şi nouă, cu forţa. Ferd avea dreptate – ăştia văd ceva pe faţa mea, sau în ea, ceva care mi-a apărut în Teritorii, şi poate că mă iubesc într-adevăr puţintel... oricum, cred că i-au tras lui Heck Bast cordonul soneriei. Nătângul ăla nu-i obişnuit să iubească pe nimeni şi nimic. Aşa că, hmm, poate mă iubesc puţin... dar pe el îl iubesc mai mult. Ar face-o. Sunt sonaţi.

Ferd i-ar fi putut spune asta, iar Jack, aşezat acolo, în sala comună, bănuia că Ferd i-o şi *spusese.*

Îi povestise lui Jack că fusese internat la Sunlight Home de către părinţii lui, protestanţi reformaţi care cădeau în genunchi în living ori de câte ori începea să spună vreo rugăciune cineva de la Clubul 700. Nici unul dintre ei nu-l înţelesese pe Ferd, care era croit dintr-o stofă cu totul diferită. Considerau că Ferd nu puţea fi decât un soi de progenitură a Satanei – substituit cu copilul lor, un umanist radical, comunist. Când fugise pentru a patra oară, fiind capturat de nimeni altul decât Franky Williams, părinţii săi veniseră la Sunlight Home – unde, fireşte, fusese dosit Ferd – şi se îndrăgostiseră de Sunlight Gardener de la prima vedere. Aici se afla rezolvarea tuturor problemelor pe care le pricinuise părinţilor strălucitul, rebelul, pacostea lor de fiu. Sunlight Gardener avea să le educe băiatul în spiritul Domnului. Sunlight Gardener avea să-i arate greşeala apucăturilor lui. Sunlight Gardener avea să li-l ia de pe cap şi de pe străzile oraşului Anderson.

— Au văzut articolul ăla despre Sunlight Home în *Sunday Report,* îi povestise Ferd lui Jack. Mi-au trimis o carte poştală în care-mi spuneau că Dumnezeu îi va pedepsi pe mincinoşi şi pe falşii profeţi într-un iaz de foc. Le-am scris şi eu – Rudolph de la bucătărie mi-a scos scrisoarea şi-a pus-o la poştă. Dolph i-un tip destul de drăguţ. Făcu o pauză, apoi continuă: Ştii care-i pentru Ferd Janklow definiţia unui tip drăguţ, Jack?

— Nu.

— Unu' care se lasă cumpărat, spuse Ferd şi râse ameninţător, puternic afectat. Cu doi dolari, cumperi serviciile de poştaş ale lui Dolph. Aşa că le-am scris o scrisoare şi-am spus că, dacă Dumnezeu îi pedepseşte pe mincinoşi aşa cum au zis ci, atunci sper ca Sunlight Gardener să găsească o pereche de izmene din azbest pe lumea ailaltă, fiindcă minte despre ce tot se-ntâmplă aici mai rapid decât poate galopa un cal. Tot ce scria în *Sunday Report,* zvonurile despre cămaşa de forţă şi despre Cutie – toate erau adevărate. A, n-au putut dovedi. Tipu-i ţicnit, Jack, dă-i un ţicnit isteţ. Dacă faci vreodată o greşeală-n privinţa asta, o să te doară de-a binelea, pe tine şi pe Phil Neînfricatul Băiat-Lup, ca măsură de siguranţă.

— Ăia de la *Sunday Report,* zise Jack, sunt, de obicei, destul de pricepuţi să prindă oamenii cu mâţa-n sac. Cel puţin, aşa spune maică-mea.

— Aa, păi s-a speriat. A-nceput să chirăie de-a binelea. L-ai văzut vreodată pe Humphrey Bogart în *Revolta de pe Caine?* Exact aşa a fost şi el, o săptămână-ncheiată, până s-au arătat ăia. Când în finc-au ajuns aici, era numai lapte şi miere, da' săptămâna dinainte-a fost iadul pe pământ. Nea Îngheţată-de-Vanilie se căca pe el de frică. Aia a fost săptămâna când l-a-mbrâncit pe Benny Woodruff pe scări de la etajul al treilea, fiindcă-l prinsese cu-o revistă cu Superman. Benny a zăcut dus pe-altă lume trei ceasuri, şi nu prea i-a mai fost clar cine şi de unde era înainte de noaptea aia. Ford tăcu un moment. Ştia că vin. La fel cum

ştie-ntotdeauna când inspectorii de la stat pun de-o vizită-surpriză. A ascuns cămăşile de forţă şi i-a convins despre Cutie că-i o magazie de uscat fânul. Din nou, râsul înspăimântător şi rănit al lui Ferd. Ştii ce-au făcut ai mei, Jack? I-au trimis lui Sunlight Gardener o copie xerox a scrisorii mele către ei. *Pentru binele meu propriu,* zice taica-n următoarea scrisoare către mine. Şi ghici ce-a urmat. I-a venit lui Ferd rându' la Cutie, prin bunăvoinţa propriilor săi părinţi! Iarăşi râsul rănit. Şi să-ţi mai zic una. Nu glumea la capela-de-seară. Copiii care-au vorbit cu reporterii de la *Sunday Report* au dispărut cu toţii – cei pe care-a putut pune mâna, oricum.

La fel cum a dispărut acum şi Ferd însuşi, îşi spuse Jack, privindu-l pe Wolf care-şi rumega gândurile în partea cealaltă a încăperii. Se înfioră. Îşi simţea mâinile ca gheaţa.

Prietenul tău, Phil Neînfricatul Băiat-Lup.

Începea oare Wolf să arate din nou mai păros? Atât de curând? Cu siguranţă că nu. Dar avea să urmeze şi asta – era un proces la fel de imuabil ca mareele.

Şi... *apropo, Jack, câtă vreme tot nu facem decât să şedem pe-aici, strofocându-ne minţile despre primejdiile de-a nu face decât să şedem pe-aici, maică-ta cum o mai duce? Ce mai e cu Adorata Lil, Regina B-urilor? Pierde din greutate? Are dureri? Începe, în sfârşit, să-l simtă cum o haleşte pe dinăuntru, cu dinţişorii lui de şobolan, în timp ce tu şezi binişor, prinzând rădăcini în puşcăria asta damblagită? Poate s-o fi pregătind Morgan să bâţâie din paratrăsnet ca să-i dea cancerului o mână de ajutor?*

Fusese şocat de ideea cămăşii de forţă şi, deşi văzuse Cutia –o urâţenie mare, de fier, proţăpită în curtea din dos a aşezământului, ca un frigider abandonat –, nu-i venea să creadă că Gardener chiar închidea băieţii acolo. Ferd îl convinsese, încetul cu-ncetul, vorbind cu glas scăzut, în timp ce recoltau pietre pe Câmpia Îndepărtată.

— Are-o instalaţie grozavă aici, spusese Ferd. E un brevet de făcut bani. Spectacolele lui religioase se transmit peste

tot Midwestul, la radio, şi aproape-n toată ţara, la televiziunile prin cablu şi la posturile independente. Noi suntem publicul său captiv. Ne auzim grozav la radio şi arătăm nemaipomenit pe micul ecran – când Roy Owdersfelt nu-şi smulge coşul ăla futut din vârfu' nasului, adică. Îl are pe Casey, producătorul său radio/TV dresat – Casey trage pe video fiecare capelă-de-dimineaţă, şi pe magnetofon toate capelele-de-seară. Montează sunetul şi imaginea, şi apoi le meştereşte pe toate până când Gardener arată ca Billy Graham{4}, iar noi ne auzim ca mulţimea de pe Yankee Stadium la ultimul meci din cele şapte ale finalei campionatului de baseball. Da' Casey nu face numai atât. E geniu' casei, amicu'. Ai văzut gângania de la tine din cameră? Casey a pus gângăniile. Totul intra în cabina lui de control, şi singurul drum spre cabina aia trece prin biroul privat al lui Gardener. Gângăniile sunt acţionate vocal, aşa că nu iroseşte degeaba nici un pic de bandă. Tot ce-i mai suculent păstrează pentru Sunlight Gardener. Am auzit c-a pus o cutie albastră pe telefonul lui Gardener ca să poată vorbi interurban pe gratis, şi ştiu al dracu' de sigur c-a tras un fir din cablul TV cu plată care trece pe la noi prin faţă. Cum îţi place ideea că Nea Îngheţată-de-Vanilie trage pe dreapta şi vede două filme babane pe Cinemax după o zi grea de vânzare a lui Isus maselor? Mie-mi place. Tipu-ăsta-i tot atâta de-american ca şi capacele de la roţile automobilelor, Jack, şi-aicea-n Indiana-l iubesc oamenii aproape la fel de mult cât iubesc baschetul de liceu.

Ferd îşi trăsese mucii pe nas, se strâmbase, întorsese capul şi scuipase în noroi.

— Faci bancuri, spusese Jack.

— Fred Janklow nu face niciodată bancuri despre Defilarea Cretinilor de la Sunlight Home, spusese Ferd, cu un aer solemn. Tipu-i bogat, nu trebuie să declare nimic la impozite, are tot Inspectoratul şcolar local la degetul mic – adică li-i o frică de moarte de el; e una care efectiv *patinează* de fiecare dată când trece el pe-acolo, arată de

parc-ar vrea să-şi stuchească-n sân când îl vede, sau aşa ceva – şi cum am spus, întotdeauna se pare că ştie când urmează să ne facă o vizită neanunţată cineva de la Inspectoratul şcolar de stat. Atunci facem curat de jos şi până sus, Bast Bastardul urcă mantalele de prelată sus în pod, iar Cutia se umple cu fân din hambar. De câte ori te-au încălţat pân-ai aterizat aici, în versiunea asta din Indiana a *Bărcii Iubirii*[5], Jack?

— Niciodată.

— Niciodată! confirmase Ferd, încântat. Iarăşi hohotise de un râs ameninţător şi puternic afectat. Hohotul acela spunea: *Ghici ce-am descoperit când am împlinit vreo opt anişori? Am descoperit că viaţa mi-o trăgea şi prin faţă şi pe la spate, şi treaba nu dădea semne să se schimbe prea repede. Sau poate n-avea să se schimbe niciodată. Şi, deşi mă cam scoate din răbdări treaba asta, are şi ea partea ei comică. Înţelegi ce vreau să zic, băi, marţipane?*

4

Acesta era cursul gândurilor lui Jack, când nişte degete dure ca oţelul îl înşfăcară deodată de ceafă, în punctele dureroase de după urechi, şi-l ridicară de pe scaun. Fu răsucit cu faţa în norul unei respiraţii puturoase şi gratificat – dacă ăsta ar fi cuvântul potrivit – cu sterpul peisaj al feţei lui Heck Bast.

— Io şi reverendu' eram încă-n Muncie cân' l-au adus la spital pe poponaru-ăla de belea, preten cu tine, spuse el.

Degetele sale îl strângeau în pulsaţii repetate. Jack gemu, iar Heck rânji. Rânjetul îngădui răsuflării spurcate să-i scape pe gură în valuri.

— Reverendu' a primit vestea la bip. Janklow arăta ca o plăcintă ţinută cam patruşcinci de minute-ntr-un cuptor cu microunde. O să treac-o vreme pân' l-or face iarăşi la loc pe băiatu-ăla.

Nu cu mine vorbeşte, îşi spuse Jack. *Vorbeşte cu toată sala. Trebuie să reţinem ideea că Ferd* e *încă viu.*

— Mincinos împuţit, zise el. Ferd a...

Heck Bast îl lovi. Jack căzu de-a berbeleacul pe podea. Băieţii se împrăştiară, îndepărtându-se la iuţeală de el. De undeva, vocea lui Donny Keegan scoase un răget ca de măgar.

Se auzi un urlet de furie. Jack ridică privirea, năuc, scuturând din cap pentru a şi-l limpezi. Heck se întoarse şi îl văzu pe Wolf cum stătea protector lângă Jack, cu buza de sus răsfrântă, în timp ce lămpile din plafon trimiteau reflexe portocalii stranii din ochelarii lui rotunzi.

— Va-s-că pămpălău' vrea-n fine să danseze, constată Heck, cu un început de rânjet. Hei, în regulă! Io mor dupe dans. Vin-acilea, moacă-de-muci. Vin-acilea şi hai-te fac un dans.

Continuând să mârâie, cu buza de jos udă de salivă, Wolf porni înainte. Heck îi ieşi în întâmpinare. Picioare de scaune zgâriară linoleumul, în timp ce spectatorii se retrăgeau grăbiţi să le facă loc.

— Ce se-ntâmplă a...

În uşă apăru Sonny Singer. Era inutil să-şi mai încheie întrebarea – văzuse tot ce se-ntâmpla aici. Zâmbind, închise uşa şi se rezemă de ea, privindu-i, cu braţele încrucişate pe piept şi cu o expresie ameninţătoare pe chipul îngust şi neguros.

Jack reveni cu privirea la Wolf şi Heck.

— Wolf, ai grijă! strigă.

— O să am grijă, răspunse Wolf, cu glasul apropiat de un mârâit. O să...

— Hai la *dans,* găozare, mormăi Heck Bast, trântind un croşeu şuierător, ca al unui băiat de la ţară.

Îl izbi pe Wolf în pometul obrazului drept, aruncându-l trei-patru paşi înapoi. Donny Keegan râse cu hohotul său strident, nechezat, despre care Jack ştia de-acum că semnifica atât satisfacţie, cât şi groază.

Croşeul fusese o lovitură grea, bine plasată. În alte împrejurări, probabil că lupta s-ar fi sfârşit chiar în acel

moment. Din nefericire pentru Hector Bast, rămase singura lovitură pe care o aplicase.

Se apropie, încrezător, cu pumnii săi mari ridicaţi în dreptul pieptului, şi iar trase un croşeu. De astă-dată, braţul lui Wolf se ridică, în sus şi în afară, spre a-l întâmpina. Wolf prinse primul pumnul lui Heck.

Mâna lui Heck era mare. Mâna lui Wolf era şi mai mare.

Pumnul lui Wolf îl înghiţi pe-al lui Heck.

Pumnul lui Wolf se încleştă.

Dinăuntrul său se auzi un sunet ca de beţişoare uscate, mai întâi pârâind, apoi rupându-se.

Zâmbetul încrezător al lui Heck se schimonosi, după care îngheţă pe loc. O clipă mai târziu, începu să chirăie.

— Nu trebuia să loveşti turma, ticălosule! şopti Wolf. Vai, că Biblia aşa, că Biblia pe dincolo – *Wolf!* — şi tot ce-ai de făcut, e s-asculţi şase versete din *Cartea Bunelor Roade* ca să ştii că niciodată...

Pârrr!

— ... *niciodată...*

Cranţ!

— *NICIODATĂ* nu trebuie să faci rău turmei.

Heck Bast căzu în genunchi, urlând şi plângând. Wolf încă-i mai ţinea pumnul într-al său, iar braţul lui Heck stătea îndreptat oblic în sus. Heck arăta ca un fascist salutând: *Heil Hitler!* în genunchi. Braţul lui Wolf era rigid ca piatra, dar pe chip nu i se citea nici un efort real; în afara ochilor învăpăiaţi, era aproape senin.

Printre degetele pumnului strâns al lui Wolf începură să se infiltreze firişoare de sânge.

— Wolf, opreşte! Ajunge!

Jack privi la iuţeală în jur şi văzu că Sonny fugise, uşa rămânând deschisă. Acum, aproape toţi băieţii erau în picioare. Se îndepărtaseră de Wolf cât de mult le-o îngăduiau pereţii sălii, cu feţele stupefiate şi temătoare. Centrul de interes al tabloului rămânea mijlocul încăperii: Heck Bast în genunchi, cu braţele în sus, îndreptate spre

exterior, cu pumnul înghiţit de cel al lui Wolf şi sângele şiroind pe linoleum dintre degetele acestuia.

În uşă începuse să se adune lume: Casey, Warwick, Sonny Singer, încă trei băieţi dintre cei mari. Şi Sunlight Gardener, cu o cutie mică şi neagră, ca un toc de ochelari, într-o mână.

— Ajunge, am spus! Jack le aruncă o privire nou-sosiţilor şi se repezi spre Wolf. Chiar aci şi-acu! Chiar aci şi-acu!

— Bine, răspunse calm Wolf.

Dădu drumul mâinii lui Heck, iar Jack văzu un obiect zdrobit îngrozitor, arătând ca o roată cu ştifturi strivită. Degetele lui Heck se repezeau care-ncotro, în unghiuri ştirbe. Heck miorlăia, ţinându-şi la piept mâna distrusă.

— Bine, Jack.

Toţi şase îl înhăţară pe Wolf. Acesta făcu o semiîntoarcere, îşi eliberă un braţ, împinse, şi deodată Warwick zbură în perete. Cineva zbieră.

— Ţineţi-l! ţipă Gardener. Ţineţi-l! Ţineţi-l, pentru numele lui Dumnezeu!

Deschidea cutiuţa neagră şi plată.

— Nu, *Wolf!* strigă Jack. *Încetează!*

Un moment, Wolf continuă să lupte, apoi se înmuie, lăsându-i să-l împingă la perete. Lui Jack i se părea că vede nişte liliputani agăţându-se de Gulliver. Sonny părea speriat de Wolf în ultimul hal.

— Ţineţi-l! repetă Gardener, luând din cutie o siringă lucitoare. Zâmbetul acela afectat, aproape sfios, i se ivise din nou pe faţă. Ţineţi-l, Domnul fie lăudat!

— N-aveţi nevoie de aia, spuse Jack.

— Jack? Wolf făcu deodată o mutră speriată. Jack? Jack?

Îndreptându-se spre Wolf, Gardener îl împinse pe Jack la o parte din drum. Se simţeau, în brânciul acela, muşchi vânjoşi. Jack se duse grămadă în Morton, care chiţăi, smulgându-se din loc ca şi cum Jack ar fi fost contaminat. Wolf începu iarăşi să se zbată, cu întârziere – dar ceilalţi,

şase la număr, erau prea mulţi pentru el. Poate că n-ar fi fost, când se afla în Preschimbare.

— *Jack!* urlă. *Jack! Jack!*

— Ţineţi-l, pentru Dumnezeu! şopti Gardener, cu un rânjet forţat, şi înfipse acul în braţul lui Wolf.

Wolf înţepeni, îşi azvârli capul pe spate şi urlă.

Te-omor, ticălosule, spuse incoerent Jack, în sinea sa. *Te-omor, te-omor, te-omor.*

Wolf se zbătea şi se zvârcolea. Gardener, la un pas distanţă, îl privea cu răceală. Un genunchi al lui Wolf se înfipse în burdihanul bombat al lui Casey. Casey dădu tot aerul afară din plămâni, cu un *huufff,* se clătină de-a-ndăratelea, apoi reveni la atac. Peste un minut-două, Wolf începu să se lase moale... apoi să cadă.

Jack se ridică în picioare, plângând de mânie. Încercă să se repeadă prin pâlcul de *col-roulé*-uri care-i ţineau captiv prietenul. Sub ochii lui, Casey îşi repezi pumnul în faţa căzută a lui Wolf, şi văzu cum îi curgea sângele din nas.

Mai multe mâini îl ţinură pe loc. Se zbătu, apoi întoarse capul şi văzu chipurile speriate ale băieţilor împreună cu care culesese pietre pe Câmpia Îndepărtată.

— Îl vreau la Cutie, spuse Gardener în timp ce genunchii lui Wolf începeau, în sfârşit, să se îndoaie şi acesta privi în jur, până la Jack. Doar dacă... poate ai binevoi să-mi spui unde ne-am mai întâlnit, domnule Parker?

Jack rămase uitându-se la propriile-i picioare, fără o vorbă. Ochii îl usturau şi ardeau de lacrimi fierbinţi, pline de ură.

— Atunci, la Cutie! decise Gardener. S-ar putea să-ţi schimbi simţămintele când va da drumul la vocalize, domnule Parker.

Gardener ieşi.

5

Wolf încă mai zbiera în Cutie, când Jack şi ceilalţi băieţi fură conduşi la capela-de-dimineaţă. Ochii lui Sunlight

Gardener păreau să sfredelească ironici chipul palid şi încordat al lui Jack. *Poate acum, domnule Parker?*

Wolf, c mama mea, mama mea...

Wolf continua să zbiere, când Jack şi ceilalţi băieţi programaţi pentru munca la câmp fură împărţiţi în două grupuri şi escortaţi la camioane. În timp ce trecea prin dreptul Cutiei, Jack trebui să-şi înfrâneze impulsul de a-şi astupa urechile cu palmele. Mârâielile acelea, suspinele acelea nearticulate!...

Dintr-o dată, lângă el apăru Sonny Singer.

— Reverendul Gardener aşteaptă să-ţi audă confesiunea chiar acum, la dumnealui în birou, băi, muci. M-a trimis să-ţi spun că-i dă drumul pămăpălăului din Cutie în clipa în care îi spui ceea ce vrea el să ştie.

Glasul lui Sonny era ca mătasea, iar chipul primejdios. Zbierând şi urlând să fie eliberat, Wolf izbea pereţii de fier nituiţi, solizi, ai Cutiei, într-o furtună de bubuituri furioase. *Ah, Wolf, e MAMA MEA...*

— Nu-i pot spune ceea ce vrea el să ştie, răspunse Jack.

Se întoarse pe neaşteptate spre Sonny, abătând asupra acestuia misterioasa forţă dobândită în Teritorii. Sonny făcu doi paşi uriaşi înapoi, cu chipul descompus de-o frică bolnăvicioasă. Se împiedică de propriile-i picioare, rezemându-se greoi de camionul staţionat. Dacă maşina nu ar fi fost acolo, ar fi căzut pe jos.

— În regulă, zise Sonny, şi cuvintele i se rostogoliră într-o goană sufocată, aproape un scâncet. În regulă, în regulă, lasă...

Faţa sa prelungă îşi recăpătă aroganţa.

— Reverendul Gardener mi-a spus că, dacă refuzi, atunci să-ţi transmit că pentru tine zbiară prietenul tău. Te-ai prins?

— Ştiu foarte bine pentru cine zbiară.

— Sus în camion! ordonă, morocănos, Pedersen, abia învrednicindu-i cu câte-o privire, în timp ce trecea pe lângă

ei... dar când ajunse în dreptul lui Sonny, Pedersen se strâmbă de parc-ar fi mirosit ceva stricat.

Jack îl auzi pe Wolf zbierând chiar şi după ce camioanele se urniră, deşi amortizoarele amândurora abia dacă erau ceva mai mult decât nişte festoane de dantelărie metalică, şi motoarele duduiau strident. Iar urletele lui Wolf nu scăzură în intensitate nici măcar o dată cu depărtarea. Acum realizase un fel de legătură telepatică şi îl putea auzi pe Wolf zbierând şi după ce echipele de muncă ajunseră pe Câmpia Îndepărtată. Faptul că existenţa acestor urlete se manifesta doar în mintea lui nu uşura cu nimic situaţia.

Pe la ora mesei, Wolf tăcu, iar Jack ştiu, dintr-odată şi cu certitudine, că Gardener ordonase să fie scos din Cutie înainte ca răcnetele şi urletele lui să atragă o atenţie nedorită. După cele ce i se întâmplaseră lui Ferd, ar fi preferat ca nici un fel de atenţie să nu se concentreze spre Sunlight Home.

Când echipele de lucru se întoarseră, la sfârşitul după-amiezei, uşa Cutiei stătea deschisă, iar Cutia era goală. La etaj, în cămăruţa lor, Wolf zăcea pe priciul de jos. Văzându-l pe Jack intrând, schiţă un zâmbet şters.

— Ce-ţi mai face capul, Jack? Vânătăile arată niţel mai bine. Wolf!

— Wolf, cum te simţi?

— Cam zbierai, nu că? N-avui încotro.

— Wolf, îmi pare rău.

Wolf arăta ciudat – prea alb, oarecum împuţinat.

Moare, îşi spuse Jack. Ba nu, îl corectă propria-i minte. Wolf murea încă de când făcuseră saltul în astă lume ca să scape de Morgan. Dar acum murea mai repede. Prea alb... prea slăbit... dar...

Jack simţi că-l trece un fior.

Picioarele şi braţele goale ale lui Wolf nu erau cu-adevărat goale; se aşternuse peste ele un puf fin. Cu două seri în urmă, nu fusese acolo, de-asta era sigur.

Simţi imboldul de-a se repezi la fereastră să cerceteze Luna, încercând să se-asigure dacă nu cumva greşise socoteala cu vreo şaptesprezece zile.

— Nu-i vremea Preschimbării, Jacky, spuse Wolf. Avea glasul uscat, oarecum sleit – glasul unui infirm. Da' am început să mă preschimb, în locul ăla negru şi mirositor, unde m-au băgat. Wolf! Zău. Fin'că eram aşa de-nnebunit şi speriat. Ţipetele şi zbieretele pot aduce ele singure Preschimbarea, dacă un Wolf le scoate destul de mult timp. Îşi mângâie părul de pe picioare. O să mă duc.

— Gardener a fixat un preţ pentru eliberarea ta, spuse Jack, însă nu l-am putut plăti. Am vrut, dar... Wolf... mama mea...

Glasul îi deveni tulbure, unduindu-se în lacrimi.

— Şşşt, Jacky. Wolf ştie. Chiar aci şi-acu.

Wolf schiţă din nou surâsul acela cumplit de gol, şi-l apucă pe Jack de mână.

CAPITOLUL XXIV – Jack numeşte planetele

1

Încă o săptămână în Sunlight Home, Domnul fie lăudat. Luna se împlinea din ce în ce mai mult.

Luni, un Sunlight Gardener zâmbitor le ceru băieţilor să plece capetele şi să-i aducă mulţumiri lui Dumnezeu pentru convertirea fratelui lor Ferdinand Janklow. Ferd luase o hotărâre de suflet, întru Cristos, în timp ce se vindeca la spitalul „Parkland", spuse Sunlight, cu un zâmbet radios. Ferd dăduse telefon acasă, cu taxă inversă, şi spusese că voia să câştige sufletul Domnului, iar părinţii lui se rugaseră pentru călăuzire chiar acolo pe interurban şi veniseră să-l ia în aceeaşi zi. *Mort şi-ngropat sub cine ştie ce câmp îngheţat din Indiana... sau dincolo, în Teritorii, poate, unde patrulele statului Indiana nu puteau ajunge niciodată.*

Ziua de marţi se dovedi prea rece şi ploioasă pentru munca la câmp. Majoritatea băieţilor primiseră permisiunea să stea în camerele lor şi să doarmă sau să citească, dar pentru Jack şi Wolf începuse perioada de hărţuială. Wolf căra maldăr după maldăr de gunoi, din hambar şi din magazii, până la marginea drumului, prin ploaia torenţială. Jack fusese repartizat pe sector la closet. Bănuia că Warwick şi Casey, care-i distribuiseră acest sector, îşi închipuiau că-l încărcaseră cu-o treabă păcătoasă de tot. Era evident că nu văzuseră niciodată toaleta bărbaţilor din crâşma „La Updike".

Doar încă o săptămână la Sunlight Home, puteţi spune păi-da.

Hector Bast reveni miercuri, cu mâna dreaptă în ghips până la cot şi cu chipul său palid, mare, păstos, atât de palid, încât coşurile îi ieşeau în evidenţă ca nişte ţipătoare pete de ruj.

— Doctoru' zice că e posibil să n-o mai pot folosi niciodată, spuse el. Tu şi scrântitu' de pretenu' tău aveţi de ce răspunde-o grămadă, Parker.

— Baţi şaua să ţi-se-ntâmple-acelaşi lucru şi la mâna ailaltă? i-o întoarse Jack... deşi se temea.

În ochii lui Heck nu se citea numai dorinţa de răzbunare, ci şi pofta de-a ucide.

— Nu mi-e frică de el, spuse Heck. Sonny zice că a mai mare parte din răutate i-au scos-o-n Cutie. Sonny zice c-o să facă te miri ce, doar să nu mai ajung-acolea. Cât despre tine...

Pumnul stâng al lui Heck ţâşni ca fulgerul. Cu stânga era chiar mai neîndemânatic decât cu dreapta, dar Jack, năucit de paloarea turbată a băiatului mai mare decât el, nici nu observă lovitura. Buzele i se despărţiră sub pumnul lui Heck într-un zâmbet schimonosit, apoi se sparseră. Zbură cu'spinarea în zid.

Se deschise o uşă, şi Billy Adams privi afară.

— *Închide uş-aia sau vrei să capeţi şi tu o porţie!* zbieră Heck.

Nefiind dornic de-o doză de agresiune şi molestare, Adams se conformă grăbit.

Heck porni spre Jack. Băiatul se împinse din perete, ameţii, şi ridică pumnii. Heck se opri.

— Ţi-ar plăcea, nu? Să te lupţi cu unu care are doar o mână teafără.

Culoarea îi năvăli în obraz.

La etajul al treilea, tropăiau paşi, îndreptându-se spre scări. Heck se uită la Jack.

— Asta-i Sonny. Du-te. Cară-te de-acilea. Îţi venim noi de hac, pretene. Şi ţie şi la pămpălău. Reverendul Gardener spune c-avem voie, doar dacă nu-i zici ce vrea el să ştie. Rânji. Fă-mi un hatâr, moacă-de-muci. Nu-i spune.

Nici vorbă, scoseseră ceva din Wolf în Cutie, se gândea Jack. Trecuseră şase ore de la confruntarea sa cu Heck Bast, pe coridor. Soneria avea să anunţe curând confesiunea, dar deocamdată Wolf dormea adânc pe priciul de dedesubt. Afară, ploaia continua să susure pe pereţii aşezământului Sunlight.

Nu era vorba de răutate, iar Jack ştia că nu numai Cutia i-o răpise, nici Sunlight Home, ci toată acea lume. Wolf tânjea, pur şi simplu, după casă. Îşi pierduse cea mai mare parte din vitalitate. Zâmbea rareori şi nu mai râdea deloc. Când Warwick urla la el, în timpul mesei, să nu mai mănânce cu mâna, Wolf nu făcea decât să se chircească.

Trebuie să se-ntâmple curând, Jacky. Fin'că mor. Wolf moare.

Heck Bast spunea că nu se teme de Wolf şi, într-adevăr, nu părea să mai fi rămas nimic de care să te temi; parcă zdrobirea mâinii lui Heck ar fi fost ultimul act de forţă de care fusese capabil Wolf.

Soneria anunţă confesiunea.

În noaptea aceea, după confesiune, cină şi capelă, Jack şi Wolf reveniră în camera lor, unde-şi găsiră ambele paturi leoarcă, şiroind şi trăsnind de urină. Jack se duse la uşă, o deschise brusc şi-i văzu pe Sonny, Warwick şi un guguman mătăhălos, pe nume Van Zandt, hlizindu-se în hol.

— Cre' c-am greşit camera, băi, muci, zise Sonny. Crezusem că-i buda, ţinând cont de căcaţii care-i tot văd plutind p-aici.

Van Zandt aproape făcu hernie de-atâta râs, la auzul acestei glume.

Jack îl privi lung, câteva clipe, iar Van Zandt se opri din râs.

— La ce te zgâieşti, băi, căcat? Vrei să-ţi rupă careva fututu-ăla de nas?

Jack închise uşa, privi în jur şi-l văzu pe Wolf adormit în patul său ud, cu toate hainele pe el. Lui Wolf îi creştea din

nou barba, dar tot palid arăta la faţă, cu pielea întinsă şi lucioasă. Avea o faţă de infirm.

Atunci lasă-l în pace, îşi spuse Jack, obosit. *Dacă-i atât de frânt, lasă-l să doarmă acolo.*

Ba nu. N-ai să-l laşi în pace să doarmă-n patu-ăla spurcat. N-ai să-l laşi!

Istovit, Jack se apropie de Wolf, îl zgâlţâi aproape trezindu-l, îl trase de pe salteaua uda, puturoasă, şi-i scoase salopeta. Amândoi adormiră încovrigaţi împreună pe duşumea.

La patru dimineaţa, uşa se deschise, lăsându-i să intre pe Sonny şi Heck. Îl smuciră pe Jack în picioare şi-l târâră în biroul din pivniţă al lui Sunlight Gardener.

Reverendul îşi ţinea picioarele pe colţul biroului. Era complet îmbrăcat, în ciuda orei matinale. În spatele lui se afla un tablou cu Isus mergând pe Marea Galileei, în timp ce ucenicii Săi îl priveau cu gura căscată de uimire. La dreapta, o fereastră cu geam dădea în studioul întunecat, unde-şi meşterea Casey minunile idiot-savante. De una dintre carabinele centurii lui Gardener atârna un lanţ de chei greu. Cheile, o grămadă întreagă, i se odihneau în palmă. Se juca absent cu ele în timp ce vorbea.

— Nu ne-ai oferit nici măcar o singură confesiune de când te afli aici, Jack, spuse Sunlight Gardener, pe un ton de reproş moderat. Confesiunea face bine sufletului. Fără confesiune, nu ne putem mântui. A, nu mă refer la spovedania idolatră, păgână, a catolicilor. Vorbesc de confesiunea înaintea fraţilor şi a Mântuitorului.

— Prefer să rămână între mine şi Mântuitorul meu, dacă dumneavoastră vă e totuna, spuse cu voce calmă Jack şi, în pofida fricii şi a dezorientării, nu putu să nu se desfete văzând expresia de furie ce se aşternuse pe chipul lui Gardener.

— *Nu* mi-e totuna! zbieră reverendul.

Rinichii lui Jack explodară de durere. Căzu în genunchi.

— Ia seama ce-i zici reverendului Gardener, moacă-de-muci, îl preveni Sonny. Suntem pe-aici unii gata să-i fim alături.

— Dumnezeu să te binecuvânteze pentru încrederea şi iubirea ta, Sonny, spuse Gardener, cu gravitate, şi i se adresă iarăşi lui Jack: Ridică-te, fiule!

Jack reuşi să se scoale, ţinându-se de marginea biroului scump, din lemn auriu, al lui Sunlight Gardener.

— Care e numele tău adevărat?

— Jack Parker.

Îl văzu pe Gardener înclinând din cap imperceptibil şi încercă să se întoarcă, dar era prea târziu. O nouă durere îi explodă în şale. Ţipă şi căzu iar, lovindu-se cu vânătaia palidă de pe frunte de marginea biroului.

— De unde eşti, băiat mincinos, neruşinat, odraslă a Satanei?

— Din Pennsylvania.

Durerea îi sfâşie partea cărnoasă de deasupra coapsei stângi. Se rostogoli pe covorul alb, de Karastan, în poziţie fetală, cu genunchii strânşi la piept.

— Ridicaţi-l!

Sonny şi Heck îl săltară.

Gardener băgă mâna în buzunarul vestonului său alb şi scoase o brichetă Zippo. Scăpără rotiţa, iscând o flacără mare şi galbenă, şi o apropie încet de faţa lui Jack. Douăzeci de centimetri. Putea simţi duhoarea dulceagă, înţepătoare, a fluidului combustibil. Cincisprezece centimetri. Acum simţea şi căldura. Opt centimetri. Încă vreo doi – poate nici atât –, şi jena avea să se transforme în durere. Ochii lui Sunlight Gardener erau înceţoşaţi de satisfacţie. Buzele-i tremurau la limita unui zâmbet.

— Îhâm!

Răsuflarea lui Heck era fierbinte, cu miros de ardei graşi stricaţi.

— Îhâm, daţi-i!

— De unde te cunosc?

— Nu v-am văzut niciodată! icni Jack.

Flacăra se apropie şi mai mult. Ochii băiatului prinseră să lăcrimeze, şi-şi simţea pielea începând să se pârlească. Încercă să-şi tragă capul înapoi. Sonny Singer i-l împinse înainte.

— Unde te-am întâlnit? scrâşni Gardener. Imaginea brichetei îi jucă în adâncul pupilelor negre, fiecare flăcăruie devenind o îngemănare a celeilalte. Ultima şansă!

Spune-i, pentru Dumnezeu, spune-i!

— Dacă ne-am cunoscut vreodată, eu nu-mi amintesc, gâfâi Jack. Poate-n California...

Zippo se stinse, ţăcănind. Jack suspină de uşurare.

— Duceţi-l înapoi! ordonă reverendul.

Îl smuciră pe Jack spre uşă.

— Nu-ţi va folosi la nimic, să ştii, spuse Sunlight Gardener. Se răsucise şi părea să mediteze la pictura cu Isus păşind pe apă. O scot eu de la tine. Dacă nu la noapte, atunci mâine noapte. Dacă nu mâine noapte, atunci în cealaltă noapte. De ce nu vrei să-ţi uşurezi situaţia, Jack?

Jack nu răspunse. O clipă mai târziu, îşi simţi braţul sucit până la omoplaţi. Gemu.

— *Spune-i!* şopti Sonny.

Iar o parte din Jack voia s-o facă, nu fiindcă-l durea, ci pentru că... *pentru că mărturisirea face bine sufletului.*

Îşi amintea de peisajul rural noroios, îşi amintea de acelaşi om, în învelişul altei piei, întrebându-l cine e, îşi amintea cum răspunsese în gând: *am să-ţi spun tot ce vrei să ştii numai să nu te mai uiţi la mine cu ochii ăştia de monstru ai dumitale, sigur, fiindcă eu nu-s decât un copil, şi asta fac copiii, spun, spun totul...*

Apoi îşi aminti vocea mamei lui, vocea aceea aspră, întrebându-l dacă avea de gând să se scape pe el în faţa ăstuia.

— Nu vă pot spune ceea ce nu ştiu, încheie Jack.

Buzele lui Gardener se despărţiră într-un surâs uscat.

— Duceţi-l înapoi în camera lui!

3

Doar încă o săptămână la Sunlight Home, puteţi zice amin, fraţilor- cumnaţilor. Doar încă o lungă, lungă săptămână.

Jack zăbovea în bucătărie, după ce toţi ceilalţi îşi aduseseră farfuriile de la micul dejun şi plecaseră. Ştia perfect de bine că riscă o nouă bătaie, alte hărţuieli... dar, de astă-dată, asemenea probleme păreau minore. Cu doar trei ore în urmă, Sunlight Gardener ajunsese la un pas de a-i face buzele scrum. O văzuse în ochii săi smintiţi, o simţise în inima lui dementă. Iar după aşa ceva, riscul unei păruieli părea, într-adevăr, o chestiune cu totul minoră.

Hainele albe de bucătar ale lui Rudolph erau la fel de gri precum cerul din noiembrie, coborât aproape de pământ. Când Jack îi rosti numele, în şoaptă, Rudolph întoarse spre el o privire injectată, cinică. Răsuflarea îi trăsnea a whisky ieftin.

— Mai bine şterge-o d-aci, peştişor proaspăt. Al dracu' ce mai stau ăştia cu ochii pă tine.

Spune-mi ceva ce nu ştiu.

Jack aruncă o privire nervoasă spre anticul spălător de vase, care bufnea, sâsâia şi gâfâia cu respiraţia sa aburindă, de dragon, spre băieţii ce-l încărcau. Nu păreau să se uite la Jack şi la Rudolph, dar Jack ştia că *păreau* era, într-adevăr, cuvântul potrivit. Avea să umble vorba. Păi-da. La Sunlight Home ţi se lua mălaiu', dar zvonurile colportate deveneau un fel de monedă curentă.

— Trebuie să scap de-aici, spuse Jack. Eu şi prietenul meu ăla mare. Cât ar costa să te uiţi în altă parte în timp ce ieşim pe uşa din spate?

— Mai mult decât mi-ai putea plăti tu chiar dac-ai pune mâna pe ce ţi-au luat când te-au înfundat aicea, frăţioare, răspunse Rudolph.

Cuvintele îi erau dure, dar în privire i se citea un soi de blândeţe mioapă.

Da, firește – toate se pierduseră, toate. Pana de chitară, dolarul de argint, biluța, cei șase dolari... toate, pierdute. Pecetluite într-un plic și păstrate undeva, probabil în biroul de jos al lui Gardener. Dar...

— Ascultă, îți ofer o chitanță.

Rudolph rânji.

— S-aud așa ceva de la cineva din bârlogul ăsta de hoți și drogați, i-aproape comic. Mă piș pe fututa aia de chitanță, jupâne.

Jack își îndreptă asupra lui Rudolph toată forța nouă ce clocotea într-însul. Exista o cale de-a ascunde acea forță, acea nouă frumusețe – într-o oarecare măsură, cel puțin –, dar acum o lăsă să se reverse toată, și-l văzu pe Rudolph făcând un pas înapoi, cu chipul, pentru o clipă, derutat și uimit.

— Chitanța mea va fi valabilă și cred c-o știi, spuse el calm. Dă-mi o adresă și-ți trimit banii prin poștă. Cât? Ferd Janklow a spus că pentru doi dolari scoți o scrisoare în oraș. Zece ar fi de-ajuns ca să te uiți în altă parte, doar atât cât să ieșim la o plimbare?

— Nu zece, nici douăzeci, nici o sută, spuse, la fel de liniștit, Rudolph. Acum îl privea pe Jack cu o tristețe care-l sperie rău de tot; expresia aceea, la fel ca toate celelalte – ba poate chiar mai mult –, îi dădea de înțeles cât de rău o nimeriseră el și Wolf. Mda, am mai făcut-o. Uneori pe cinci dolari. Alteori, crede-mă, pe de-a moaca. Aș fi făcut-o gratis pentru Ferdie Janklow. El era un puști de treabă. Și *bulangii* ăștia...

Rudolph ridică un pumn înroșit de apă și detergent și-l agită spre peretele cu dale verzi. Îl văzu pe Morton, cel acuzat de frecangism, privindu-l, și se încruntă amenințător spre el. Morton se grăbi să-și mute privirea.

— Atunci de ce nu? întrebă, disperat, Jack.

— Fiindcă mi-e frică, jupâne, răspunse Rudolph.

— Cum adică? În seara venirii mele aici, când Sonny a-nceput să-ți facă niște probleme...

— Singer! făcu Rudolph, fâlfâind dispreţuitor din mână. Nu mi-i frică de Singer şi nici de Bast nu mi-i frică, chit că-i cât malu'. De *el* mi-i frică.

— Gardener?

— I-un diavol din Iad, zise Rudolph. Ezită, apoi adăugă: Am să-ţi spun una pe care n-am mai spus-o la nimeni. Într-o săptămână, întârziase să-mi dea plicu' şi m-am dus jos, la el în birou. De cele mai multe ori nu merg, nu-mi place să cobor acolo, da-n ziua aia trebuia să... În fine, trebuia să mă-ntâlnesc cu cineva. Aveam nevoie de bani foarte repede, pricepi ce vreau să zic? Şi l-am văzut coborând în hol şi la el în birou, aşa c-am ştiut că era acolo. Am coborât şi-am ciocănit la uşă, şi când eu am bătut, uşa s-a deschis singură, fiindcă nu era bine închisă. Şi să vezi poznă, puştiule: *el nu era acolo.*

Glasul lui Rudolph scăzuse încontinuu pe măsură ce povestea întâmplarea, până când Jack abia-l mai putea auzi pe bucătar, pe sub bufnetele şi fluierăturile maşinii de spălat vase. În acelaşi timp, ochii i se dilataseră ca ai unui copil care retrăieşte un coşmar.

— M-am gândit că poate-o fi intrat în chestia aia de-nregistrări pe care-o au acolo, da' nu era. Şi nu intrase nici în capelă, că n-are nici o uşă directă între ele. E o uşă care dă afară din birou, da' era încuiată şi cu zăvoru' pus *pe dinăuntru.* Aşa că un' s-a dus, frăţioare? *Un' s-a dus?*

Jack, care ştia, nu putu decât să-l privească buimac pe Rudolph.

— Eu cred că-i un diavol din Iad şi a luat cine ştie ce lift sucit până jos să raporteze la futu-i Comandamentu' mă-sii, continuă Rudolph. Aş vrea să te-ajut, da' nu pot. Nu-s bani destui nici în Fort Knox ca să-l trag io-n piept pe Omu' Sunlight. Acum pleacă de-aici. Poate n-or fi observat că lipseşti.

Dar observaseră, desigur. În timp ce ieşea pe uşile batante, în spatele lui se ivi Warwick şi-l pocni în mijlocul spinării cu ambele mâini încleştate, sub forma unui pumn

enorm. Jack ieşi de-a berbeleacul din bufetul pustiu, iar Casey apăru ca din pământ, ca un „jack-in-the-box" diabolic, întinzând un picior. Jack nu se mai putu opri. Se împiedică de genunchiul lui Casey, propriile-i picioare zburară de sub el şi se rostogoli peste o grămadă de scaune. Se ridică, înghiţindu-şi lacrimile de furie şi ruşine.

— Nu e bine să te mişti încet la spălătoru' de vase, moacă-de-muci, spuse Casey. Poţi să te loveşti.

Warwick râânji.

— Îhâm. Acuma, treci sus. Camioanele-s gata de plecare.

4

La orele patru ale dimineţii următoare, fu iarăşi trezit şi dus jos, în biroul lui Sunlight Gardener.

Reverendul ridică ochii din Biblie, ca şi cum s-ar fi mirat să-l vadă acolo.

— Eşti gata să mărturiseşti, Jack Parker?

— N-am nimic de...

Din nou bricheta. Flacăra, dansând la nici trei centimetri de vârful nasului său.

— Mărturiseşte. Unde ne-am cunoscut?

Flacăra jucă şi mai aproape.

— Vreau s-o aflu de la tine, Jack. Unde? Unde?

— *Pe Saturn!* zbieră Jack. Altceva nu-i putea trece prin minte. *Pe Uranus! Mercur! Undeva în centura de asteroizi! Pe Io! Ganymede! Dei...*

Durerea, adâncă, plumburită, sfâşietoare, îi izbucni sub pântece, când Hector Bast îi vârî mâna teafără între picioare şi-l strânse de boaşe.

— Na! spuse Heck Bast, zâmbind voios. Şi-ăsta-i doar începutul, mişţocaru' dracu'!

Jack se prăbuşi moale pe podea, sughiţând.

Sunlight Gardener se aplecă încet, cu răbdarea întipărită pe faţă – aproape într-o stare de beatitudine.

— Data viitoare, aici, jos, va fi şi prietenul tău, spuse cu blândeţe reverendul. Iar cu el, nu voi ezita. Gândeşte-te

bine, Jack. Până mâine noapte.

Dar mâine noapte, hotărî Jack, el şi Wolf n-aveau să mai fie aici. Dacă nu le mai rămâneau decât Teritoriile, atunci Teritoriile să fie...

... Dacă reuşeau să mai ajungă acolo.

CAPITOLUL XXV – Jack şi Wolf se duc în Iad

1

Erau nevoiţi să facă saltul la parter. Jack se concentra mai intens asupra acestui lucru decât asupra întrebării dacă vor reuşi sau nu să efectueze măcar transferul. Cel mai simplu ar fi fost să încerce din cameră, dar mizerabila celulă pe care-o împărţea cu Wolf se afla la etajul al doilea, la peste zece metri deasupra solului. Jack nu ştia cât de exact corespundeau geografia şi topografia solului Teritoriilor cu cele ale statului Indiana, dar n-avea de gând să-şi asume un risc care se putea lăsa cu gâturi rupte.

Îi explică lui Wolf ce-aveau de făcut.

— Înţelegi?

— Da, spuse Wolf, apatic.

— Oricum, mai zi o dată, amice.

— După micul dejun, intru în baia de peste drum de sala comună. Intru în prima cabină. Dacă nu observă nimeni că m-am dus, vii şi tu. Şi trecem înapoi în Teritorii. Aşa vine, Jacky?

— Aşa vine, confirmă Jack şi-i puse lui Wolf o mână pe umăr, strângându-l.

Wolf zâmbi vag.

— Îmi pare rău că te-am băgat în asta, spuse Jack, după o scurtă ezitare. Numai eu sunt de vină.

— Nu, Jack, răspunse Wolf, cu blândeţe. O să-ncercăm. Poate...

O scânteie de speranţă, măruntă şi melancolică, păru să lucească în ochii lui Wolf.

— Da, repetă Jack. Poate.

2

Jack era prea înfricoşat şi emoţionat ca să mai aibă poftă de micul dejun, dar se gândi că ar fi putut atrage atenţia

dacă nu mânca. Aşa că mestecă ouăle şi cartofii cu gust de rumeguş, reuşind chiar să înghită şi o bucată de şuncă, mai mult grăsime.

Vremea se îmbunătăţise, în sfârşit. Cu-o noapte în urmă, dăduse îngheţul, iar pietrele de pe Câmpia Îndepărtată aveau să fie ca nişte bulgări de zgură încastraţi în plastic întărit.

Vasele fură duse la bucătărie.

Li se permise băieţilor să intre în sala comună, în timp ce Sonny Singer, Hector Bast şi Andy Warwick îşi luau ordinele de zi.

Stăteau aşezaţi de jur-împrejur, cu priviri goale. Pedersen avea un număr nou din revista publicată de Organizaţia Gardener, *The Sunlight of Jesus*. Întorcea alene paginile, ridicând în răstimpuri privirea spre băieţi.

Wolf se uită întrebător la Jack. Acesta înclină din cap. Wolf se sculă şi ieşi din încăpere cu pas greoi. Pedersen ridică ochii, îl văzu pe Wolf traversând holul şi intrând în baia lungă şi îngustă de vizavi, apoi îşi întoarse privirea în revistă.

Jack numără până la şaizeci, după care se sili să mai numere o dată tot până la şaizeci. Fură cele mai lungi două minute din viaţa lui. Îi era îngrozitor de teamă că Sonny şi Heck vor reveni în sala comună şi vor ordona ca toţi băieţii să meargă la camioane, şi voia să ajungă în baie înainte de-a se întâmpla asta. Dar Pedersen nu era prost. Dacă Jack îl urma pe Wolf prea curând, Pedersen putea bănui ceva.

Într-un târziu, Jack se ridică şi traversă sala, spre uşă. I se părea imposibil s-ajungă până acolo, atât de departe, iar picioarcle-i îngreuiate îi dădeau senzaţia că, mergând, nu se apropie deloc; parc-ar fi trăit într-o iluzie optică.

Pedersen îl urmări din nou cu privirea.

— Un' te duci, mucilă?

— La baie, răspunse Jack.

Avea limba uscată. Auzise că oamenilor li se usucă *gura* când le e frică, dar *limba?*

— Or să fie-aici într-un minut, spuse Pedersen, arătând cu capul spre capătul coridorului, unde era scara ce cobora la capelă, studiou şi biroul lui Gardener. Mai bine ţine-te şi pişe-te pe Câmpia Îndepărtată.

— Tre' să mă cac.

Sigur. Şi poate tu şi cu prostu-ăla de preten oţi avea chef şi să vă trageţi niţel de daravele, 'nainte să-ncepeţi ziua. Doar să vi le sculaţi niţeluş. Ia treci şi stai jos.

— Ei, atunci du-te, spuse, arţăgos, Pedersen. Numa' nu sta aici şi te smiorcăi.

Reveni cu ochii în revistă. Jack trecu prin hol şi intră în baie.

3

Wolf nimerise altă cabină – se afla la jumătatea şirului, cu inconfundabilii săi bocanci de lucru, mari şi butucănoşi, vizibili pe sub uşă. Jack intră. Stăteau înghesuiţi ca dracu', iar Jack simţea foarte desluşit mirosul tare, animalic, al lui Wolf.

— Bine, spuse el. Hai să-ncercăm.

— Jack, mi-e frică.

Jack râse tremurat.

— Şi mie mi-e frică.

— Şi cum o să...

— Nu ştiu. Dă-mi mâinile.

Părea un început bun.

Wolf îşi puse mâinile păroase – aproape devenite labe – într-ale lui Jack, iar acesta simţi o forţă oarecum sinistră scurgându-se prin ele în trupul lui. Vasăzică, puterea lui Wolf nu se risipise, de fapt. Pur şi simplu era îngropată, la fel cum se ascunde uneori câte un izvor, într-un anotimp cumplit de secetos.

Jack închise ochii.

— Vreau să merg înapoi, spuse el. Vreau să merg înapoi, Wolf, *ajută*-mă!

— Da, suflă Wolf. Te-ajut, dacă pot! Wolf!

— Aci şi-acu.

— Chiar aci şi-acu!

Jack strânse şi mai tare mâinile-labe ale lui Wolf. Simţea mirosul de lysol. Undeva, se auzea o maşină trecând. Un telefon sună. Îşi spuse: *Beau sucul magic. În mintea mea îl beau, chiar aci şi-acu îl beau, îi simt mirosul, atât de purpuriu şi-atât de gros şi de nou, îi simt gustul, îmi simt beregata cum se-ncleştează la trecerea lui...*

În timp ce gustul îi umplea gâtlejul, lumea se unduia sub ei, în jurul lor. Wolf strigă:

— Jacky, merge!

Îl smulse din intensa sa concentrare şi, preţ de-o clipă, deveni conştient că nu era decât un truc – ca atunci când încerci să adormi numărând oi –, iar lumea se stabiliză la loc. Mirosul de lysol reveni. Auzi slab cum cineva răspunde arţăgos la telefon:

— Da, alo, cine e?

Nu contează, nu-i un truc, nu-i deloc un truc – e magie. E magie şi am mai făcut-o şi-nainte, când eram mic, şi-o pot face din nou, aşa a spus Speedy, aşa a spus cântăreţul ăla orb Snowball, şi el, SUCUL MAGICE ÎN MINTEA MEA...

Se încordă cu toată făptura, într-un efort al întregii lui voinţe... şi executară saltul cu o uşurinţă stupefiantă, ca şi cum un pumn ţintit spre ceva tare ca granitul ar lovi un decor de mucava iscusit pictat, astfel că izbitura de la care te-aşteptai să-ţi zdrobească toate falangele nu întâmpină absolut nici o rezistenţă.

4

Lui Jack, care ţinea ochii închişi strâns, i se păru că pardoseala se fărâmiţase mai întâi sub picioarele lui... pentru a dispărea apoi complet.

Of, căcat, orice-am face, tot o să cădem, îşi spuse el disperat.

Dar nu era cu-adevărat o cădere, doar o alunecare neînsemnată. O clipă mai târziu, el şi Wolf stăteau pe un

teren ferm – nu pe mozaicul dur din baie, ci pe pământ.

O duhoare de pucioasă, amestecată cu ceva asemănător apei de canal, pluti până la ei. Era un miros al morţii, iar Jack se gândi că aducea cu sine sfârşitul tuturor speranţelor.

— Jason! Ce-i *mirosul* ăsta? mormăi Wolf. Of, Jason, *mirosul* ăsta, nu pot sta aici, Jacky, nu pot...

Ochii lui Jack clipiră scurt. În acelaşi moment, Wolf dădu drumul mâinilor acestuia şi începu să orbecăiască înainte, continuând să-şi ţină ochii strâns închişi. Jack văzu că treningul de mărime nepotrivită şi cămaşa cadrilată ale lui Wolf fuseseră înlocuite de salopeta Oshkosh, în care îl văzuse el prima oară pe uriaşul păstor. Ochelarii John Lennon dispăruseră. Şi...

... şi Wolf orbecăia spre buza unei prăpăstii aflate la mai puţin de-un metru şi jumătate distanţă.

— *Wolf!*

Se repezi la Wolf şi îl cuprinse cu braţele de mijloc.

— *Wolf, nu!*

— Jacky, nu pot sta, gemu Wolf. E o Carieră, una dintre Cariere, Morgan a făcut locurile astea, of, am auzit că Morgan le-a făcut, simt mirosul...

— *Wolf, acolo-i o râpă, ai să cazi!*

Wolf deschise ochii. Gura i se căscă, moale, văzând genunea fumegândă care se întindea la picioarele lor. În cele mai adânci şi mai înceţoşate străfunduri ale hăului, focuri roşii clipeau ca nişte ochi infectaţi.

— O Carieră, gemu Wolf. O, Jacky, e o Carieră. Acolo jos ard cuptoarele Inimii Negre. Inima Neagră e mijlocul lumii. Nu pot sta, Jacky, e cel mai mare rău din câte rele există.

Primul gând lucid al lui Jack, aşa cum stătea împreună cu Wolf pe marginea Carierei, privind în jos spre Infern, sau la Inima Neagră din mijlocul lumii, fu acela că geografia Teritoriilor şi cea a statului Indiana *nu erau* la fel. La Sunlight Home nu exista nici un loc asemănător cu această faleză, cu acea hidoasă Carieră.

Patru paşi mai la dreapta, îşi spuse Jack, cu o bruscă şi bolnăvicioasă groază. *Doar atât ar fi trebuit, doar patru paşi mai la dreapta. Şi dacă Wolf ar fi făcut ce i-am spus eu...*

Dacă Wolf ar fi făcut exact cum îi spusese Jack, amândoi executau saltul din acea primă cabină. Iar dacă făceau asta, ar fi intrat în Teritorii imediat dincolo de marginea prăpastiei.

Toată puterea i se scurse din picioare. Dibui din nou după Wolf, de astă-dată ca să se sprijine.

Wolf îl susţinu absent, cu ochii mari şi aprinşi într-un portocaliu constant. Chipul îi era o mască a ororii şi spaimei.

— E o Carieră, Jacky.

Semăna cu imensa carieră deschisă, de molibden, pe care o vizitase împreună cu mama sa cu trei ierni în urmă, când îşi petrecuseră vacanţa în Colorado. Merseseră la Vail să schieze, dar, într-o zi, fusese un ger amarnic, şi nu putuseră ieşi pe pârtie, aşa că făcuseră un tur cu autobuzul la mina de molibden a societăţii Continental Minerals, lângă orăşelul Sidewinder. „Mie mi se pare c-arată ca Gheena, Jack-O", spusese ea; în timp ce privea prin fereastra cu marginile înflorite de ger a autobuzului, faţa-i era cuprinsă de-o tristeţe visătoare. „Aş vrea să-nchidă carierele astea, până la ultima. Smulg din pământ foc şi distrugere. Da, e Gheena."

Din adâncurile Carierei se înălţau vălătuci groşi de fum înecăcios. Pereţii erau marmoraţi cu filoane groase dintr-un metal verde, toxic. Să tot fi avut şapte-opt sute de metri diametru. Un drum cobora în spirală pe toată circumferinţa gropii, şi Jack putea distinge mici siluete trudind de-a lungul acestuia.

Era un fel de închisoare, ca şi Sunlight Home, iar siluetele erau deţinuţii şi temnicerii lor. Prizonierii stăteau goi-puşcă, înhămaţi perechi-perechi la nişte care asemănătoare cu ricşele – căruţe pline cu bucăţi uriaşe din

minereul acela verde, slinos la înfăţişare. Aveau chipurile dăltuite în aspre basoreliefuri ale durerii. Aveau chipurile înnegrite de funingine. Aveau chipurile pline de ulceraţii roşii şi vinete.

Gardienii se mişcau greoi pe lângă ei, iar Jack observă cu groază că nu semănau cu fiinţele omeneşti; din nici un punct de vedere nu puteau fi numiţi oameni. Erau răsuciţi şi cocoşaţi, în loc de mâini aveau gheare, urechile le erau ascuţite ca ale domnului Spock{6}. *Păi, sunt gargui*{7}*!* constată băiatul. *Toţi monştrii de coşmar de pe catedralele alea din Franţa de-aici veniseră? Mama avea un album şi crezusem că urmează să-i vedem neapărat până la ultimul, din toată ţara, dar s-a oprit când am avut un coşmar şi-am făcut în pat. I-a văzut cineva aici? Cineva din Evul Mediu care-a tras un salt, a nimerit în locul ăsta şi-a crezut că avusese o viziune a Iadului?*

Dar aceasta nu era o viziune.

Garguiele aveau biciuri şi, peste hodorogitul roţilor şi trosnetele pietrei supuse unei dogori constante, de cuptor, Jack le auzea pocnind şi vâjâind. Sub ochii lui şi-ai lui Wolf, un atelaj uman se opri chiar lângă vârful drumului în spirală. Oamenii ţineau capetele plecate, aveau tendoanele gâtului ieşite nemilos în relief şi picioarele le tremurau de epuizare.

Monstruozitatea care-i păzea – o creatură contorsionată, cu un şorţ răsucit în jurul picioarelor şi o dâră scămoşată de păr ţeapăn crescându-i din pielea întinsă direct peste nodurile coloanei vertebrale – îşi repezi biciul mai întâi peste unul, apoi şi peste celălalt, urlând la ei într-un limbaj scârţâit, care părea să-i înfigă lui Jack în cap cuie argintii, de durere. Jack văzu aceleaşi boabe de metal argintiu ce decoraseră biciul lui Osmond şi, înainte de-a apuca să clipească măcar, braţul unui deţinut fusese complet sfâşiat, iar ceafa celuilalt atârna în zdrenţe însângerate.

Oamenii se văitară, încovoindu-se şi mai mult, sângele lor punând cea mai vie pată de culoare în penumbra gălbuie.

Arătarea guiţa şi bolborosea, iar braţul său drept, înfăşurat cu plăci cenuşii, se flexă în timp ce rotea biciul peste capetele sclavilor. Cu o ultimă smucitură poticnită, traseră căruţul în sus, pe teren plat. Unul dintre ei căzu în genunchi, istovit, iar mişcarea înainte a căruţului îl doborî pe burtă. O roată îi trecu peste spinare. Jack auzi trosnetul coloanei vertebrale frânte. Pocni ca detunătura unui pistol de start.

Garguiul chirăi de mânie, în timp ce căruţul se clătina, pentru a se răsturna apoi, deşertându-şi încărcătura pe pământul arid, crăpat şi despicat, din vârful Carierei. Ajunse din doi paşi felini la prizonierul căzut şi ridică biciul. În acest timp, muribundul întoarse capul, privindu-l pe Jack Sawyer drept în ochi.

Era Ferd Janklow.

Wolf îl văzu şi el.

Bâjbâiră unul spre celălalt.

Şi făcură saltul înapoi.

5

Se aflau într-un spaţiu închis, strâmt – o cabină de vece, de fapt –, iar Jack abia putea respira, braţele lui Wolf cuprinzându-l într-o îmbrăţişare zdrobitoare. Avea un picior ud leoarcă. Cum-necum, reuşise să iasă din saltul înapoi cu un picior în vasul toaletei. Of, grozav! *Chestii de-astea nu i se--ntâmplau niciodată lui Conan Barbarul*[{8}], îşi spuse Jack, dezgustat.

— Jack nu, Jack *nu,* Cariera, era Cariera, *nu,* Jack...

— Încetează! Încetează, Wolf! Am revenit înapoi!

— Nu, nu, n...

Wolf se întrerupse şi deschise încet ochii.

— Înapoi?

— Zău, chiar aci şi-acu, aşa că dă-mi drumu', îmi frângi coastele şi-n plus mi-am băgat şi piciorul în nenorocitul ăsta de...

Uşa dinspre baie şi hol se trânti de perete cu o bubuitură. Izbi faianţa peretului cu destulă forţă pentru ca geamul de sticlă mată să i se spargă.

Apoi şi uşa cabinei fu aproape scoasă din ţâţâni. Andy Warwick aruncă o privire şi rosti furios, plin de dispreţ:

— *Futu-vă-n cur de poponari!*

Îl apucă pe Wolf, buimăcit, de piepţii cămăşii cadrilate şi-l trase afară. Pantalonii lui Wolf se agăţară de capacul metalic de deasupra sulului de hârtie igienică, smulgând din zid toată instalaţia. Sulul se desprinse şi se desfăşură pe duşumea. Warwick îl expedie pe Wolf grămadă în chiuvete, care aveau exact înălţimea potrivită pentru a-l lovi în organele genitale. Wolf se prăvăli pe jos, ţinându-se de locul vătămat.

Warwick se întoarse spre Jack, iar în uşa cabinei apăru şi Sonny Singer. Întinse mâna, înhăţându-l pe Jack de cămaşă.

— Gata, curistule... Începu Sonny, şi mai mult nu apucă să spună.

De când Jack şi Wolf fuseseră aduşi cu arcanul în acest loc, Sonny Singer se aflase tot timpul în faţa lui. Sonny Singer, cu chipul său rău şi întunecos, care voia să arate întocmai ca al lui Sunlight Gardener (şi, foarte curând, era posibil). Sonny Singer care născocise fermecătorul alint „moacă-de-muci". Sonny Singer căruia-i aparţinuse, fără-ndoială, ideea să se pişe-n paturile lor.

Jack pistonă cu pumnul drept înainte, fără bolta cu pivot a stilului Heck Bast, ci împingând puternic, lin, din cot. Pumnul său luă contact cu nasul lui Sonny. Se auzi un trosnet distinct. Jack avu un moment de satisfacţie atât de perfectă, încât era de-a dreptul sublimă.

— Aşa! strigă el.

Îşi scoase piciorul din budă. Un rânjet larg îi acoperea faţa, şi-i transmise lui Wolf un gând cu toată puterea de care era în stare: *Nu ne descurcăm tocmai rău, Wolf – tu ai rupt mâna unui ticălos, eu am rupt nasul altui ticălos.*

Jack ieşi din cabină, cu pumnii ridicaţi, într-o imitaţie destul de reuşită a lui John Sullivan[{9}].

— Ţi-am spus să te fereşti de mine, Sonny. Acum o să te-nvăţ să zici aleluia.

— Heck! zbieră Sonny. Andy! Casey! Careva!

— Sonny, pari cam speriat, comentă Jack. Nu ştiu de ce...

Şi atunci, ceva – ceva dând senzaţia unei tărgi pline de cărămizi – îi căzu în ceafă, aruncându-l înainte, într-una dintre oglinzile de deasupra chiuvetelor. Dacă ar fi fost făcută din sticlă, s-ar fi spart, tăindu-i rău pe Jack. Dar, aici, toate oglinzile erau din oţel lustruit. La Sunlight Home, se evitau sinuciderile.

Jack reuşi să ridice un braţ, amortizând puţin lovitura, dar tot se simţea ameţit când se răsuci să-l vadă pe Heck Bast rânjindu-i. Heck Bast îl lovise cu ghipsul mâinii drepte.

În timp ce-l privea pe Heck, Jack avu o revelaţie enormă, mai să-i vină rău. *Tu erai!*

— M-a durut ca dracu', spuse Heck, ţinându-şi mâna ghipsată cu cealaltă, da' a meritat, moacă-de-muci.

Porni spre el.

Tu erai! Tu stăteai lângă Ferd în cealaltă lume, biciuindu-l de moarte. Tu ai fost, tu erai garguiul, era Îngemănarul tău!

Pe Jack îl năpădi o mânie tot atât de dogoritoare ca şi ruşinea. Când Heck ajunse suficient de aproape, Jack se rezemă de chiuvetă, apucă strâns marginea acesteia cu ambele mâini şi-şi repezi picioarele înainte. Îl nimeriră pe Heck Bast drept în piept, trimiţându-l de-a berbeleacul înapoi în cabina deschisă. Bocancul care revenise în Indiana băgat într-un vas de closet lăsă o urmă clară pe puloverul *col roulé* alb al lui Heck. Acesta se aşează în toaletă cu un plescăit, făcând o mutră năucă. Ghipsul îi clănţăni pe porţelan.

Acum dădeau buzna înăuntru şi alţii. Wolf încerca să se ridice. Părul îi spânzura în faţă. Sonny înainta spre el, cu o

mână încă pe nasul sângerând, cu intenţia clară de a-l doborî.

— Hmm, dă-i-nainte şi-atinge-te de el, Sonny, spuse încetişor Jack, iar Sonny se îndepărtă cu un pas.

Jack îl prinse pe Wolf de-un braţ şi-l ajută să se scoale. Ca prin vis, văzu că Wolf revenise mai păros ca nicicând. *Toate astea-l stresează prea mult. Îi grăbesc Preschimbarea şi, Cristoase, n-o să se termine niciodată, niciodată... niciodată...*

El şi Wolf se retraseră din calea celorlalţi – Warwick, Casey, Pedersen, Peabody, Singer – spre fundul băii. Heck ieşea din cabina în care-l aruncase Jack, iar Jack mai observă ceva. Făcuseră saltul din cea de-a patra cabină de la intrare încoace. Heck Bast ieşea din cea de-a cincea. În lumea cealaltă, se deplasaseră atât cât să revină printr-o altă cabină.

— Ji-o drăgeau la gredz udu-alduia agolo-dăundru! ţipă Sonny, cu glasul înfundat, nazal. Îdapoiadu' ji drăgălaju'! Warwick ji gu bide i-ab brinz gu budzele zgoaze did dădragi!

Fesele lui Jack atinseră faianţa rece. Nu mai aveau unde să fugă. Îi dădu drumul lui Wolf, care îşi îndoi umerii, ameţit, vrednic de milă; apoi ridică pumnii.

— Haideţi, îi îndemnă el. Care-i primu'?

— Ce, ne cafteşti pe toţi? întrebă Pedersen.

— Dacă trebuie, da, răspunse Jack. Ce-o să-mi faci? O să mă răstigneşti pe cruce în locul lui Cristos? Haideţi!

Un licăr de stânjeneală se ivi pe chipul lui Pedersen, iar pe-al lui Casey, o crampă de frică făţişă. Se opriră... se opriră de-a binelea. Jack avu un moment de speranţă nătângă. Băieţii se holbau la el cu stingherea la oamenilor ce privesc un câine turbat care poate fi doborât... dar s-ar putea ca mai întâi să muşte rău pe cineva.

— La o parte, băieţi! interveni un glas puternic, melodios.

Şi „băieţii" se dădură în lături de bunăvoie, uşurarea luminându-le feţele. Era reverendul Gardener. Reverendul

Gardener ştia cum să descurce iţele.

Se apropie de băieţii încolţiţi; în această dimineaţă, purta pantaloni negri ca pana corbului şi o cămaşă albă de satin, cu mâneci bogate, aproape byroniene. În mână ţinea caseta neagră a siringii.

Îl privi pe Jack şi oftă.

— Ştii ce spune Biblia despre homosexualitate, Jack?

Jack rânji, arătându-i dinţii.

Gardener dădu trist din cap, ca şi cum nici nu s-ar fi aşteptat la altceva.

— Ei bine, toţi băieţii sunt răi. E axiomatic.

Deschise cutia. Siringa sclipi.

— Cred, totuşi, că dumneata şi prietenul dumitale făceaţi ceva chiar mai rău decât sodomia, continuă Gardener, cu glasul său molatic, plin de regret. Vă duceaţi în locuri lăsate pentru cei mai vârstnici şi mai buni decât voi, poate.

Sonny Singer şi Hector Bast schimbară o privire nedumerită, jenată.

— Cred că o parte din această răutate... din această perversitate... s-a produs din vina mea.

Scoase siringa, îi aruncă o privire, apoi luă o fiolă. Îi dădu cutia lui Warwick şi umplu siringa.

— Niciodată n-am crezut în ideea de a-i sili pe băieţii mei să se confeseze, dar fără confesiune nu poate exista nici o decizie întru Cristos, şi fără decizie întru Cristos, răul sporeşte în continuare. Aşa că, deşi o regret profund, cred că timpul de-a întreba a luat sfârşit şi a sosit timpul de-a porunci în numele Domnului. Pedersen. Peabody. Warwick. Casey. Ţineţi-i!

La ordinul lui, cei patru băieţi se repeziră înainte, ca nişte câini dresaţi. Jack îi arse una lui Peabody, apoi mâinile-i fură prinse şi imobilizate.

— *Lăsadzi-bă ză-l bogdezg!* ţipă Sonny, cu noul său glas înfundat. Îşi croi drum înghiontind prin hoarda de băieţi cu ochii cât cepele, clocotind de ură. *Vreau ză-l bogdezg!*

— Nu acum, îl opri Gardener. Mai târziu, poate. Ne vom ruga pentru asta, nu-i aşa, Sonny?

— Îghâm.

Licărul din ochii lui Sonny devenise de-a dreptul febril.

— O să bă rog beddru azda doadă ziua.

Ca un om care, în sfârşit, se trezeşte după un somn foarte lung, Wolf mârâi şi privi în jur. Îl văzu pe Jack ţinut captiv, văzu acul siringii, şi desprinse mâna lui Pedersen de pe braţul lui Jack ca şi cum ar fi fost o mână de copil. Un răget surprinzător de puternic îi ieşi din gât:

— *Nu! Daţi-i DRUMU'!*

Gardener trecu, dansant, în afara câmpului vizual al lui Wolf, cu o gradaţie fluidă care lui Jack îi aminti de felul în care se întorsese Osmond spre căruţaş, în curtea noroioasă a grajdurilor. Acul fulgeră şi se înfipse. Wolf se răsuci pe călcâie, mugind de parcă l-ar fi înţepat o viespe... ceea ce, într-un fel, i se şi întâmplase. Dădu cu o mână spre siringă, dar Gardener evită lin lovitura.

Băieţii, care urmăriseră totul năuciţi, tipic pentru Sunlight Home, începură acum să se bulucească spre uşă, cu expresii alarmate. Nu voiau să aibă de-a face cu uriaşul şi cam nătângul Wolf, cuprins de-o asemenea turbare.

— *Daţi-i DRUMU'!* Daţi-i... da... ţi-i...

— *Wolf!*

— Jack... Jacky...

Wolf îl privi cu ochi nedumeriţi ce-şi preschimbau culoarea, ca nişte stranii caleidoscoape, din căprui-deschis în portocaliu, apoi într-un roşu mâlos. Îşi ridică spre Jack mâinile păroase, după care Hector Bast păşi în spatele lui şi-l doborî cu o lovitură.

— *Wolf! Wolf!* Jack se holba la el cu ochi umezi, furioşi.

Dacă l-ai omorât, ticălosule...

— Şşşşşt, domnule Jack Parker, îi şopti Gardener la ureche – iar Jack simţi cum îl înţeapă în braţ. Acum doar să taci. Îţi vom aduce o rază mică de soare în suflet. Şi poate

după aceea vom vedea cum îţi place să tragi o căruţă plină în sus, pe drumul în spirală. Poţi să spui aleluia?

Acest unic cuvânt îl urmări în neagra uitare.

Aleluia... aleluia... aleluia...

CAPITOLUL XXVI – Wolf-în-cutie

1

Jack se trezi cu mult timp înainte de a-şi fi dat seama cineva, dar nu redeveni conştient de identitatea sa, de cele întâmplate şi de situaţia în care se afla acum, decât pas cu pas. Era, într-un fel, asemenea unui soldat care ar fi supravieţuit unui baraj de artilerie intens, prelungit. Braţul îi pulsa în locul unde înfipsese Gardener acul siringii. Îl durea atât de rău capul, încât până şi globii oculari păreau să-i fi luat foc. O sete pustiitoare îl ardea pe dinăuntru.

Mai urcă o treaptă pe scara stării conştiente, când încercă să atingă cu mâna stângă locul dureros de pe braţ. N-o putea face. Iar motivul pentru care n-o putea face era acela că avea braţele înfăşurate într-un anume fel în jurul propriului său trup. Simţea miros de pânză groasă veche, mucegăită – era mirosul unui cort de mic cercetaş, găsit într-un pod, după ce stătuse mulţi ani în beznă. Abia atunci (deşi o privise prosteşte, printre pleoapele întredeschise, cel puţin zece minute) înţelese ce purta: o cămaşă de forţă.

Ferd şi-ar fi dat seama mai repede, Jack-O, îşi spuse, iar gândul la Ferd avu un efect catalizator asupra creierului său, în pofida strivitoarei migrene. Se mişcă puţin; arsura braţului şi junghiurile din ţeastă îl făcură să geamă. Nu se putea stăpâni.

Heck Bast:

— Se trezeşte. Sunlight Gardener:

— Nu, nu se trezeşte. I-am administrat o doză destul de mare ca să paralizeze un aligator bătrân. O să fie dus, până diseară la nouă, cel mai devreme. Doar visează puţin. Heck, vreau să te duci sus şi să asculţi tu confesiunile băieţilor, în seara asta. Spune-le că nu se va ţine capela-de- noapte. Am de prins un avion, şi ăsta nu-i decât începutul a ceva ce va fi

probabil o foarte lungă noapte. Sonny, tu rămâi să m-ajuţi la contabilitate.

Heck:

— Mai mult ca sigur *arăta* cum că se trezeşte.

Sunlight:

— Du-te, Heck. Şi trimite-l pe Bobby Peabody să vadă de Wolf.

Sonny (hlizindu-se):

— Nu prea-i place-acolo, nu?

Ah, Wolf, iar te-au băgat la Cutie, îl jelui Jack. *Iartă-mă... din vina mea... toate astea sunt din vina mea...*

— Celor sortiţi Iadului rareori le pasă de mecanismul mântuirii, îl auzi Jack spunând pe Sunlight Gardener. Când diavolii dinlăuntrul lor încep să moară, ies afară urlând. Acum du-te, Heck.

— Am înţeles, reverend Gardener.

Jack îl auzi pe Heck, dar nu-l văzu ieşind. Încă nu îndrăznea să ridice privirea.

2

Înghesuit în Cutia lucrată grosolan, solid sudată şi rezistent ferecată, ca victima unei îngropări-de-viu într-un coşciug de fier, Wolf uriaşe toată ziua, bătând cu pumnii însângeraţi în pereţii ei, lovind cu picioarele în uşa dublu-zăvorâtă, tip cuptor de campanie, de la baza sicriului, până când spasmele de durere ce-i străbăteau picioarele pe toată lungimea începură să-l înjunghie în abdomen. Nu dând din pumni şi din picioare avea să iasă, o ştia prea bine, aşa cum ştia şi că n-aveau să-l scoată de-acolo numai pentru că ţipa să i se dea drumul. Dar n-avea ce face. Mai presus de orice, Wolfii nu pot suporta să fie închişi.

Zbieretele sale străbăteau incinta din imediata apropiere a aşezământului Sunlight, şi chiar şi câmpiile învecinate. Băieţii care le auzeau se uitau la ceilalţi cu nervozitate şi nu spuneau nimic.

— L-am văzut în baie azi-dimineaţă, şi făcea urât, îi mărturisi Roy Owdersfelt lui Morton, cu glas scăzut, nervos.

— Şi-o trăgeau ambii la creţ, cum a zis Sonny? întrebă Morton.

Alt urlet-de-Wolf se înălţă din Cutia bondoacă de fier, şi amândoi băieţii priviră într-acolo.

— Şi-ncă cum! se repezi Roy. N-am văzut exact, fiindcă-s scund, da' Buster Oates era drept în faţă şi-a zis că ăla marele şi retardatu' avea o balanga mare cât un hidrant. Aşa a zis el.

— Isuse! exclamă, cu respect, Morton, gândindu-se probabil la balanga sa subgabaritică.

Wolf urlă toată ziua, dar, de îndată ce soarele începu să asfinţească, se opri. Băieţii simţiră ceva ameninţător în neaşteptata tăcere. Se uitau unul la altul adesea, şi chiar mai adesea, şi cu mai multă nelinişte spre paralelipipedul acela metalic, culcat în mijlocul unei porţiuni de pământ bătătorit din curtea dosnică a internatului. Cutia aceea lungă de-un metru optzeci şi înaltă de nouăzeci de centimetri – cu excepţia pătratului grosolan tăiat în latura dinspre Vest şi astupat cu plasă de oţel groasă – arăta exact ca un sicriu de fier. Ce se-ntâmpla acolo? se întrebau ei. Chiar şi în timpul confesiunii, interval când de obicei băieţilor, le era atenţia complet răpită, uitând de orice alte probleme, ochii li se întorceau spre singura fereastră a încăperii, cu toate că fereastra aceea dădea spre latura casei diametral opuse Cutiei.

Ce se-ntâmplă acolo?

Hector Bast ştia că nu le stătea mintea la confesiune şi asta îl exaspera, dar era incapabil să-i readucă la ordine, căci niei el nu ştia precis ce anume era în neregulă. O senzaţie de expectativă îngheţată îi cuprinsese pe băieţii din Sunlight Home. Aveau feţele mai palide ca oricând; ochii le sticleau ca ai unor toxicomani înrăiţi.

Ce *se-ntâmplă acolo?*

Ce se-ntâmpla acolo, era destul de simplu.

Wolf o luase cu Luna.

O simţi întâmplându-se în timp ce pata de soare intrată prin gura de ventilaţie începu să se ridice din ce în ce mai sus, nuanţa luminii devenind tot mai roşiatică. Era prea devreme ca să meargă cu Luna; încă nu era pe deplin borţoasă şi avea să-l doară. Totuşi, se întâmpla, aşa cum întotdeauna li se întâmpla, în cele din urmă, Wolfilor, în sezon sau în afara lui, când erau aţâţaţi prea tare şi prea mult timp. Wolf se ţinuse sub control multă vreme fiindcă aşa voia Jacky. Înfăptuise, pentru Jack, mari acte de eroism în astă lume. Jack le va fi bănuit vag pe unele, totuşi n-avea să se-apropie niciodată de înţelegerea incredibilei lor profunzimi şi anverguri.

Dar acum i se apropia moartea, şi se ducea cu Luna, şi fiindcă aceasta din urmă o făcea pe cea dintâi să pară mai mult decât suportabilă – aproape sfântă, şi cu siguranţă predestinată –, Wolf murea cu uşurare şi cu bucurie. Era minunat să nu mai fie nevoie să se lupte.

Gura lui se umplu, deodată, de dinţi.

3

După plecarea lui Heck, se auziră zgomote de birou: scrâşnetul uşor al scaunelor mutate, un zornăit de chei la centura lui Sunlight Gardener, uşa unui dulap de dosare deschisă, apoi închisă la loc.

— Abclson. Două sute patruzeci de dolari şi treizeci şi şase de cenţi.

Zgomot de taste apăsate. Peter Abelson era unul dintre băieţii care făceau parte din personalul extern. La fel ca toţi colegii săi, era deştept, prezentabil şi fără defecte fizice. Jack îl văzuse doar de câteva ori, dar considera că Abelson semăna cu Dondi, hoinarul acela tară casă şi cu ochii mari din benzile desenate.

— Clark. Şaizeci şi doi de dolari şi şaptesprezece cenţi.

Butoane apăsate. Maşina clănţăni când Sonny bătu în clapa TOTAL.

— Mare cădere, remarcă Sonny.

— Voi discuta cu el, nu te teme. Acum, te rog nu mă ţine de vorbă, Sonny. Domnul Sloat soseşte la Muncie la zece şi-un sfert, şi drumul e lung. Nu vreau să întârzii.

— Mă scuzaţi, reverend Gardener.

Gardener dădu un răspuns pe care Jack nici măcar nu-l auzi. Pronunţarea numelui *Sloat îi* trimisese prin tot trupul un enorm şoc – şi totuşi, o parte din el nu se mira. O parte din el ştiuse că putea fi şi Morgan o piesă din joc. Gardener îl suspectase de la bun început. Nu dorise să-şi deranjeze şeful cu banalităţi, presupunea Jack. Sau poate nu voise să admită că nu putea smulge de la Jack adevărul fără ajutor. Dar, în cele din urmă, dăduse telefon. Unde? În Est? În Vest? Jack ar fi fost fericit să ştie doar atât. Morgan Sloat fusese în Los Angeles, sau în New Hampshire?

Alo, domnule Sloat. Sper că nu vă deranjez, însă poliţia locală mi-a adus un băiat – doi băieţi, de fapt, dar nu mă preocupă decât cel inteligent. Am impresia că-l ştiu de undeva. Sau poate... ăă... celălalt eu al meu îl cunoaşte. Şi-a dat numele de Jack Parker, dar... ce? Să vi-l descriu? În regulă...

Şi balonul pocnise.

Te rog nu mă ţine de vorbă, Sonny. Domnul Sloat soseşte la Muncie la zece şi-un sfert...

Aproape că nu mai avea timp.

Ţi-am spus să-ţi cari fundu' acasă, Jack... acum e prea târziu.

Toţi băieţii sunt răi. E axiomatic.

Jack ridică infim capul şi privi prin încăpere. Gardener şi Sonny Singer stăteau unul lângă altul la capătul opus al biroului din cabinetul subteran al reverendului. Sonny bătea la o maşină de calculat, în timp ce Gardener îi dicta şiruri de cifre, fiecare număr urmând după numele unui membru din personalul extern, toate numele dispuse pedant, în ordine alfabetică. În faţa lui Sunlight Gardener se aflau un registru, o cutie de fişe lungă, din oţel, şi un

teanc de plicuri în dezordine. În timp ce Gardener ridica unul dintre plicuri pentru a citi suma mâzgălită pe el, Jack putu să vadă partea din spate a acestuia. Înfăţişa un desen cu doi copii fericiţi, fiecare purtând câte o Biblie, care mergeau sprinteni, ţinându-se de mână, pe-o potecă, spre o biserică. Dedesubt stătea scris: VOI FI O RAZĂ DE SOARE PENTRU ISUS.

— Temkin. O sută şase dolari în cap.

Plicul intră în cutia de oţel, alături de celelalte care fuseseră înregistrate.

— Cred că iar ciupeşte, spuse Sonny.

— Dumnezeu vede adevărul, dar aşteaptă, replică Gardener, cu blândeţe. Victor e-n regulă. Acum taci şi hai să terminăm treaba până la şase.

Sonny bătu la maşină.

Tabloul cu Isus mergând pe apă fusese rotit pe o balama, dezvăluind un seif aflat în spatele lui. Seiful era deschis.

Jack văzu că mai existau şi alte obiecte demne de interes pe biroul lui Sunlight Gardener: două plicuri, unul însemnat JACK PARKER, celălalt PHILIP JACK WOLF. Şi dragul său de rucsac.

Cel de-al treilea lucru era lanţul cu chei al lui Sunlight Gardener.

De la chei, ochii lui Jack trecură la uşa încuiată din stânga camerei – ieşirea privată a lui Gardener în exterior, ştia. Numai de-ar fi fost o cale...

— Yellin. Şaizeci şi doi de dolari şi nouăsprezece cenţi.

Gardener oftă, puse ultimul plic în cutia lungă de oţel şi închise registrul.

— Se pare că Heck avea dreptate. Cred că scumpul nostru prieten, domnul Jack Parker, s-a trezit.

Se ridică, ocoli biroul şi porni spre Jack. Ochii săi dementi, ceţoşi, scânteiau. Băgă mâna în buzunar şi scoase bricheta. La vederea ei, Jack simţi panica deşteptându-se într-însul.

— Atâta doar că numele dumitale nu este deloc Parker în realitate, aşa-i, dragă băiete? Numele dumitale adevărat este Sawyer, nu-i aşa? Ba da, Sawyer. Şi cineva pe care-l preocupi cât se poate de mult va sosi foarte, foarte curând. Şi vom avea tot felul de lucruri interesante să-i spunem, ce zici?

Sunlight Gardener râse pe înfundate şi deschise căpăcelul brichetei Zippo, dând la iveală rotiţa înnegrită şi fitilul afumat.

— Confesiunea face bine la suflet, şopti, şi scăpără flacăra.

4

Buf.

— Ce-a fost asta? întrebă Rudolph, ridicând ochii de la bancul său de cuptoare duble.

Cina – cincisprezece plăcinte de curcan mari – se cocea frumos.

— Ce-a fost ce? replică George Irwinson.

Lângă chiuvetă, unde curăţa cartofi, Donny Keegan îşi slobozi râsul sonor, *hî-hî.*

— N-am auzit nimic, spuse Irwinson.

Donny râse iar.

Rudolph se uită la el, iritat.

— Ai de gând să cojeşti afurisiţii ăia de cartofi până nu mai rămâne nimica, Idiotule?

— *Îghîîghî-îghî!*

Buf.

— Poftim, acum ai auzit, nu?

Irwinson se mulţumi să clatine din cap.

Deodată, lui Rudolph i se făcu frică. Zgomotele veneau din Cutie – despre care, fireşte, el ştia, chipurile, că nu-i decât un uscător de fân. Ce să-ţi povestesc. Băiatul ăla mare era în Cutie – cel de care spuneau că fusese prins în sodomie azi-dimineaţă cu prietenul său, băiatul care abia în ajun încercase să-i cumpere evadarea. Ziceau că băiatul cel

mare făcuse foarte urât înainte ca Bast să-i cârpească o palmă... iar unii dintre ei mai ziceau şi că băiatul cel mare nu numai că-i rupsese lui Bast mâna, ci că i-o *storcise,* de rămăsese doar un terci. Asta era o scornească, fireşte, trebuia să fie, dar...

BUF!

De astă-dată, privi şi Irwinson în jur. Şi, instantaneu, Rudolph ajunse la concluzia că avea nevoie pân-afară. Şi că prefera să urce la etajul al doilea să-şi facă nevoile. Şi să nu se mai întoarcă vreo două, poate trei ore. Simţea apropierea unei trebi nasoale – a unei trebi foarte nasoale.

BUF-BUF!

Mă fut în ele de plăcinte de curcan.

Rudolph îşi scoase şorţul, îl aruncă pe tejghea lângă saramura de cod, pe care o pusese la desărat pentru masa de mâine seară, şi porni spre uşă.

— Un'te duci? întrebă Irwinson.

Glasul îi devenise deodată prea ascuţit. Îi tremura. Donny Keegan continua neabătut să cureţe cu furie cartofi de mărimea mingilor de fotbal până la cartofi de mărimea mingilor de golf, cu părul slinos atârnându-i în ochi.

BUF! BUF! BUF-BUF-BUF!

Rudolph nu-i răspunse lui Irwinson la întrebare şi, în clipa în care atinse scările etajului întâi, aproape că alerga. Erau timpuri grele în Indiana, nu se prea găsea de lucru, iar Sunlight Gardener plătea bani-gheaţă.

Cu toate acestea, Rudolph începuse sa se întrebe dacă nu venise cumva vremea să-şi caute o nouă slujbă, cu alte cuvinte: ar trebui să scap de-aici.

5

BUF!

Zăvorul din partea de sus a uşii tip cuptor de campanie a Cutiei plesni în două. Un moment, între Cutie şi uşă rămase un gol negru.

Linişte o vreme.

BUF!

Zăvorul de jos pârâi, se-ndoi.

BUF!

Plesni.

Uşa Cutiei se deschise, scârţâind din balamalele sale mari, lucrate artizanal, stângaci. Două picioare uriaşe, cu blană deasă, se iviră prin deschizătură, cu tălpile-n sus. Gheare lungi scurmară în praf.

Wolf începu să-şi croiască drum afară.

6

Flacăra se legăna înainte şi-napoi în faţa ochilor lui Jack – înainte şi-napoi, înainte şi-napoi. Sunlight Gardener arăta ca o împerechere dintre un hipnotizator de bâlci şi cine ştie ce actor de modă veche, care jucă rolul principal în biografia unui mare savant din *The Late Late Show*[{10}]. Paul Muni, eventual. Era comic. Dacă n-a fi fost atât de înspăimântat, Jack ar fi râs. Şi poate că oricum avea să râdă.

— Acum am câteva întrebări să-ţi pun, iar dumneata îmi vei răspunde la ele, zise Gardener. Domnul Morgan ar putea scoate personal răspunsurile de la dumneata – a, fără doar şi poate, cu uşurinţă –, dar prefer să-l scutesc de osteneală. Deci... de cât timp ai posibilitatea de-a Migra?

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— De când ai posibilitatea de-a Migra în Teritorii?

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

Flacăra veni mai aproape.

— Unde-i negroteiul?

— Cine?

— Negroteiul, negroteiul! guiţă Gardener. Parker, Parkus, cum şi-o fi zicând! Unde-i?

— Nu ştiu despre cine vorbiţi.

— Sonny! Andy! zbieră Gardener. Dezlegaţi-i mâna stângă. Ţineţi-i-o spre mine.

Warwick se aplecă peste umărul lui Jack şi moşmondi ceva. O clipă mai târziu, îi desprindeau mâna din scobitura spatelui. Îl înţepau mii de ace, în timp ce se dezmorţea. Băiatul încercă să se zbată, dar n-avea nici un rost. I-o întinseră.

— Acum, desfaceţi-i degetele.

Sonny trase inelarul şi degetul mic ale lui Jack într-o direcţie; Warwick îi desfăcu arătătorul şi mijlociul în partea cealaltă. Peste o clipă, Gardener aplicase flacăra brichetei pe membrana din adâncitura V-ului astfel format. Durerea fu inimaginabilă, fulgerându-l prin braţul drept, iar de-acolo părând să-i inunde tot trupul. Un miros dulceag, de carne arsă, pluti în sus. El însuşi. Arzând. El însuşi.

După o veşnicie, Gardener îşi retrase bricheta şi-o închise. Broboane fine de sudoare îi acopereau faţa. Gâfâia.

— Diavolii zbiară înainte de-a ieşi, spuse. A, da, o fac într-adevăr. Nu-i aşa, băieţi?

— Da, Domnul fie lăudat, spuse Warwick.

— Băturăţi cuiu-ăsta, adăugă Sonny.

— O, da, ştiu. Da, zău că ştiu. Cunosc secretele, atât ale băieţilor, cât şi-ale diavolilor.

Gardener chicoti, apoi se aplecă până ce ajunse cu faţa la un deget de-a lui Jack. Mirosul sufocant de colonie inundă nările băiatului. Oricât de infect era, i se păru mult mai plăcut decât cel al propriei lui cărni arse.

— Acuma, Jack, de cât timp Migrezi? Unde e negroteiul? Cât de multe ştie maică-ta? Cui i-ai mai spus? Ce ţi-a spus negroteiul? Cu astea începem.

Gardener îşi dezgoli dinţii într-un rânjet.

— Băieţi, spuse el, vom continua să aducem raze de soare în sufletul acestui băiat. Legaţi-i la loc braţul stâng şi dezlegaţi-i-l pe dreptul.

Sunlight Gardener deschise din nou bricheta şi-i aşteptă să facă aşa cum le ceruse, cu degetul mare rezemat uşurel pe rotiţa scăpărătoare.

7

George Irwinson şi Donny Keegan încă mai erau în bucătărie.

— E cineva afară, spuse George, nervos.

Donny nu zise nimic. Terminase de curăţat cartofii şi stătea acum lângă cuptoare, să se bucure de căldura lor. Nu ştia ce să facă mai departe. Tocmai se ţinea confesiunea, alături, în hol, şi ar fi vrut să se afle şi el acolo – confesiunea era un lucru sigur, iar aici, în bucătărie, se simţea mult prea nervos –, dar Rudolph nu le dăduse liber. Mai bine stătea aici.

— Am auzit pe cineva, spuse George.

Donny râse.

— *Îghî! Îghî! Îghî!*

— Isuse, râsu-ăsta al tău mă face să borăsc, zise George. Am sub saltea o revistă nouă cu Captain America{11}. Dacă arunci o privire-afară, te las s-o citeşti.

Donny clătină din cap şi iarăşi sughiţă cu râsul său măgăresc.

George privi spre uşă. Zgomote. Râcâieli. Aşa sunau. Râcâieli la uşă. Ca un câine care cere să i se dea drumul înăuntru. Un căţeluş pierdut, fără casă. Dar, oare, ce fel de căţeluş pierdut şi fără casă e ăla care zgârie în capătul de sus al unei uşi înalte de peste doi metri?

Se îndreptă spre fereastră şi privi afară. Nu putea să vadă aproape nimic în întunericul din curte. Cutia era doar o umbră mai neagră printre alte umbre.

George porni spre uşă.

8

Jack ţipă atât de tare, încât fu convins că i se va rupe laringele. Li se alăturase şi Casey – Casey cu burta lui mre şi legănată. Asta le prindea bine, pentru că acum era nevoie de trei oameni – Casey, Warwick şi Sonny Singer – ca să ţină strâns braţul lui Jack, cu mâna în flacără.

Când Gardener o îndepărtă, de astă-dată, pe mâna băiatului se vedea o porţiune băşicată, mare cât o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi.

Gardener se ridică, luă de pe birou plicul cu inscripţia JACK PARKER şi reveni cu el. Scoase un plic cu pana de chitară.

— Ce-i asta?

— O pană de chitară, îngăimă Jack.

Mâinile îi ardeau în chinuri.

— În Teritorii ce era?

— Nu ştiu ce vreţi să ziceţi

— Ce-i asta?

— O bilă. Ce, sunteţi orb?

— În Teritorii e o jucărie?

— Nu şt...

— O oglindă?

— ...iu des...

— Un titirez care dispare când îl învârteşti foarte repede?

— ...pre ce....

— *BA ŞTII! ŞI TU ŞTII, PLOD POPONAR SORTIT ADULUI!*

— ...vorbiţi.

Gardener îi trase lui Jack o palmă pe obraz.

Aduse dolarul de argint. Ochii îi luceau.

— Ăsta ce-i?

— Un dar de la mătuşa Helen, să-mi poarte noroc.

— În Teritorii ce e?

— O cutie de crochete de orez.

Gardener ridică bricheta.

— Ultima ta şansă, băiete.

— Se preface într-un vibrafon şi cântă *Crazy Rhythm.*

— Ţineţi-i iar mâna dreaptă.

Jack se zbătu, dar până la urmă îi întinseră mâna.

În cuptor, plăcintele de curcan începuseră să se ardă.

George Irwinson stătea lângă uşă de aproape cinci minute, încercând să-şi adune destul curaj ca s-o deschidă. Zgomotul acela râcâit nu se mai repetase.

— Ei, o să-ţi arăt eu că nu-i nimic de care să-ţi fie frică, bebeluşu-lu-mămica, spuse, cu însufleţire, George. Când eşti puternic întru Domnul, nu există nimeni şi nimic în stare să te-nspăimânte!

Cu această declaraţie măreaţă, deschise larg uşa. O arătare uriaşă, lăţoasă, întunecată, stătea în prag, cu ochii arzându-i roşii în orbitele adânci. Privirea lui George urmări laba în timp ce se ridica prin penumbra serii vântoase de toamnă, pentru a se repezi în jos. Ghearele lungi de câte cincisprezece centimetri luciră în lumina din bucătărie. Despărţiră capul lui George Irwinson de trup, iar capul zbură prin bucătărie, într-o trâmbă de sânge, izbind apoi pantofii râzăreţului Donny Keegan, ai dement-râzăreţului Donny Keegan.

Wolf sări în bucătărie, aterizând în patru labe. Trecu pe lângă Donny Keegan abia învrednicindu-l cu o privire şi fugi în hol.

10

Wolf! Wolf! Chiar aci şi-acu!

Vocea lui Wolf îi răsuna în minte, nici vorbă, dar era mai profundă, mai bogată, mai poruncitoare decât o auzise Jack vreodată. Îşi tăie drum prin ceaţa durerii ca un pumnal suedez fin.

Îşi spuse: *Wolf aleargă cu Luna.* Gândul aduse cu sine un amestec de triumf şi tristeţe.

Sunlight Gardener privea în sus, cu ochii mijiţi. În acel moment, semăna foarte mult el însuşi cu o fiară – o fiară care a adulmecat mirosul primejdiei purtat pe aripi de vânt.

— Domnule reverend? întrebă Sonny.

Sonny gâfâia slab şi avea pupilele foarte dilatate.

Se *distrează,* îşi spuse Jack. *Dacă-ncep să vorbesc, Sonny va fi dezamăgit.*

— Am auzit ceva, spuse Gardener. Casey, du-te şi-ascultă, la bucătărie şi în sala comună.

— 'ţeles.

Gardener reveni cu privirea la Jack.

— Curând va trebui să plec spre Muncie, iar când mă-ntâlnesc cu domnul Morgan, vreau să-i pot oferi imediat câteva informaţii. Aşa că mai bine vorbeşte-mi, Jack. Cruţă-te de alte chinuri.

Jack se uită la el, sperând că bătăile de ciocan pneumatic ale inimii nu i se trădau nici pe faţă, nici în pulsaţiile mai repezi, mai vizibile, ale unei vene pe gât. Dacă Wolf ieşise din Cutie...

Gardener ridică într-o mână pana pe care i-o dăduse Speedy, iar în cealaltă, moneda de la Căpitanul Farren.

— Ce-s astea?

— Când fac un salt, se transformă-n fudulii de ţestoasă, răspunse Jack, şi izbucni într-un râs sălbatic, isteric.

Chipul lui Gardener se înnegri de furie.

— Legaţi-i braţele la loc, le spuse el lui Sonny şi Andy. Legaţi-i braţele şi pe urmă daţi-i jos pantalonii ticălosului ăstuia sortit Iadului. Să vedem ce se-ntâmplă când îi încălzim *lui* fuduliile.

11

Pe Heck Bast îl plictisea de moarte confesiunea. Le mai auzise pe toate şi-altă dată, acele păcate jalnice, comandate prin poştă. *Am şutit bani din poşeta maică-mii, fumam marijuana în curtea şcolii, 'bijnuiam să băgăm clei-ntr-o pungă dă hârtie şi-l trăgeam în piept, am făcut asta, am făcut ailantă.* Chestii de pici. Nimic interesant. Nimic care să-i mute gândul de la durerea surdă din mână. Heck ar fi vrut să se afle jos, să facă treabă cu puştiul ăla, Sawyer. Şi pe urmă puteau începe cu retardatu' ăl mare, care cum dracu-i luase prin surprindere şi-i făcuse harcea-parcea

draga lui de mână dreaptă? Da, munca la retardatu' ăl mare avea să fie o adevărată plăcere. Preferabil cu o pereche de cleşti de tăiat piroane.

Un băiat pe nume Vernon Skarda susura monoton:

— ...aşa că io şi iel văzurăm că cheile era-n ia, pricepeţi ce voi să zic. Aşa că iel zice: „Hai sărim în curv-asta şi facem cu ia un tur la bloc", zice. Da' io ştiam că nu-i bine şi-am zis că nu, aşa că iel zice: „Nu eşti nimica dăcât un găinaţ." Aşa că io zic: „Io nu-s găinaţ." Aşa. Şi iel zice: „Dovideşte, dovideşte." „Nu fac nici o plimbăricâ", zic, aşa că iel zice...

Of, Isuse Cristoase, spuse în sinea sa Heck. Mâna începea să ţipe la el de-a binelea, iar pilulele contra durerii erau sus, în cameră. În capătul opus al sălii, îl văzu pe Peabody întinzându-şi fălcile într-un căscat trosnitor.

— Aşa c-am dat ocol la bloc, şi p-ormă îm' zice iel mie, zice...

Uşa se trânti deodată de perete, atât de tare, încât sări din ţâţâni. Izbi peretele, ricoşă, lovi un băiat numit Tom Cassidy, îl aruncă pe jos şi-l imobiliză acolo. Ceva sări în sala comună – în primul moment, Heck Bast crezu că era cel mai mare futu-i în cur pă mă-sa de câine pe care-l văzuse-n viaţa lui. Băieţii zbierară, zbughind-o de pe scaune... iar apoi încremeniră, cu ochii holbaţi, nevenindu-le să creadă, în timp ce fiara neagră-cenuşie, care era Wolf, se ridică, cu zdrenţele de trening şi cămaşa cadrilată încă agăţate de trup.

Vernon Skarda rămăsese cu ochii ieşiţi din orbite, cu falca lăsată.

Wolf mugi, aruncând văpăi din ochi spre băieţii ce se retrăgeau din calea lui. Pedersen o cârmi spre uşă. Wolf, atât de înalt, încât aproape atingea plafonul cu creştetul capului, se urni cu o iuţeală vizibilă. Repezi un braţ gros ca o bârnă de hambar. Ghearele sfâşiară un canal prin spinarea lui Pedersen. Un moment, i se văzu coloana vertebrală – semăna cu un extensor

Însângerat. Pereţii fură împroşcaţi cu sânge. Pedersen făcu un pas marc, împleticit, până în hol, apoi se prăbuşi.

Wolf se întoarse... şi ochii săi aprinşi poposiră asupra lui Heck Bast. Heck se ridică brusc, pe picioarele din care i se topiseră toţi nervii, zgâindu-se la oroarea aceea lăţoasă, cu ochi roşii. Ştia cine era... sau, cel puţin, cine fusese.

Heck ar fi dat orice, numai să se plictisească iar.

12

Jack şedea din nou pe scaun, cu mâinile arse, chinuite, legate strâns la spate – Sonny îi strânsese cu cruzime cămaşa de forţă, după care îi descheiase pantalonii şi i-i trăsese în vine.

— Acum, zise Gardener, ridicând bricheta Zippo astfel ca Jack s-o poată vedea. Ascultă-mă, Jack, şi-ascultă-mă bine. Voi relua întrebările. Iar dacă nu răspunzi corect şi sincer, atunci pederastia e o ispită spre care nu va mai trebui niciodată să te temi că ai putea fi atras.

Sonny Singer chicoti sălbatic la auzul acestor vorbe. Privirea aceea mâloasă, aproape moartă de poftă, îi revenise în ochi. Se uita la chipul lui Jack cu un soi de lăcomie bolnavă.

— Reverend Gardener! Reverend Gardener!

Era Casey, iar Casey arăta agitat. Jack deschise din nou ochii.

— Sus se-ntâmplă nu-s ce tărăboi!

— Nu vreau să fiu deranjat acum.

— Donny Keegan râde ca un sonat în bucătărie! Şi...

— A zis că nu vrea să fie deranjat acum, îl întrerupse Sonny. N-ai auzit?

Dar Casey era prea înnebunit ca să se oprească.

— ...şi sună ca şi cum ar fi mare tărăboi în sala comună! Urlete! Zbierete! Şi sună ca...

Deodată, mintea lui Jack fu inundată de-un răget incredibil de puternic şi energic:

Jacky! Unde eşti? Wolf!. Unde eşti chiar aci şi-acu?

— ...o haită de câini sau nu-s ce şi-a dat drumu-acolo!

Acum, Gardener îl privea pe Casey, cu ochii mijiţi şi buzele strânse.

În cabinetul lui Gardener! La subsol! Unde-am mai fost şi-nainte!

Sub PĂMÂNT, Jacky?

Subsol! Pe SCĂRI, Wolf!

Chiar aci şi-acu!

Asta fusese; Wolf îi dispăruse din minte. De la parter, Jack auzi o bufnitură şi un zbieret.

— Reverend Gardener? întrebă Casey. Chipul său, de obicei congestionat, era acum palid ca al unui mort. Reverend Gardener, ce e? Ce...

— Gura! se răsti Gardener.

Casey se dădu înapoi ca şi cum ar fi fost pălmuit, cu obrajii săi umflaţi tremurându-i. Gardener trecu pe lângă el şi se îndreptă spre seif. Scoase de-acolo un pistol supradimensionat, pe care-l vârî la cingătoare. Pentru prima oară, reverendul Sunlight Gardener părea speriat şi derutat.

Sus, răsună vag o trosnitură ca de sfărâmare, urmată de-un ţipăt ascuţit. Sonny, Warwick şi Casey ridicară cu toţii ochii spre tavan, nervoşi – ai fi zis că erau ocupanţii alarmaţi ai unui adăpost antiaerian, ascultând un şuier din ce în ce mai intens deasupra lor.

Gardener îl privi pe Jack. Pe faţă îi răsări un rânjet şi colţurile gurii îi tresăriră neregulat, de parcă ar fi fost legate cu sfori – sfori mânuite de-un păpuşar nu prea strălucit în meserie.

— Va veni aici, nu-i aşa? spuse Sunlight Gardener. Înclină din cap ca şi cum Jack i-ar fi răspuns. Va veni... dar nu cred că va şi pleca.

13

Wolf sări. Heck Bast reuşi să-şi ridice în faţa beregatei mâna dreaptă, cu ghipsul. Urmă o străfulgerare fierbinte

de durere, un crănţănit aspru şi un nor de praf alb, când Wolf muşcă ghipsul – şi ce mai rămăsese din mâna aflată înăuntru. Heck privi prosteşte locul în care o avusese. Sângele ţâşnea din încheietura antebraţului. Îi îmbibă cu roşu, cald, *col roulé*-ul alb.

— Te rog, schelălăi Heck. Te rog, te rog, nu...

Wolf scuipă mâna. Capul i se repezi înainte cu iuţeala unui şarpe în atac. Heck avu o senzaţie ceţoasă de smulgere când Wolf îi sfâşie beregata, apoi nu mai ştiu nimic.

14

În timp ce se năpustea afară din sala comună, Peabody alunecă în sângele lui Pedersen, căzu într-un genunchi, se ridică şi o luă la fugă pe coridorul de la parter cu toată viteza de care era în stare, vomând pe el din mers. Copiii alergau în toate părţile, ţipând înspăimântaţi. Peabody nu era chiar atât de speriat. Îşi amintea ce-avea de făcut în situaţii extreme – deşi nu credea să fi avut vreodată cineva în vedere o situaţie-limită; bănuia că reverendul Gardener se gândise că vreun copil o luase razna şi-l spinteca pe altul, sau cam aşa ceva.

Dincolo de antecamera în care erau aduşi băieţii noi când intrau prima oară în Sunlight Home, se afla un mic birou, la etaj, folosit numai de durii la care Gardener se referea cu formula „elevii mei aghiotanţi".

Peabody se încuie în această cameră, ridică receptorul şi formă un număr de urgenţă. Un moment mai târziu, vorbea cu Franky Williams.

— Peabody, de la Sunlight Home. Ar trebui să veniţi aici cu cât mai mulţi poliţişti puteţi găsi, ofiţer Williams. Aici e Iadul...

Afară, auzi un ţipăt tânguitor, urmat de-un trosnet ca al lemnului sfărâmat. Răsună un răget feroce, lătrător, şi ţipătul fu retezat.

— ... pe pământ, încheie el.

— Ce fel de iad? întrebă, nerăbdător, Williams. Dă-mi-l pe Gardener.

— Nu ştiu unde-i reverendul, da' ar vrea şi el să veniţi. Avem morţi. *Copii* morţi.

— *Ce?*

— Dar veniţi aici cu cât mai mulţi oameni, repetă Peabody. Şi multe puşti.

Alt urlet. Apoi bufnetul înfundat al unui corp greu – scrinul vechi aflat în holul din faţă, probabil – răsturnat.

— Mitraliere, dacă găsiţi.

Un zăngănit cristalin, la prăbuşirea marelui candelabru din hol. Peabody se crispă. Părea că monstrul ăla demola tot internatul cu mâinile goale.

— Mă cac, aduceţi o atomică dac-aveţi, continuă Peabody, începând să se bâlbâie.

— Ce...

Peabody închise înainte ca Williams să poată termina. Se târî în spaţiul gol, pentru picioare, de sub birou. Îşi acoperi capul cu braţele. Şi începu să se roage fierbinte ca toate astea să se dovedească a fi doar un vis – cel mai nasol, futu-i mama mă-sii de coşmar, din viaţa lui.

15

Wolf se năpusti pe coridorul de la parter, între sala comună şi uşa din faţă, oprindu-se doar pentru a dărâma scrinul, apoi spre a sări cu uşurinţă, agăţându-se de candelabru. Se legănă sub el precum Tarzan, până îl smulse din plafon, împrăştiind cristale ca diamantele peste tot covorul din hol.

În JOS, Jacky era în JOS. Acuma...în ce parte venea asta?

Un băiat, nemaiputând suporta chinuitoarea tensiune de-a aştepta ca făptura să plece, deschise brusc uşa debaralei în care se ascunsese şi o tuli spre scări. Wolf îl înşfăcă şi-l azvârli cât era culoarul de lung. Băiatul se ciocni de uşa deschisă a bucătăriei, cu un trosnet de oase rupte, şi căzu grămadă.

Lu Wolf i se învârtea capul de mirosul îmbătător al sângelui proaspăt vărsat. Părul îi atârna în sinistre şuviţe însângerate împrejurul fălcilor şi-al botului. Încercă să se agaţe de acel gând, dar era mult prea greu. Acum trebuia să-l găsească pe Jacky foarte repede, înainte de a-şi pierde complet facultatea gândirii.

Goni înapoi spre bucătărie, pe unde intrase, lăsându-se iarăşi în patru labe, căci astfel înaintărea era mai rapidă şi mai uşoară... şi, deodată, trecând prin dreptul unei uşi închise, îşi aminti. Locul strâmt. Coborâseră parcă într-un mormânt. Mirosul, umed şi apăsător în gâtlej...

În JOS. După uşa aia. Chiar aci şi-acu!

— Wolf! ţipă el.

Băieţii tupilaţi în ascunzişurile lor de la parter şi etajul întâi nu auziră decât un urlet crescând, triumfător. Ridică ambii berbeci de asalt, grei şi musculoşi, care-i fuseseră odinioară braţe, şi-i repezi în uşă. Aceasta se despică pe mijloc, împroşcând ţăndări pe scară, în jos. Wolf îşi croi drum prin ea şi, da, iată locul strâmt, ca un gâtlej; aici, Omul Alb îşi spusese minciunile în timp ce Jack şi mai-slabul Wolf erau nevoiţi să şadă şi s-asculte.

Acum, Jack se afla acolo, jos. Wolf îi simţea mirosul.

Dar îl mirosi şi pe Omul Alb... şi praf de puşcă.

Cu grijă...

O, da. Wolfii cunoşteau grija. Wolfii puteau fugi, sfâşia şi ucide, dar când trebuia... Wolfii ştiau să aibă grijă.

Coborî scara în patru labe, tăcut ca un fum greu, cu ochii roşii ca nişte lumini de poziţie.

16

Gardener devenea din ce în ce mai nervos; lui Jack i se părea că semăna cu un om care intră în zona interzisă. Ochii îi tresăreau spasmodic trifazat: de la studioul de sunet în care Casey asculta înnebunit, la Jack, apoi la uşa închisă ce dădea spre hol.

Majoritatea zgomotelor de la parter încetase de-o bucată de vreme.

Sonny Singer pomi spre uşă.

— Mă duc sus să văd ce...

— *Nu te duci nicăieri! Treci înapoi, aici!*

Sonny tresări ca şi cum Gardener l-ar fi lovit.

— Care-i problema, reverend Gardener? întrebă Jack. Păreţi puţin cam nervos.

Sonny îi arse o palmă, de se clătină.

— Fă bine şi vezi cum vorbeşti, moacă-de-muci! Fă bine şi ia seama!

— Şi tu pari nervos, Sonny. Şi tu, Warwick. Şi Casey, acolo...

— *Fă-l să tacă!* zbieră, pe neaşteptate, Gardener. *Nu eşti în stare de nimic? Toate trebuie să le fac numai eu pe-aicea?*

Sonny îl plesni din nou pe Jack, mai cu forţă. Lui Jack îi ţâşni sângele pe nas, dar zâmbi. Acum, Wolf era foarte aproape, iar Wolf avea grijă. Jack începuse să simtă o speranţă nebună că poate vor scăpa de-acolo vii.

Deodată, Casey se ridică şi-şi smulse căştile de la urechi, apăsând butonul interfonului.

— Reverend Gardener! Aud sirene în microfoanele de-afară!

Ochii lui Gardener, acum mult prea dilataţi, alunecară înapoi spre Casey.

— Ce? Câte? Cât de departe?

— Par o droaie, răspunse Casey. Încă nu-s aproape. Da' vin încoace. Nu-ncape nici o-ndoială.

Atunci, Jack văzu desluşit cum lui Gardener îi cedară nervii. Omul rămase nehotărât un moment, apoi se şterse delicat la gură cu latul mâinii.

Nu din cauza celor întâmplate sus, nici doar din pricina sirenelor. Ştie şi că Wolf e pe-aproape. În felul lui propriu, îl miroase... şi nu-i place. Wolf, s-ar putea s-avem o şansă! S-ar putea!

Gardener îi întinse pistolul lui Sonny Singer.

— N-am timp să rezolv cu poliţia, sau cu cine ştie ce porcărie s-o fi petrecând sus, în clipa asta. Cel mai important e Morgan Sloat. Plec la Muncie. Tu şi Andy veniţi cu mine, Sonny. Ţine pistolul ăsta aţintit spre prietenul nostru Jack până scot maşina din garaj. Când auziţi claxonul, veniţi afară.

— Şi Casey? bombăni Andy Warwick.

— Da, da, bine, şi Casey, acceptă de îndată Gardener.

Jack îşi spuse: *Fuge şi vă lasă, tâmpiţilor. Fuge şi vă lasă baltă, se vede-aşa clar c-ar putea foarte bine să iasă c-un panou pe Sunset Strip şi să facă reclamă, iar creierii voştri sunt prea buşiţi ca măcar să vă prindeţi. O să şedeţi aici zece ani, aşteptând s-auziţi claxonul ăla, dacă vă ţin atâta timp mâncarea şi cur-papiru'.*

Gardener se ridică. Sonny Singer, cu chipul îmbujorat de recenta lui importanţă, se aşează la birou şi îndreptă pistolul spre Jack.

— Dacă se-arată retardatu' de prietenu-său, mai spuse Gardener, împuşcă-l.

— Cum ar putea *ăla* să se-arate? întrebă Sonny. E-n Cutie.

— Nu contează. E rău, amândoi sunt răi, indubitabil, axiomatic, dacă băiatul retardat se-arată, împuşcă-i, împuşcă-i pe-amândoi. Bâjbâi la cheile de pe lanţ şi trase una. Când auzi claxonul, încheie el. Deschise uşa şi ieşi.

Jack îşi încordă auzul în căutarea sunetelor de sirenă, dar nu prinse nimic.

Uşa se închise în urma reverendului Gardener.

17

Timpul se dilată...

Un minut îl simţi cât două; două minute le simţi cât zece; patru, cât o oră. Cei trei „elevi aghiotanţi" ai lui Gardener, în grija cărora fusese lăsat Jack, păreau nişte băieţi surprinşi în timpul unei partide de leapşa pe statui. Sonny

şedea, drept ca un retevei, la biroul lui Gardener – loc pe care-l savura şi îl râvnea, totodată. Pistolul ţintea fix faţa lui Jack. Warwick stătea în picioare lângă uşa holului. Casey rămăsese în cabina viu luminată, din nou cu căştile la urechi, privind în gol prin celălalt careu de geam, în bezna capelei, nevăzând nimic, doar ascultând.

— N-o să vă ia cu el, să ştiţi, spuse Jack, dintr-o dată.

Sunetul propriului său glas îl cam surprinse. Era calm, fără urmă de spaimă.

— Gura, moacă-de-muci! se răsti Sonny.

— Să nu-ţi ţii respiraţia până-l auzi sunând din claxonul ăla, continuă Jack. O să te-nvineţeşti de-a binelea.

— O vorbă dacă mai scoate, Andy, şi-i spargi nasu', ordonă Sonny.

— Exact, nu se lăsă Jack. Sparge-mi nasul, Andy. Împuşcă-mă, Sonny. Vin sticleţii. Gardener s-a dus, şi-au să vă găsească aici pe voi trei, stând lângă un cadavru în cămaşă de forţă. Tăcu, apoi preciză: Un cadavru în cămaşă de forţă şi cu nasul spart.

— Andy, ia arde-i una! porunci Sonny.

Andy Warwick se urni de la uşă spre locul unde stătea Jack, în cămaşa de forţă, cu pantalonii şi chiloţii lăsaţi în vine.

Jack întoarse capul drept spre Warwick.

— Aşa, Andy. Dă-mi una. N-am să mă mişc. A dracu' ce ţintă!

Andy Warwick strânse pumnul, îşi luă elan... apoi ezită. Nesiguranţa îi luci în ochi.

Pe biroul lui Gardener se găsea un ceas digital. Privirea lui Jack se îndreptă o clipă într-acolo, revenind apoi la chipul lui Warwick.

— Au trecut patru minute, Andy. Cât îi ia unui om să scoată cu spatele o maşină din garaj? Mai ales când e grăbit.

Sonny Singer sări de pe scaunul lui Sunlight Gardener, ocoli biroul şi se repezi la Jack. Chipul său prelung, de

nepătruns, era vânăt de furie. Ţinea pumnii strânşi. Dădu să-l lovească pe, Jack. Warwick, care era mai voinic, îl reţinu. Acum, pe faţa lui Warwick, se citea încurcătura – o mare încurcătură.

— Aşteaptă, spuse el.

— Nu-s obligat să-l ascult p-ăsta! Nu-s...

— De ce nu-l întrebi pe Casey cât de aproape-au ajuns sire-nele-alea? întrebă Jack, în timp ce Warwick se încruntă şi mai nefericit. Aţi rămas de izbelişte, nu vă daţi seama? Ce, trebuie să vă fac un desen? Aici, treaba a luat-o nasol. Gardener a ştiut – *a mirosit!* V-a lăsat baltă. După zgomotele de sus...

Singer se smulse din strânsoarea ezitantă a lui Warwick şi-l pocni pe Jack în obraz. Capul băiatului se clătină într-o parte, apoi reveni, încet, la loc.

— ... e o baltă mare şi puturoasă, sfârşi el.

— Gura sau te-omor! şuieră Sonny.

Cifrele de le ceas se schimbaseră.

— Au trecut cinci minute, observă Jack.

— Sonny, spuse Warwick, cu vocea sugrumată. Hai să-l scoatem din chestia asta.

— Nu!

Strigătul lui Sonny era rănit, furios... înspăimântat la culme.

— Ştii ce-a zis rev'rendu', continuă repede Warwick. Înainte, când au venit ăia de la Televiziune. Nimeni n-are voie să vadă cămăşile de forţă. N-ar înţelege. Ar...

Clic! Interfonul.

— Sonny! Andy!

Casey părea cuprins de panică.

— S-au apropiat! Sirenele! Cristoase! Acum ce-o să facem?

— Dă-i drumu', *acum!*

Warwick era palid la faţă, în afara celor două pete roşii de pe pomeţii obrajilor.

— Reverendul Gardener a *mai* spus...

— Mă fut în ce-a mai spus!

Glasul lui Warwick se frânse; acum exprima frica profundă a oricărui copil.

— O să ne *prindă,* Sonny! O să ne *prindă!*

Iar lui Jack i se păru că aude şi el sirenele, sau poate era doar imaginaţia sa.

Ochii lui Sonny se rostologiră spre Jack cu o nehotărâre îngrozitoare, ca prinşi într-o capcană. Ridică pe jumătate pistolul şi, un moment, Jack crezu că Sonny chiar o să-l împuşte.

Dar trecuseră de-acum şase minute, şi tot nu se-auzea nici un claxon al proniei cereşti, anunţând că nen'tu *deus ex machina* o cârmea spre Muncie.

— Desfă-l tu, îi spuse Sonny, bosumflat, lui Andy Warwick. Eu nu vreau nici măcar să m-ating de el. E un păcătos. Şi-i poponar.

Se retrase la birou, în timp ce degetele lui Andy Warwick trebăluiau la şireturile cămăşii de forţă.

— Fă bine şi nu mai zi nimic, gâfâi el. Altfel te-omor cu mâna mea.

Braţul drept liber.

Braţul stâng liber.

I se prăvăliră moi în poală. Mii de ace îi reveniră.

Warwick îi trase de pe trup detestabila cătuşă, o oroare de prelată bej, cu şireturi de piele netăbăcită. O privi în propriile-i mâini şi se strâmbă. Traversă iute camera, începând s-o îndese în seiful lui Sunlight Gardener.

— Saltă-ţi nădragii! comandă Sonny. Crezi c-am chef să mă uit la instalaţiile tale?

Jack îşi trase pe bâjbâite chiloţii, apucă betelia pantalonilor, o scăpă, apoi reuşi să şi-i ridice.

Clic! Interfonul.

— Sonny! Andy!

Glasul lui Casey, alarmat.

— Aud ceva!

— Cotesc încoace? aproape că urlă Sonny, în timp ce Warwick făcea eforturi sporite de-a înghesui cămaşa de forţă în seif. Cotesc în faţa...

— *Nu! În capelă! Nu văd nimic da' aud ceva în...*

O explozie de sticlă zdrobită, în clipa în care Wolf sări din întunericul capelei în studiou.

18

Urletele lui Casey, când se împinse înapoi de la pupitrul de control, în scaunul cu rotile, se amplificară dezgustător.

În studioul de sunet se iscă o scurtă furtună de cioburi. Wolf ateriză în patru labe pe panoul înclinat al pupitrului şi, o porţiune coborî, o porţiune alunecă în jos pe suprafaţa acestuia, aruncând văpăi roşii din ochi. Ghearele sale lungi întorceau şaltere şi apăsau comutatoare, la nimereală. Rolele uriaşului magnetofon Sony începură să se rotească.

— *...COMUNIŞTI!* tună glasul lui Sunlight Gardener.

Era pus pe volum maxim, înecând chirăiturile lui Casey şi ţipetele lui Warwick: *Sonny, trage-n el, trage!* Dar nu se auzea numai glasul lui Gardener. Pe fundal, ca o muzică infernală, răsuna vuietul amestecat al numeroaselor sirene, microfoanele lui Casey captând apropierea unui convoi de maşini ale poliţiei ce cotea pe aleea aşezământului Sunlight.

— O, *AU SĂ VĂ SPUNĂ CĂ NU FACE NIMICA DACĂ VĂ UITAŢI LA CĂRŢILE ALEA PORCOASE! AU SĂ VĂ SPUNĂ CĂ NU CONTEAZĂ, CĂ-I ÎMPOTRIVĂ LEGII SĂ TE ROGI ÎN ŞCOLILE PUBLICE! AU SĂ VĂ SPUNĂ CĂ N-ARE IMPORTANŢĂ NICI MĂCAR FAPTUL CĂ EXISTĂ ŞAISPREZECE REPREZENTANŢI*[{12}] *AI SUA ŞI DOI GUVERNATORI AI SUA CARE SUNT HOMOSEXUALI! AU SĂ VĂ SPUNĂ...*

Scaunul lui Casey rulă până când se ciocni de geamul dintre studiou şi cabinetul lui Sunlight Gardener. Băiatul întoarse capul şi, o clipă, cu toţii îi putură vedea ochii bulbucaţi, în agonie. Apoi, Wolf sări de pe marginea pupitrului de control. Capul său izbi burta lui Casey... şi se-

afundă în ea. Fălcile începură să i se caşte şi să se-nchidă cu repeziciunea unei tocători de stuf. Sângele zbură prin aer, împroşcând fereastra în timp ce Casey intra în convulsii.

— *Împuşcă-l, Sonny, împuşcă-i, futu-l în cur de blestemăţie!* chiui, disperat, Warwick.

— Cred că-n locu' lui am să-l împuşc p-ăsta, replică Sonny, întorcând capul spre Jack.

Vorbea cu aerul unui om care, în sfârşit, a ajuns la o concluzie capitală. Dădu din cap şi începu să rânjească.

— *...SOSEŞTE CEASUL, BĂIEŢI! O DA, UN CEAS MĂREŢ, IAR ÎN ACEL CEAS, ACEI COMUNIŞTI UMANIŞTI ATEIŞTI, SORTIŢI IADULUI, OR SĂ DESCOPERE CĂ NICI STÂNCA NU LE VA FI PAVĂZĂ, NICI COPACUL CEL MORT NU LE VA OFERI ADĂPOST! OR SĂ AJUNGĂ-N IAD... O, ZICEŢI ALELUIA... OR SĂ AJUNGĂ-N IAD...*

Wolf mârâia şi spinteca.

Sunlight Gardener bătea câmpii despre comunism şi umanism, despre traficanţii de droguri sortiţi Iadului, cei care voiau să vadă că rugăciunea n-o să răzbată niciodată în şcolile publice.

De-afară se auzeau sirene, portiere de maşini trântite, cineva spunându-i altcuiva s-o ia încet – unui puşti, care păru speriat.

— Da, tu eşti ăla, tu ai făcut tot necazul.

Înălţă Coltul. Ţeava revolverului părea la fel de mare ca gura tunelului Oatley.

Peretele de sticlă dintre studioul de sunet şi cabinet fu spulberat înăuntru cu un tunet asurzitor, ca o tuse. O formă lăţoasă, neagră-cenuşie, explodă în cameră, cu botul tăiat aproape în două de-un ciob de sticlă enorm, cu picioarele însângerate. Mugi, scoţând un sunet aproape omenesc, iar gândul îi parveni lui Jack atât de puternic, încât îl răsturnă de-a berbeleacul pe spate.

N-AI SĂ FACI RĂU TURMEI!

— *Wolf!* se văită băiatul. Fii atent! Fii atent, are-un p...

Sonny apăsă trăgaciul de două ori. Detunăturile răsunară asurzitor în spaţiul închis. Gloanţele nu se îndreptară spre Wolf. Pe Jack îl ochise. Dar tot în trupul lui Wolf se înfipseră, căci în aceeaşi clipă el ateriză între cei doi băieţi, în plin salt. Jack văzu nişte găuri enorme, zdrenţuite, sângerânde, căscându-se în coastele lui Wolf, la ieşirea proiectilelor. Traiectoria amândurora se abătu în timp ce pulverizau coastele lui Wolf, astfel că nici unul nu-l atinse pe Jack, deşi simţi ceva piuindu-i pe lângă obrazul stâng.

— *Wolf!*

Saltul agil şi mlădios al lui Wolf se curmase stângaci. Umărul s.ău drept se rostogoli înainte, izbindu-se de perete, stropind cu sânge şi doborând o fotografie înrămată de-a lui Sunlight Gardener cu un fes de tip shriner{13}.

Râzând, Sonny Singer se întoarse spre Wolf şi mai trase un foc în el. Ţinea pistolul cu ambele mâini, iar reculul îi zgâlţâi umerii. Fumul prafului de puşcă plutea într-un strat dens, toxic, rigid. Wolf se ridică, împleticindu-se, în patru labe, după care ajunse, oarecum, pe picioare. Un urlet de durere, rănit, copleşitor, acoperi tunătorul glas înregistrat al lui Sunlight Gardener.

Sonny trase în Wolf pentru a patra oară. Glonţul îi căscă o gaură în braţul stâng. Zburară stropi de sânge şi fire din blana lui aspră.

JACKY! JACKY! OF, JACKY, DOARE, MĂ DOARE ASTA...

Jack înaintă, poticnindu-se, şi înhăţă ceasul digital al lui Gardener: era pur şi simplu primul lucru care-i veni la-ndemână.

— *Sonny, atenţie!* strigă Warwick. *Aten...*

Şi atunci, Wolf, cu mijlocul trupului transformat într-un amestec vâscos de blană însângerată, plonjă asupră-i. Warwick se încleştă de braţele lui şi, un moment, aproape părură că dansează.

— *... ÎNTR-UN ELEŞTEU DE FOC PE VECIE! CĂCI BIBLIA SPUNE...*

Jack trânti ceasul digital în capul lui Sonny cu toată forţa de care mai era capabil, în timp ce Sonny începea să se întoarcă spre el. Plasticul trosni. Cifrele afişajului cu cristale începură să clipească aiurea.

Sonny se răsuci pe călcâie, încercând să ridice pistolul. Jack roti radioul într-un arc orizontal, ascendent, ce eşuă în gura lui Sonny. Buzele acestuia zburară înapoi, într-un rânjet larg, de bâlci. O scrâşnitură subţire anunţă că i se rupseră ceva dinţi. Degetul său apăsă din nou pe trăgaci. Glonţul îi coborî între labele picioarelor.

Sonny se izbi de perete, ricoşă şi-i rânji lui Jack cu gura însângerată. Clătinându-se pe picioare, ridică pistolul.

— Sortit Iadului...

Wolf îl azvârli pe Warwick, iar acesta zbură prin aer cu cea mai mare uşurinţă, aterizându-i lui Sonny în spinare în secunda în care trase. Glonţul se duse la dracu-n praznic, nimerind una dintre rolele magnetofonului din studioul de sunet şi pulverizând-o. Un zumzet puternic şi gros, de feedback, începu să se amplifice în difuzoare.

Mugind, clătinându-se, Wolf înaintă spre Sonny Singer. Sonny îl ochi şi apăsă pe trăgaci. Se auzi un ţăcănit sec, neputincios. Rânjetul libidinos al lui Sonny păli.

— Nu, spuse el, moale, şi mai apăsă pe trăgaci o dată... şi încă o dată... şi încă o dată.

În timp ce Wolf întindea braţele spre el, Sonny aruncă pistolul, încercând să fugă pe după biroul masiv al lui Gardener. Pistolul ricoşă din ţeasta lui Wolf, care, cu o ultimă, şovăielnică izbucnire de energie, sări peste biroul lui Sunlight Gardener după Sonny, împrăştiind tot ce se afla acolo. Sonny se trase înapoi, dar Wolf reuşi să-l înşface de braţ.

— *Nu!* zbieră Sonny. *Nu, fă bine şi lasă-mă-n pace, o să-ajungi iar la Cutie, eu sunt un om cu greutate pe-aici, eu... eu... EUUUUUUUUUUU!...*

Wolf răsuci braţul lui Sonny. Se auzi un trosnet ca atunci când un copil pofticios smulge un copan din curcanul

proaspăt fript la cuptor. Deodată, braţul lui Sonny ajunse în laba uriaşă a lui Wolf. Sonny se îndepărtă, împleticindu-se, cu sângele ţâşnindu-i din umăr. Jack văzu un nod de os alb şi umed. Întoarse capul şi vomă violent.

O clipă, lumea întreagă pluti într-o ceaţă cenuşie.

19

Când privi iarăşi în jur, Wolf se clătina în mijlocul carnajului în care se transformase cabinetul lui Gardener. Ochii îi pâlpâiau galben-palid, ca flăcăruile unor lumânări muribunde. Se întâmpla ceva cu faţa lui, cu braţele şi picioarele – redevenea Wolf, observă Jack... iar apoi înţelese pe deplin ce însemna asta. Vechile legende minţiseră în legătură cu faptul că numai gloanţele de argint puteau nimici un om-lup, dar se părea că în unele privinţe spuseseră adevărul. Wolf se preschimba la loc, fiindcă murea.

— *Wolf, nu!* se tângui Jack, reuşind să se salte în picioare. Ajunse până la jumătatea distanţei spre Wolf, alunecă pe-o băltoacă de sânge, căzu într-un genunchi, se ridică iar. *Nu!*

— Jacky...

Vocea era joasă, guturală, ceva mai mult decât un mârâit... dar inteligibilă.

Şi, incredibil, Wolf încercă să râdă.

Warwick deschisese uşa cabinetului lui Gardener. Se retrăgea încet, pe trepte, cu ochii mari, şocaţi.

— *Pleacă!* răcni Jack. *Du-te, cară-te naibii de-aici!*

Andy Warwick fugi ca un iepure speriat.

O voce din interfon – vocea lui Franky Williams – răzbătu prin bâzâitul monoton al feedbackului. Era îngrozită, dar plină de-o formidabilă emoţie, bolnăvicioasă:

— Cristoase, io-te-aicea! Pare că i-au venit cuiva dracii c-un satâr de carne! Controlaţi câţiva la bucătărie!

— Jacky...

Wolf se prăbuşi ca un copac doborât.

Jack îngenunche şi-l întoarse cu faţa în sus. Părul se topea de pe obrajii lui Wolf cu repeziciunea ireală a unui proces filmat fotogramă cu fotogramă. Ochii îi reveniseră la culoarea căprui-deschis. Iar lui Jack i se părea că arată extenuat.

— Jacky... şopti Wolf, ridicând o mână însângerată şi atingând obrazul băiatului. Împuşcat... pe tine? Te-a...

— Nu, răspunse Jack, luând în braţe capul prietenului său, Nu, Wolf, nu m-a atins. Nici măcar o dată.

— Eu...

Ochii lui Wolf se închiseră, apoi se redeschiseră încet. Zâmbi cu o gingăşie de necrezut şi vorbi cu grijă, enunţând fiecare cuvânt, având o nevoie evidentă să transmită acest mesaj:

— Mi-am... ocrotit... turma...

— Da, aşa este, spuse Jack, şi începură să-i curgă lacrimile. Îl dureau. Legănă capul obosit şi lăţos al lui Wolf şi plânse. Sigur că da, bunul, bătrânul meu Wolf...

— Bunul... bunul, bătrânul meu Jacky...

— Wolf, o să mă duc sus... sunt poliţişti... o ambulanţă...

— Nu! încă o dată, Wolf păru să se forţeze, făcând un efort uriaş. Du-te... tu du-te...

— *Fără tine nu, Wolf!*

Toate luminile se dublaseră, se triplaseră. Ţinea capul lui Wolf în mâinile care-i ardeau.

— Fără tine nu, n-nu, nici vorbă...

— Wolf... nu vrea să trăiască în astă lume. Trase adânc, cutremurându-se, aer în piept, în pieptul său lat, zdrobit, şi mai încercă un surâs. Miroase... miroase prea urât.

— Wolf... ascultă, Wolf...

Wolf îi luă cu blândeţe mâinile; în timp ce i le ţinea, Jack simţi părul mistuindu-se din palmele prietenului său. Era o senzaţie fantomatică, cumplită.

— Te iubesc, Jacky.

— Şi eu te iubesc, Wolf. Chiar aci şi-acu.

Wolf zâmbi.

— Mă-ntorc, Jacky... Simt. Mă-ntorc...

Deodată, înseşi mâinile lui Wolf deveniră aproape imateriale în strânsoarea lui Jack.

— *Wolf!* ţipă el.

— Mă-ntorc acasă...

— *Wolf, nu!*

Îşi simţi inima poticnindu-i-se şi încordându-i-se în piept. Avea să se frângă – sigur că da, inimile se pot frânge, simţea cu claritate.

— *Wolf, vino-napoi, te iubesc!*

Acum, înlăuntrul lui Wolf, se simţea o oarecare uşurinţă, o senzaţie cum că s-ar fi prefăcut în ceva ca o păstaie de laptele-cucului... sau ca pâlpâirea unei iluzii. Un Vis-cu-ochii-deschişi.

— ... cu bine...

Wolf părea făcut din sticlă, pălind. Pălind... pălind...

— *Wolf!*

— *...* iubesc J...

Wolf nu mai era. Rămăsese doar un contur de sânge pe jos, acolo unde fusese el.

— O, Doamne, gemu Jack. O, Doamne, o, Doamne!

Îşi cuprinse trupul cu braţele şi începu să se legene înainte şi-napoi în cabinetul devastat, gemând.

CAPITOLUL XXVII Jack îşi ia din nou tălpăşiţa

l

Timpul trecu. Jack n-avea idee cât de mult sau de puţin. Stătea cu braţele cuprinzându-şi trupul, ca şi cum ar fi fost din nou în cămaşa de forţă, legănându-se înainte şi-napoi, gemând, întrebându-se dacă era într-adevăr posibil ca Wolf să nu mai existe.

S-a *dus. Da, da, s-a dus. Şi ghici cine l-a ucis, Jack? Ghici cine?*

La un moment dat, zumzetul feedbackului dobândi o notă mai scrâşnită. Peste o clipă, urmă un păcănit intens, de paraziţi, şi totul se întrerupse – bâzâit de feedback,

vorbăria de la parter, motoarele în ralanti, din faţa clădirii. Jack abia dacă le sesiză.

Du-te. Wolf a spus să te duci.

Nu pot. Nu pot. Sunt obosit, şi orice-aş face iese prost. Mor oameni...

Încetează, zdreanţă ce-şi plânge singură de milă! Gândeşte-te la mama ta, Jack.

Nu! Sunt obosit. Lasă-mă-n pace.

Şi la Regină.

Te rog, doar atât, lasă-mă-n pace...

Într-un târziu, auzi uşa din capătul scărilor deschizându-se, şi asta îl dezmetici. Nu voia să fie găsit acolo. Las' să-l prindă afară, în curtea din spate, dar nu în abatorul ăsta puturos, mânjit de sânge, afumat, unde fusese el torturat, iar prietenul său ucis.

Aproape fără să se gândească la ceea ce făcea, Jack luă plicul pe care scria JACK PARKER. Privi înăuntru şi văzu pana de chitară, dolarul de argint, portofelul său jegărit şi atlasul rutier Rand McNally. Înclină plicul şi apăru şi bila. Băgă totul în rucsac, apoi şi-l puse în spinare, simţindu-se ca un băiat în stare de hipnoză.

Zgomot de paşi pe scări, înceţi, precauţi.

— ... unde-s blestematele de lumini...

— ... ciudat miros, ca-ntr-o grădină zoologică...

— ... atenţie, băieţi...

Ochii lui Jack poposiră pe cutia metalică de fişe, îndesată frumos cu plicuri pe care scria: VOI FI O RAZĂ DE SOARE PENTRU ISUS. Se servi şi el cu două.

Acum, când or să te-nhaţe la ieşire, or să te-nfunde şi pentru jaf, pe lângă crimă.

Nu conta. În clipa asta, se mişca pur şi simplu de dragul mişcării, nimic mai mult.

Curtea din dos părea complet pustie. Jack se opri în capătul scării ce dădea afară printr-o anexă şi privi în jur, abia venindu-i să creadă. Se auzeau voci din faţă, se vedeau fascicule de lumină, răsunau intermitent scrâşnete de

paraziţi şi glasuri de dispeceri din radiourile poliţiei date la maximum, dar curtea din spate era goală. Nu i se părea logic. Bănuia însă că erau destul de zăpăciţi, destul de răscoliţi de ceea ce găsiseră înăuntru...

Apoi, un glas înfundat, la nici şapte metri în stânga lui Jack:

— Isuse! Îţi vine să crezi?

Capul lui Jack zvâcni într-acolo. Văzu, zăcând pe pământul bătătorit, asemenea unui grosolan coşciug medieval, Cutia. O lanternă se mişca prin interiorul ei. Jack zări două tălpi de pantofi ieşind prin capătul sicriului de fier. O siluetă neclară stătea pe vine lângă gura Cutiei, examinând uşiţa.

— Se pare că povestea asta a fost smulsă din balamale, strigă spre cel din Cutie poliţistul care cerceta uşiţa. Oricum, nu ştiu cum ar fi putut-o face cineva. Balamalele-s de oţel. Da' uite că-s... *răsucite.*

— Lasă-ncolo balamalele-alea afurisite, răspunse glasul înfundat. Drăcovenia asta... Închideau aici copii, Paulie! Chiar cred că asta făceau! *Copii!* Sunt iniţiale pe pereţi...

Lumina se deplasă.

— ... şi versete din Biblie...

Lumina se mai deplasă puţin.

— ... şi desene. Desene mici. Omuleţi din beţe, cum fac copiii. Isuse, crezi că Williams ştia de treaba asta?

— Precis, răspunse Paulie, continuând să examineze balamalele de oţel, rupte şi îndoite, de la uşiţa Cutiei.

Paulie se apleca spre înăuntru; partenerul său ieşea de-a-ndă-ratelea. Fără să facă vreo încercare deosebită de-a se ascunde, Jack traversă prin spatele lor curtea, cât era de lată. Trecu pe lângă garaj şi ieşi pe taluzul drumului. De-aici, avea vedere liberă spre îngrămădirea dezordonată de maşini ale poliţiei, în curtea din faţă a aşezământului. În timp ce Jack se uita într-acolo, sosi în viteză o salvare, cu girofarurile rotindu-i-se şi urlând din sirenă.

— Te-am iubit, Wolf, murmură Jack şi-şi şterse cu un braţ ochii umezi.

Porni pe drum, prin întuneric, gândindu-se că, mai mult ca sigur, va fi prins şi ridicat la nici doi kilometri distanţă de Sunlight Home. Trei ore mai târziu însă continua să meargă; se părea că poliţiştii aveau treabă peste măsură la locul faptei.

2

În faţa lui se găsea o şosea, dincolo de următoarea ridicătură sau de cea de după ea. Jack putea distinge aura portocalie a lămpilor de mare putere, cu halogen, la orizont, şi auzea vâjâitul traficului greu.

Se opri într-o ravenă plină de gunoaie şi-şi spălă faţa şi mâinile în firul de apă ce se scurgea pe sub un podeţ tubular. Apa era aproape paralizant de rece, dar cel puţin îi potoli pentru o vreme arsura din mâini. Vechile măsuri de prevedere îi reveneau aproape spontan.

Jack stătu pe loc un moment, sub cerul negru al nopţii din Indiana, ascultând vuietul camioanelor mari.

Vântul, murmurând prin copaci, îi înfoie părul. Avea inima grea de pierderea lui Wolf, dar nici chiar asta nu putea afecta senzaţia atât de plăcută, minunat de plăcută, a libertăţii.

Peste o oră, un camionagiu încetini în apropierea băiatului obosit şi palid, care stătea pe acostament cu degetul mare ridicat. Jack urcă.

— Încotro, puştiu'? întrebă şoferul.

Jack era prea istovit şi prea negru la inimă ca să-şi mai dea osteneala cu Povestea – oricum, abia şi-o mai amintea. Bănuia că-i va reveni în minte cu timpul.

— Spre Vest, răspunse. Cât de departe mergeţi.

— Asta ar veni pe la Midstate.

— Bine, spuse Jack şi adormi.

Marele Diamond Reo gonea prin noaptea îngheţată a Indianei; la casetofon cânta Charlie Daniels, iar maşina se îndrepta spre Vest, fugărindu-şi lumina propriilor faruri, către Illinois.

CAPITOLUL XXVIII – Visul lui Jack

1

Fireşte că-l luase pe Wolf cu el. Wolf plecase acasă, dar o umbră uriaşă, loială, îl însoţea pe Jack în toate camioanele, dubele Volkswagen şi turismele prăfuite care se hurducau pe şoselele din Illinois. Această fantomă zâmbitoare îi străpungea lui Jack inima. Uneori putea să vadă – aproape că putea să vadă –silueta enormă şi păroasă a lui Wolf sărind pe-alături, alergând peste mirişti. Fiind acum liber, Wolf îl privea radios cu ochii săi de culoarea dovleacului. Când îşi muta ochii dintr-acolo, Jack simţea absenţa unei mâini-de-Wolf cuprinzându-i-o pe-a lui. Dorul profund de prietenul lui făcea ca amintirea iritării pe care i-o stârnise Wolf să-l umple de ruşine, să-i năvălească sângele-n faţă. Se gândise să-l abandoneze pe Wolf de mai multe ori decât putea să numere. Ruşinos, ruşinos. Wolf fusese... lui Jack îi trebui un timp ca să accepte, dar cuvântul era *nobil.* Şi fiinţa aceasta nobilă, atât de nelalocul ei în această lume, îşi dăduse viaţa pentru el.

Mi-am ocrotit turma. Jack Sawyer nu mai era turma. *Mi-am ocrotit turma.* Uneori, camionagii sau comis-voiajorii de asigurări care-l luau pe acest straniu şi rugător băiat de pe marginea drumului – îl luau cu toate că era murdar de la drum şi zdrenţăros, cu toate că poate nu mai luaseră niciodată-n viaţa lor un autostopist – se uitau la el şi-l vedeau înghiţindu-şi lacrimile.

Jack îl jeli pe Wolfîn timp ce traversa în goană statul Illinois. Cumva, ştiuse că nu va întâmpina dificultăţi în găsirea ocaziilor, o dată ajuns în acest stat, şi, adesea, tot ce avea de făcut era să ridice degetul mare, privindu-l în ochi pe şoferul care se apropia – câştig instantaneu. Majoritatea şoferilor nici măcar nu-i cereau Povestea. Nu trebuia decât să dea o minimă explicaţie în legătură cu faptul de-a

călători singur. „Mă duc în vizită la un prieten, în Springfield." „Trebuie să iau o maşină şi s-o aduc acasă." „Grozav, grozav", spuneau şoferii – dar, oare, îl auziseră măcar? Jack n-avea de unde să ştie. Mintea sa răsfoia un teanc uriaş cu imagini de-ale lui Wolf pleoscăind într-un râu ca să-şi salveze animalele din Teritorii, amuşinând o cutie aromată cu un hamburger înăuntru, împingând mâncare în baraca lui, dând buzna în studioul de sunet, încasând gloanţele, dispărând prin topire... Jack nu voia să revadă la nesfârşit aceste lucruri, dar n-avea încotro, iar ele îi ardeau ochii cu lacrimi.

Nu departe de Danville, un bărbat scund, de vreo cincizeci de ani, cu părul cenuşiu şi expresia amuzată, dar severă, a omului care-a predat la clasa a cincea timp de două decenii în şir, îl tot săgeta cu privirea, de la volan, spunând în cele din urmă:

— Nu ţi-e frig, şefule? Ar trebui s-ai la tine mai mult decât jacheţica aia.

— Puţin, poate, răspunse Jack..

Sunlight Gardener socotise scurtele de doc deştul de călduroase pentru munca la câmp cât era iarna de lungă, dar acum vremea îl lingea şi-l muşca prin toată urzeala hainei.

— Am un veston pe locul din spate, spuse omul. Ia-l. Nu, să nu cumva să-ţi treacă prin cap să mă refuzi. De-acum, vestonul ăla e-al tău. Crede-mă, n-am să-ngheţ.

— Dar...

— Nici n-ai de-ales, în toată povestea asta. Acuma e haina ta. Încearc-o.

Jack întinse mâna peste spătarul scaunului şi trase în poală o grămadă de material greu. La început părea amorfă, anonimă. Ieşiră la suprafaţă un buzunar mare aplicat, apoi un nasture cu capsă. Era un loden, mirosind a tutun de pipă.

— Vechea mea buleandră, spuse şoferul. O ţin în maşină doar fiindcă nu ştiu ce să fac cu ea – asta de pe mine mi-au

dat-o copiii, anu' trecut. Aşa că ia-o.

Jack se vârî în vestonul acela prea mare, trăgându-şi-l direct peste jacheta de doc.

— Măi frate! exclamă el.

Parcă l-ar fi îmbrăţişat un urs cu miros de Borkum Riff.

— Bun! făcu omul. Acum, dacă te mai trezeşti stând pe-un drum bătut de vântul rece, poţi să-i zici mersi lui Myles P. Kiger din Ogden, Illinois, pentru că ţi-a salvat pielea. Pielea...

Myles P. Kiger părea gata să mai spună ceva: cuvântul pluti în aer preţ de-o secundă, şi omul continuă să surâdă liniştit; apoi, surâsul i se schimbă într-o grimasă jenată, iar Kiger îşi întoarse smucit privirea la drum. În lumina cenuşie a zorilor, Jack văzu nişte pete roşii răspândite pe obrajii şoferului.

Pielea ta... (O piele oarecare?...)

O, nu.

Splendida ta piele, tentantă, adorabilă, bună de mângâiat, de sărutat... Jack băgă adânc mâinile în buzunarele lodenului şi se-nfăşură bine în el. Myles P. Kiger din Ogden, Illinois, privea drept înainte.

— Hmm, făcu Kiger, exact ca un personaj dintr-o bandă desenată.

— Mulţumesc pentru haină, spuse Jack. Zău. Vă voi fi recunoscător ori de câte ori am s-o port.

— Sigur, e-n regulă, spuse Kiger. Las-o baltă.

Dar, o secundă, chipul său arătă exact ca al sărmanului Donny Keegan, de la Sunlight Home.

— E un local mai încolo, reluă el. Vocea sa era agitată, necuviincioasă şi prefăcută. Putem prânzi, dacă vrei.

— Nu mi-au mai rămas bani, răspunse Jack – pe bune, nu mai avea decât doi dolari şi treizeci şi opt de cenţi.

— Nu-ţi face griji.

Kiger semnaliza deja că trage pe dreapta.

Intrară într-o parcare bătută de vânturi, aproape pustie, în faţa unei construcţii cenuşii, scunde, foarte

asemănătoare cu un vagon de tren. Deasupra intrării amplasate central, o firmă de neon anunţa: EMPIRE DINER. Kiger parcă în faţa uneia dintre ferestrele prelungi ale vagonului- restaurant şi coborâră din maşină. Lodenul avea să-i ţină de cald, îşi dădu Jack seama. Pieptul şi braţele sale păreau apărate de-o armură de lână. Porni spre uşa de sub firma luminoasă, dar se întoarse, când observă că Kiger rămăsese lângă maşină. Omul cel cărunt, mai înalt doar cu vreo cinci centimetri decât Jack, îl privea peste capota maşinii.

— Auzi, spuse Kiger.

— Uitaţi-vă, mi-ar face mare plăcere să vă dau haina înapoi..., începu Jack.

— Nu, acum e a ta. Tocmai mă gândeam că, de fapt, nu mi-e chiar foame şi, dacă-mi văd de drum, pot câştiga un timp frumuşel şi pot ajunge acasă mai devreme.

— Sigur, încuviinţă Jack.

— De-aici ai să găseşti uşor altă ocazie. Pe cuvânt. Nu te-aş lăsa aici, dac-ar fi vorba să rămâi de căruţă.

— Perfect.

— Stai aşa. Am zis c-o să-ţi iau o gustare şi-o să ţi-o iau. Băgă mâna în buzunarul pantalonilor, apoi îi întinse lui Jack o bancnotă pe deasupra maşinii; vântul rece îi ciufulea părul şi-l lipea de frunte. Ia-i!

— Nu, cinstit, protestă Jack. E-n regulă. Am vreo doi dolari.

— Cumpără-ţi o friptură bună, spuse Kiger şi se aplecă peste capotă, întinzând hârtia ca şi cum ar fi oferit un colac de salvare sau ar fi vrut să apuce vreunul.

Jack se apropie fără tragere de inimă şi luă bancnota din degetele întinse ale lui Kiger. Erau zece dolari.

— Mulţumesc mult. Serios.

— Uite, ce-ar fi să-ţi dau şi ziarul, să ai ceva de citit? Ştii, dacă trebuie să aştepţi puţin, sau o chestie de-asta. Deschisese deja portiera, şi se aplecă înăuntru să ia un

periodic de senzaţie, împăturit, de pe bancheta din spate. Eu l-am citit.

Îl împinse spre Jack.

Buzunarele lodenului erau atât de încăpătoare, încât Jack reuşi să strecoare ziarul împăturit într-unul dintre ele.

Myles P. Kiger rămase un moment lângă portiera deschisă a maşinii, privindu-l pe Jack cu ochii mijiţi.

— Dacă nu mi-o iei în nume de rău, o să ai o viaţă interesantă, mai spuse.

— E şi-aşa destul de interesantă, răspunse Jack, cu sinceritate.

Biftecul Salysbury costa cinci dolari şi patruzeci de cenţi şi avea garnitură de cartofi prăjiţi. Jack se aşezase la capătul tejghelei, deschizând ziarul. Articolul era pe pagina a doua – în ajun, îl văzuse pe prima pagină a unui ziar din Indiana. ARESTĂRI DE PERSOANE IMPLICATE ÎN ŞOCANTA OROARE A DECESELOR. Magistratul local Ernest Fairchild şi ofiţerul de poliţie Frank B. Williams din Cayuga, Indiana, fuseseră inculpaţi pentru deturnarea finanţelor publice şi luare de mită, în cursul anchetării deceselor a şase băieţi de la Sunlight Gardener Scripture Home for Wayward Boys. Popularul evanghelist Robert „Sunlight" Gardener fugise, se părea, din incinta aşezământului, la scurt timp înainte de sosirea poliţiei şi, câtă vreme încă nu se emisese nici un mandat de arestare pe numele său, era căutat de urgenţă pentru a fi interogat. E AL DOILEA JIM JONES{14}? se întreba legenda de sub o poză a lui Gardener, aflat în cea mai trăsnitoare poziţie, cu braţele deschise şi părul încadrându-i faţa în ondulaţii impecabile. Câinii îi conduseseră pe agenţii poliţiei de stat până într-o zonă de lângă gardurile electrificate, unde găsiseră îngropate, fără nici o ceremonie, trupurile unor băieţi – cinci cadavre, după cât se părea, în mare parte atât de descompuse, încât identificarea nu mai era posibilă. Probabil că aveau să-l poată identifica doar pe Ferd Janklow. Părinţii lui urmau să-i facă o înmormântare

decentă, întrebându-se tot timpul cu ce anume, exact, greşiseră; întrebându-se tot timpul, pur şi simplu, *cum* de iubirea lor pentru Isus le condamnase strălucitul şi rebelul fiu.

Când i se aduse biftecul Salysbury, Jack constată că avea un gust de lână şi era foarte sărat; îl mâncă, totuşi, până la ultima îmbucătură. Apoi şterse tot sosul gras cu cartofii insuficient prăjiţi de la „Empire Diner". Tocmai isprăvise cu masa, când un camionagiu bărbos, cu o bonetă Detroit Tigers înfiptă peste pletele negre, cu un hanorac ce părea a fi croit din piei de lup şi cu un trabuc gros în gură, se opri lângă el şi-l întrebă:

— Ai nevoie să te duc spre Vest, puştiule? Eu merg la Decatur.

Jumătatea drumului până la Springfield, uite-aşa.

2

În noaptea aceea, la un hotel de trei dolari pe noapte, despre care-i spusese camionagiul, Jack avu două vise distincte; sau cel puţin pe acestea două avea să şi le amintească mai târziu, dintre nenumăratele vise ce-i potopiseră patul; sau cele două erau, de fapt, un singur vis lung, fragmentat. Încuiase uşa, urinase în chiuveta pătată şi crăpată din colţ, îşi vârâse rucsacul sub pernă şi adormise ţinând strâns bila cea mare, care, în cealaltă lume, era o oglindă din Teritorii. Percepuse o părere de muzică, un contact aproape cinematic – un bebop alert, aprig, cu volumul atât de scăzut, încât Jack abia putea distinge că instrumentele solo erau o trompetă şi un saxofon alto. *Richard,* îşi spuse Jack, somnoros, *mâine ar trebui să-l văd pe Richard Sloat,* şi porni să alunece pe panta ritmului spre o atotcuprinzătoare inconştienţă.

Wolf se apropia de el la trap, printr-o privelişte devastată, fumegândă. Îi despărţeau bariere de sârmă ghimpată. Încolăcindu-se ici-colo în fantastice încâlceli fără nici un Dumnezeu. Şanţuri adânci împărţeau, de asemenea,

pământul pârjolit, peste unul dintre ele Wolf sărind uşor, cu boltă, fiind apoi gata să se rostogolească într-un rotocol de sârmă.

Wolf, atenţie! strigă Jack.

Wolf îşi regăsi echilibrul, înainte de-a cădea în şirurile triple de sârmă ghimpată. Făcu semn cu o labă, pentru a-i arata lui Jack că era nevătămat, după care păşi prudent peste fire.

Jack se simţi năpădit de-un uimitor val de fericire şi uşurare. Wolf nu murise; Wolf avea să fie iarăşi lângă el.

Wolf trecu peste gardul de sârmă ghimpată şi o luă din nou la trap. Ţinutul dintre Jack şi Wolf părea să-şi fi dublat în chip misterios lungimea – fumul cenuşiu, plutind peste numeroasele tranşee, aproape că acoperea uriaşa siluetă păroasă care se apropia.

Jason! strigă Wolf. *Jason! Jason!*

Tot aici sunt, strigă Jack, la rândul său.

Nu pot ajunge, Jason! Wolf nu poate ajunge!

Mai încearcă! răcni Jack. *La dracu', nu te lăsa!*

Wolf se opri în faţa unui impenetrabil desiş de sârmă, iar Jack îl văzu, prin fum, lăsându-se în patru labe pentru a alerga mărunt încoace şi-ncolo, adulmecând în căutarea unei breşe. Wolf alerga de la un capăt la altul, parcurgând de fiecare dată o distanţă tot mai mare, cu fiecare secundă devenind tot mai vizibil tulburat. În cele din urmă, Wolf se ridică din nou în două picioare şi-şi puse mâinile pe hăţişul dens al sârmei ghimpate, forţând o mică deschizătură prin care să poată striga:

Wolf nu poate! Jason, Wolf nu poate!

Te iubesc, Wolf, strigă Jack peste câmpia fumegândă.

JASON! lătră Wolf drept răspuns. *AI GRIJĂ! Ăia VIN după tine! Sunt mai MULŢI de-ai lor!*

Mai mulţi ce? vru Jack să strige, dar nu putu. Ştia,

Apoi, fie că se schimbă întregul caracter al visului, fie că începu un alt vis. Se afla din nou în studioul de sunet şi în cabinetul ruinat de la Sunlight Home, iar mirosurile de

pulbere şi carne arsă infestau aerul. Trupul mutilat al lui Singer zăcea inert pe jos, şi silueta neînsufleţită a lui Casey spânzura prin geamul spart. Jack şedea pe podele, legănându-l pe Wolf în braţe, şi ştia din nou că Wolf moare. Numai că Wolf nu era Wolf.

Jack ţinea trupul tremurător al lui Richard Sloat, iar cel care murea era Richard. Înapoia lentilelor de la ochelarii săi fragili, de plastic negru, ochii lui Richard lunecau fără ţintă, cu mare chin.

O, *nu, o, nu,* şopti îngrozit Jack. Braţul lui Richard fusese strivit, iar pieptul lui devenise o masă de carne mutilată şi pânză albă pătată de sânge.

Nu vreau să mor, spuse Richard, fiecare cuvânt cerându-i un efort supraomenesc. *Jason, nu trebuia... nu trebuia să fi...*

Nu poţi muri şi tu, imploră Jack, *nu şi tu.*

Partea de sus a trupului lui Richard se zvârcoli scurt în braţele lui Jack, un sunet prelung, lichid, scăpându-i lui Richard din gâtlej, după care Richard găsi privirea lui Jack şi-l ţintui cu nişte ochi deodată calmi şi liniştiţi.

Jason.

Rezonanţa numelui, care era aproape cel potrivit, rămase plutind în aerul viciat.

Tu m-ai omorât, gâfâi Richard, sau poate *tu 'ai o'orât,* de vreme ce buzele nu i se puteau împreuna pentru a forma unele sunete. Ochii lui Richard îşi pierdură iarăşi limpezimea, iar trupul păru să i se îngreuieze cât ai clipi, în braţele lui Jack. În acel trup nu mai era viaţă. Jason DeLoessian ridică privirea, şocat...

3

...iar Jack Sawyer sări în capul oaselor, drept, într-un pat rece şi nefamiliar, dintr-o bombă din Decatur, Illinois, şi, în lumina chioară şi gălbuie aruncată de-un felinar de-afară, îşi văzu respiraţia aburind, abundentă de parcă ar fi exhalat-o două guri deodată. Se abţinu să nu zbiere, doar

încleştându-şi mâinile, propriile lui mâini, propriile lui două mâini, şi strângându-le una-ntr-alta suficient de tare ca să spargă o nucă. Un alt enorm panaş alb de aer i se revărsă din plămâni.

Richard.

Wolf fugind peste lumea aceea moartă, strigând... ce? *Jason.*

Inima băiatului execută un salt rapid, decis, cu elanul unui cal trecând peste un obstacol.

CAPITOLUL XXIX – Richard la Thayer

1

A doua zi de dimineaţă, la ora unsprezece, epuizat, Jack Sawyer îşi scotea din spinare rucsacul, în capătul unui lung teren de sport, acoperit cu iarbă aspră şi brună, moartă. În depărtare, doi bărbaţi în scurte ecosez şi şepcuţe de baseball trudeau cu aspiratorul de frunze şi grebla pe porţiunea de gazon ce împrejmuia cel mai îndepărtat grup de clădiri. La stânga lui Jack, imediat în spatele calcanului de cărămidă roşie al bibliotecii Thayer, se afla parcarea profesorilor. În faţa şcolii Thayer, o poartă mare se deschidea spre o alee mărginită de copaci, care înconjura un patrulater întins, străbătut cruciş şi curmeziş de cărări înguste. Dacă exista o notă discordantă în campus, aceasta era biblioteca – o ditamai clădire din sticlă, oţel şi cărămidă, mare cât un vapor.

Jack observase că, spre un alt drum de acces din faţa bibliotecii, se deschidea o poartă secundară. Acesta parcurgea două treimi din lungimea şcolii şi se termina la tomberoanele de gunoi cuibărite într-un *cul-de-sac*[15] rotund, chiar înainte ca terenul să se înalţe, spre a forma platoul terenului de fotbal.

Băiatul porni pe suprafaţa terenului, spre partea din spate a – clădirilor cu săli de clasă. Când thayeriţii începeau să se îndrepte către sala de mese, putea găsi camera lui Richard – Intrarea 5, Nelson House.

Iarba uscată a iernii îi scârţâia sub tălpi. Jack se înfofoli şi mai strâns în excelenta haină primită de la Myles P. Kiger – cel puţin, vestonul arăta fercheş, dacă nu şi Jack. Trecu printre Thayer Hall şi un internat al şcolii superioare numit Spence House, în direcţia careului brăzdat de cărări. Voci leneşe, în aşteptarea mesei de prânz, răzbăteau prin ferestrele de la Spence House.

2

Jack aruncă o privire spre curtea interioară şi văzu un bărbat vârstnic, puţin cam adus de spate, din bronz verzui, stând în picioare pe un piedestal înalt cât bancul de lucru al unui tâmplar şi examinând coperta unui volum gros. Elder Thayer, deduse Jack. Avea guler tare, cravată înfoiată şi redingotă, ca un transcendentalist din New England. Capul de bronz al lui Elder Thayer stătea înclinat spre carte, cu faţa îndreptată parcă în direcţia sălilor de clasă.

La capătul cărării, băiatul coti în unghi drept. Deodată, printr-o fereastră de la etaj, în faţa lui, izbucni o mare zarvă – nişte băieţi silabiseau puternic un nume ce suna cam ca „Etheridge! Etheridge!" Urmă o erupţie de urlete şi strigăte nearticulate, acompaniate de zgomotul unei piese grele de mobilier trasă pe podele de lemn. *„Etheridge!"*

Jack auzi o uşă închizându-se în spatele lui şi, privind peste umăr, văzu un băiat înalt, cu părul blond-murdar, coborând în goană treptele de la Spence House. Purta o jachetă sport, de tweed, cravată şi o pereche de pantofi de vânătoare L.L. Bean Maine. Nu-l apăra de frig decât o eşarfă lungă, galbenă cu albastru, înfăşurată de mai multe ori în jurul gâtului. Chipul său prelung era cel al unui elev din cursul superior şi exprima în aceeaşi măsură aroganţă, buimăceală şi o profundă mânie. Jack îşi trase pe cap gluga lodenului şi-şi continuă drumul pe cărare.

— Nu mişca nimeni! strigă băiatul cel înalt, uitându-se în sus, spre fereastra deschisă. Staţi aşa cum sunteţi, bobocilor!

Jack o luă spre clădirea următoare.

— Mutaţi băncile! urlă, în spatele lui, băiatul cel înalt. V-aud clar! ÎNCETAŢI!

Apoi Jack îl auzi pe elevul furios strigându-l pe el.

Se întoarse, cu inima bătându-i puternic.

— Treci la Nelson House, chiar acum, oricine-ai fi, un-doi, pas alergător, imediat! Sau mă duc la pedagogul tău.

— Am înţeles, răspunse Jack şi se răsuci rapid pe călcâie, pentru a se îndrepta în direcţia indicată de monitor.

— *Ai întârziat şapte minute, cel puţin!* mai guiţă după el Etheridge – iar Jack tresări, luând-o la fugă. *Pas alergător, am zis!*

Trapul lui Jack se prefăcu în galop.

Când pomi să coboare panta (spera că e calea cea bună; oricum, în aceeaşi direcţie păruse să privească şi Etheridge), văzu o maşină lungă şi neagră – o limuzină –, care tocmai cotea pe poarta principală, din faţă, şi se îndrepta, susurând, pe pietrişul aleii, spre careu. Îşi spuse că omul de după geamurile fumurii ale limuzinei era o persoană cu nimic deosebită de părintele oricărui elev din anul doi de la Thayer School.

Maşina cea lungă şi neagră înainta cu o încetineală de-a dreptul insolentă.

Nu, continuă Jack în sinea sa, *mă sperii de propria-mi umbră.*

Totuşi, nu se putea clinti. Privi limuzina trăgând spre capătul careului şi oprindu-se, dar rămânând cu motorul în funcţiune. Şoferul negru, cu umeri de alergător, se dădu jos de la volan şi deschise portiera din spate, pe partea dreaptă. Un bătrân cu părul alb, necunoscut, coborî cu mare efort de pe canapeaua limuzinei. Purta un pardesiu negru, sub care se vedeau pieptarul imaculat al cămăşii albe şi o amplă cravată neagră. Omul făcu un semn din cap spre şofer şi porni cu pas greoi peste careu, către clădirea principală. Nu aruncă nici o privire în direcţia lui Jack. Şoferul îşi alungi gâtul într-o atitudine studiată, privind în sus, ca pentru a estima şansele unei ninsori. Jack făcu câţiva paşi înapoi şi îl privi pe bătrân urcând treptele ce duceau la Thayer Hall. Şoferul îşi continua specioasa examinare a cerului. Jack se topi de-a-ndăratelea pe cărare, până când ajunse la adăpostul unei laturi a clădirii, după care se întoarse şi o luă la fugă.

Nelson House era o clădire de cărămidă cu trei etaje, în cealaltă latură a careului. Două ferestre de la parter îi dezvălui doisprezece elevi superiori, exercitându-şi privilegiile: lectură tolăniţi pe canapele, un joc de cărţi în doru' lelii, pe o măsuţă de cafea; alţii priveau alene spre un presupus televizor instalat sub nivelul ferestrelor.

O uşă nevăzută se trânti puţin mai sus pe colină, şi Jack îl zări pe lunganul blond, Etheridge, revenind maiestuos spre căminul său, după ce rezolvase cu delictele bobocilor.

Jack o tăie prin faţa clădirii şi, îndată ce ajunse la capătul acesteia, îl plesni o rafală de vânt. Iar după colţ se afla o uşă îngustă (din lemn, de astă-dată, albă) pe care scria cu litere gotice: INTRAREA 5. O serie de ferestre se înşirau până la următorul colţ.

Şi, în fine, aici, la cea de-a treia fereastră, alinarea. Căci aici se găsea Richard Sloat, cu ochelarii agăţaţi temeinic de urechi, cu nodul de la cravată strâns, cu mâinile doar puţin mânjite de cerneală, aşezat, cu spinarea dreaptă, la biroul său şi citind un cărţoi umflat, de parcă acolo s-ar fi ascuns taina supravieţuirii lui. Stătea lateral faţă de Jack, care avu timp să contemple profilul îndrăgit, binecunoscut, al lui Richard, înainte de-a ciocăni în geam.

Nasul lui Richard sări din carte. Privi înnebunit în jur, speriat şi surprins de zgomotul neaşteptat.

— Richard, spuse cu voce slabă Jack.

Imediat fu răsplătit de priveliştea chipului uimit al prietenului său întorcându-se spre el. Richard arăta aproape cretinizat de surpriză.

— Deschide fereastra, mai zise Jack, articulând cuvintele cu exagerată migală, astfel ca prietenul său să i le poată citi pe buze.

Richard se ridică de la masă, continuând, din cauza şocului, să se mişte încet. Jack mimă împingerea ferestrei în sus. Când ajunse la fereastră, Richard îşi puse mâinile pe cercevea şi, preţ de câteva secunde, îl privi cu severitate pe

Jack. În acea scurtă şi critică privire se desluşea dezacordul lui faţă de chipul murdar al lui Jack, de părul încâlcit şi nespălat, de sosirea neortodoxă şi de multe altele. *Acum ce Dumnezeu ţi-a mai trecut prin cap?* În sfârşit, ridică fereastra-ghilotină.

— Mă rog, spuse Richard. Majoritatea oamenilor foloseşte uşa.

— Nemaipomenit, replică Jack, aproape râzând. Când voi fi majoritatea oamenilor, probabil c-aşa am să fac şi eu. Dă-te mai încolo. Bine?

Părând foarte surprins că fusese luat pe nepregătite, Richard se retrase câţiva paşi.

Jack se săltă pe pervaz şi lunecă înăuntru cu capul înainte.

— Uuf!

— Bine, salut, răspunse Richard. Cred că-i chiar nostim că te văd. Dar trebuie să mă duc în scurt timp la masă. Ai putea face un duş, cred. Toţi ceilalţi vor fi în sala de mese.

Se întrerupse brusc, parcă uimit că spusese atât de multe.

Cu Richard, observă Jack, va trebui să se poarte mai delicat.

— Mi-ai putea aduce şi mie ceva de mâncare? Sunt lihnit de-a binelea.

— Extraordinar! spuse Richard. Mai întâi scoţi pe toată lumea din minţi, inclusiv pe tata, fugind, pe urmă dai buzna aici ca un spărgător, iar acum vrei să fur mâncare pentru tine. Minunat, sigur! E-n regulă! Splendid!

— Avem multe de vorbit, replică Jack.

— *Dacă,* urmă Richard, aplecându-se uşor înainte, cu mâinile în buzunare, *dacă* porneşti azi înapoi spre New Hampshire, sau *dacă* mă laşi să-l sun pe tata şi să-l chem ca să te ducă el acolo, voi încerca să dosesc pentru tine puţină mâncare rămasă în plus.

— Sunt de acord să vorbesc despre orice cu tine, Richie-băieţaş. Orice. Voi vorbi şi despre întoarcere, sigur că da.

Richard înclină din cap.

— La urma urmei, unde Dumnezeu ai fost? Ochii îi ardeau îndărătul lentilelor groase. Apoi clipi straşnic, surprins. Şi *cum* Dumnezeu poţi justifica modul în care tu şi mama ta îl trataţi pe tatăl meu? Rahat, Jack. Chiar cred că ar fi cazul să te-ntorci la hotelul ăla din New Hampshire.

— Am să mă-ntorc, spuse Jack. Promit. Dar mai întâi trebuie să obţin ceva. E vreun loc unde să pot sta jos? Sunt cam mort de oboseală.

Richard arătă cu capul spre patul său, apoi – tipic pentru el – trase o palmă în scaunul biroului, care se afla mai aproape de Jack.

Pe culoar începură să se trântească uşi. Glasuri sonore treceau prin dreptul camerei lui Richard, în forfota unei mulţimi de picioare.

— Ai citit ceva despre Sunlight Home? întrebă Jack. Eu am fost acolo. Doi prieteni de-ai mei au murit la Sunlight Home şi, înghite-o p-asta, Richard, unul dintre ei era un om-lup.

Chipul lui Richard deveni încordat.

— Ei, asta-i o coincidenţă uluitoare, fiindcă...

— Chiar am fost la Sunlight Home, Richard.

— Din câte deduc, e bine. Mă-ntorc cu ceva de mâncare cam într-o jumătate de oră. Pe urmă va trebui să-ţi spun cine locuieşte în vecini. Dar astea-s poveşti din Seabrook Island, nu? Să-mi spui adevărul.

— Mda, şi eu cred.

Jack lăsă haina de la Myles P. Kiger să-i lunece de pe umeri şi să se aşeze de la sine pe spătarul scaunului.

— Vin imediat, zise Richard, făcându-i un semn incert cu mâna, în drum spre uşă.

Jack îşi aruncă tenişii din picioare şi închise ochii.

3

Conversaţia la care Richard făcuse aluzie cu „poveşti din Seabrook Island", şi pe care Jack şi-o amintea la fel de bine

ca prietenul său, avusese loc în ultima săptămână a ultimei lor vizite în respectiva staţiune.

Cele două familii îşi petreceau vacanţele împreună aproape an de an, pe vremea când trăia Phil Sawyer. În vara ulterioară morţii lui, Morgan Sloat şi Lily Sawyer încercaseră să respecte tradiţia şi se cazaseră toţi patru în vastul hotel vechi de pe Seabrook Island, în Carolina de Sud, care fusese locul câtorva dintre cele mai fericite veri ale lor. Experimentul nu reuşise.

Băieţii erau deprinşi să se afle unul în compania celuilalt. Mai erau obişnuiţi şi cu locuri ca Seabrook. Richard Sloat şi Jack Sawyer zburdaseră prin hoteluri de agrement şi de-a lungul plajelor întinse, bătute de soare, în toţi anii copilăriei lor – dar acum climatul se modificase în mod misterios. O neaşteptată gravitate pătrunsese în viaţa lor, un fel de stinghereală.

Moartea lui Phil Sawyer schimbase însăşi culoarea viitorului. Jack începuse să simtă, în acea ultimă vară la Seabrook, că s-ar putea să nu-şi dorească să ocupe doar scaunul de la biroul tatălui său – că aştepta mai mult de la viaţă. Mai mult ce? Ştia – şi acesta era unul dintre puţinele lucruri pe care le ştia cu adevărat – că acest puternic „maimult" era legat de Visele-cu-ochii-deschişi. Când începuse să vadă lucrul ăsta în sine însuşi, devenise conştient şi de altceva: că prietenul său Richard nu numai că era incapabil să simtă acea calitate a „maimultului", ci că de fapt dorea în mod clar opusul. Richard voia mai puţin. Richard nu voia nici un lucru pe care nu-l putea respecta.

Jack şi Richard hoinăreau de capul lor, în intervalul acela de timp leneş pe care-l constituie, în staţiunile de soi, ceasurile dintre prânz şi cocteiluri. De fapt, nu mergeau departe – doar până la coasta unei coline împădurite cu brazi, ce domina partea din spate a hotelului. Sub ei, scânteia apa uriaşei piscine rectangulare, în care Lily Cavanaugh Sawyer înota, lin şi cu meşteşug, lungime după lungime de bazin. La una dintre mesele amplasate mai

încoace de piscină, stătea tatăl lui Richard, înfăşurat într-un halat flauşat miţos, amplu, cu şlapi în picioarele sale albe, mâncând un sandviş şi, simultan, formând numere la telefonul cu antenă pe care-l ţinea în cealaltă mână.

— Chestii de soiul ăsta vrei? îl întrebă Jack, care şedea tolănit, pe Richard, aşezat decent alături, cu – deloc surprinzător – o carte în mână, *Viaţa lui Thomas Edison.*

— Ce vreau? Când voi fi mare, adică? Richard părea luat cam pe nepregătite. E destul de dificil, cred. Nu ştiu dacă aş vrea sau nu.

— Ştii ce vrei, Richard? Spui mereu că vrei să fii cercetător chimist, îi reaminti Jack. De ce spui asta? Ce înseamnă?

— Înseamnă că vreau să fiu cercetător chimist, răspunse Richard şi zâmbi.

— Ştii la ce mă refer, nu? Care-i *rostul* să fii cercetător chimist? Crezi c-o să fie amuzant? Crezi c-ai să vindeci cancerul şi-ai să salvezi milioane de vieţi?

Richard îl privi cu deplină sinceritate, cu ochii uşor măriţi de ochelarii pe care începuse să-i poarte cu patru luni în urmă.

— Nu cred că voi vindeca vreodată cancerul, nu. Dar nici măcar nu e vorba despre aşa ceva. Rostul este să descopăr cum funcţionează una şi alta. Rostul este că lucrurile cu adevărat reale funcţionează într-un mod ordonat, în pofida aparenţelor, şi acest mod poate fi descoperit.

— Ordine.

— Îhâm. Şi-atunci, de ce zâmbeşti?

Jack surâdea strâmb.

— Ai să mă crezi nebun. Eu aş vrea să găsesc ceva care să facă toate astea – toţii tipii ăştia bogaţi care fug după mingi de golf şi ţipă în telefoane –, care să facă toate astea să pară o nebunie.

— Deja par o nebunie, spuse Richard, fără intenţia de-a fi ironic.

— Nu ţi se pare câteodată că în viaţă există mai mult decât numai ordine? continuă Jack, privind chipul sceptic şi inocent al lui Richard. Nu ai nevoie şi de-un strop de magie, Richard?

— Ştii, uneori cred că tu doreşti pur şi simplu haosul, răspunse Richard, roşind puţin. Cred că-ţi râzi de mine. Dacă vrei magie, distrugi complet acel tot în care cred eu. De fapt, distrugi realitatea.

— Poate că nu există doar o singură realitate.

— În *Alice în Ţara Minunilor,* cu siguranţă!

Richard îşi ieşise din fire.

Plecă supărat printre brazi, iar Jack îşi dădu seama pentru prima oară că discuţia determinată de simţămintele pe care i le trezeau Visele-cu-ochii-deschişi îl înfuriase pe prietenul lui. Picioarele sale, mai lungi, îl aduseră pe Jack alături de Richard în câteva secunde.

— N-am vrut să-mi râd de tine, se justifică el. Doar că eram oarecum curios de ce spui întotdeauna că vrei să te faci chimist.

Richard se opri brusc, privindu-l pe Jack cu seriozitate.

— Te rog, încetează să mă mai scoţi din minţi cu prostiile astea. Toate astea nu-s decât palavre din Seabrook Island. E destul de greu şi-aşa să fiu unul dintre cei şase sau şapte oameni întregi la minte din toată America, fără să mi-o mai ia razna cu totul şi cel mai bun prieten.

Începând de-atunci, Richard Sloat se zbârlea la orice semn de capriciu fantezist al lui Jack, desfiinţându-l imediat prin epitetul „poveşti din Seabrook Island".

4

La înapoierea lui Richard din sala de mese, Jack, îmbăiat proaspăt şi cu părul ud lipit de ţeastă, răscolea alene prin cărţile de pe birou. În momentul în care Richard intra pe uşă, aducând o cantitate substanţială de mâncare, învelită într-un şervet de hârtie cu pete unsuroase, Jack tocmai se întreba dacă discuţia ce urma ar fi putut decurge mai uşor

în cazul când cărţile de pe birou ar fi fost *Stăpânul Inelelor* şi *Pe râu în jos*[{16}], în loc de *Chimia organică* şi *Amuzamente matematice.*

— Ce-aţi avut la masă? întrebă el.

— Ai noroc. Pui fript ca-n Sud – unul dintre puţinele feluri servite aici care nu te fac să regreţi soarta animalului sacrificat pentru a deveni o verigă din lanţul trofic.

Îi întinse lui Jack şerveţelul plin de grăsime. Patru bucăţi consistente de pui savuros îşi răspândiră aroma aproape incredibil de densă şi apetisantă. Jack începu să înfulece.

— De cât timp mănânci de parc-ai grohăi?

Richard îşi împinse ochelarii mai sus pe nas şi se aşează pe patul său îngust. Pe sub haina de tweed, purta un pulover *en coeur* maro cu model, a cărui poală o vârâse în betelia pantalonilor.

Un moment, pe Jack îl încercă îndoiala, întrebându-se dacă era într-adevăr posibil să vorbească despre Teritorii cu cineva atât de încorsetat, încât purta puloverele băgate în pantaloni.

— Ultima dată cân-am mâncat, spuse el, cu moliciune în glas, a fost ieri, pe la amiază. Mi-era puţin cam foame, Richard. Mulţumesc că mi-ai adus puiul. E grozav. Cel mai gustos pui din câţi am mâncat în viaţa mea. Eşti un tip de ispravă, să rişti aşa exmatricularea.

— Crezi că-i un banc, nu? făcu Richard, trăgându-se de pulover, încruntat. Dacă te găseşte cineva aici, probabil că *chiar* au să mă exmatriculeze. Aşa că las-o mai moale cu comicăriile. Trebuie să ne gândim cum te trimitem înapoi în New Hampshire.

Un moment de tăcere: o privire estimativă a lui Jack, una severă din partea lui Richard.

— Ştiu că vrei să-ţi explic ce fac, Richard, spuse Jack, cu gura plină, şi, crede-mă, n-o sa fie uşor.

— Ştii, arăţi schimbat. Pari... îmbătrânit. Dar nu numai atât. Te-ai schimbat.

— Ştiu că m-ani schimbat. Şi tu ai fi arătat un pic mai altfel, dac-ai fi fost cu mine, începând din septembrie.

Jack zâmbi, privindu-l pe încruntatul Richard în hainele lui de băiat cuminte, şi ştiu că nu va fi niciodată în stare să-i vorbească despre tatăl său. Pur şi simplu nu era capabil de asta. Dacă aveau s-o facă evenimentele în locul lui, atunci aşa să fie; dar el unul nu avea inima de asasin, potrivită pentru această dezvăluire.

Prietenul său continua să-l privească sumbru, aştepând în mod vizibil să înceapă relatarea.

Poate pentru a amâna momentul în care trebuia să-ncerce a-l convinge pe Richard Raţionalii de existenţa incredibilului, Jack întrebă:

— Băiatul de-alături pleacă din şcoală? I-am văzut, de-afară, valizele pe pat.

— Ei, da, e interesant, răspunse Richard. Adică, interesant în lumina celor spuse de tine. Da, *pleacă* – de fapt, a şi plecat. Trebuie să vină cineva după lucruri, cred. Dumnezeu ştie ce fel de basm o să mai scoţi şi din asta, dar băiatul din camera vecină e Reuel Gardener. Fiul predicatorului care conduce aşezământul acela de unde susţii tu c-ai scăpat.

Richard ignoră accesul brusc de tuse al lui Jack.

— Din majoritatea punctelor de vedere, aş zice, Reuel nu era nici pe departe un vecin normal, şi probabil că nimănui de pe-aici nu prea-i pare rău c-a plecat. Exact atunci când a apărut articolul despre copiii morţi în aşezământul acela condus de tatăl lui, a primit o telegramă în care i se ordona să plece de la Thayer.

Jack înghiţi ciozvârta de pui care încercase să-l înece.

— Fiul lui Sunlight Gardener? Individul ăla avea un fiu? Şi a fost *aici?*

— A venit la începutul anului, răspunse simplu Richard. Asta căutasem să-ţi spun adineauri.

Dintr-o dată, Thayer School i se păru lui Jack ameninţătoare într-un fel pe care Richard nu putea, din

capul locului, să-l înţeleagă.

— Cam *cum* era?

— Sadic. Uneori, auzeam zgomote ciudate de-a dreptul din camera lui Reuel. Şi am văzut odată, în tomberonul de gunoi din spate, o pisică moartă care nu mai avea nici ochi, nici urechi. Când îl vedeai, îţi spuneai că e genul de individ care-ar putea să tortureze o pisică. Şi mirosea cam ca pielea englezească râncedă, am avut impresia. Tăcu un interval de timp calculat cu grjiă, apoi întrebă: Chiar ai fost la Sunlight Home?

— Treizeci de zile. A fost Iadul, sau vecinul Iadului.

Trase aer în piept, privind expresia posomorâtă, dar cel puţin aproape convinsă, a lui Richard.

— Îţi va fi greu s-o-nghiţi, Richard, şi nu mă mir, dar tipul care a fost cu mine era un om-lup. Şi dacă nu-l omorau în timp ce-mi salva mie viaţa, în clipa asta ar fi fost şi el aici.

— Om-lup. Păr în podul palmelor. Se metamorfozează într-un monstru însetat de sânge la fiecare Lună nouă.

Richard privi meditativ prin încăperea strâmtă.

Jack aşteptă până ce privirea lui Richard reveni spre el.

— Vrei să ştii ce fac? Vrei să-ţi spun de ce traversez toată ţara cu autostopul?

— Voi începe să urlu dacă nu-mi spui, replică Richard.

— Ei bine, începu Jack, încerc să-i salvez viaţa mamei mele.

În timp ce o pronunţa, această propoziţie i se păru plină de-o orbitoare claritate.

— Cum naiba ai să faci aşa ceva? explodă Richard. Maică-ta probabil are cancer. După cum ţi-a atras atenţia şi tatăl meu, are nevoie de medici şi de ştiinţă... iar tu baţi drumurile? Ce-ai să foloseşti ca să-ţi salvezi mama, Jack? Magia?

Lui Jack începură să-i ardă ochii.

— Ai bunghit-o, Richard, bătrâne.

Ridică braţul şi-şi înfundă ochii deja umezi în mânecă, la cot.

— Ei, ei, calmează-te, hei, zău aşa... exclamă Richard, trăgându-se de pulover ca toţii dracii. Nu plânge, Jack, haide, te rog, ştiu că-i îngrozitor pentru tine, n-am vrut să... doar că...

Traversase camera într-o clipă, fără zgomot, iar acum îl bătea pe Jack, stângaci, pe braţ şi pe umăr.

— N-am nimic, spuse acesta, lăsându-şi braţul în jos. Nu-i nici fantezie nebunească, Richard, indiferent de cum ţi se pare ţie. Îşi îndreptă spinarea. Tatăl meu mă numea Jack Călătoru', şi la fel a făcut şi un bătrân din Arcadia Beach.

Spera să nu se înşele asupra simpatiei lui Richard faţă de deschiderea porţilor lăuntrice; privindu-i chipul, văzu că avea dreptate. Prietenul său arăta îngrijorat, tandru, ferm.

Jack îşi începu Povestea.

În jurul celor doi băieţi, viaţa din Nelson House îşi urma cursul, calmă şi în acelaşi timp agitată, în stilul şcolilor cu internat, punctată de strigăte şi hohote de râs. Prin dreptul uşii tropăiau paşi, dar nu se opreau. Din camera de deasupra se auzeau bufnituri regulate şi câte un crâmpei de muzică în care Jack recunoscu într-un târziu un disc cu „Blue Oyster Cult". Începu prin a-i povesti lui Richard despre Visele-cu-ochii-deschişi. De la Visele-cu-ochii-deschişi trecu la Speedy Parker. Descrise vocea care-i vorbise din pâlnia ce se rotea în nisip. Iar apoi îi spuse lui Richard cum înghiţise „sucul magic", al lui Speedy şi făcuse primul salt în Teritorii.

— Dar cred că nu era decât vin ieftin, poşircă. Mai târziu, după ce s-a terminat, am descoperit că n-aveam nevoie de el pentru salt. O puteam face de capul meu.

— Bine, replică, evaziv, Richard.

Încercă să-i înfăţişeze lui Richard Teritoriile cât mai grăitor: drumul de căruţe, priveliştea palatului de vară, atemporalitatea, întreaga lor specificitate. Căpitanul Farren; Regina aflată pe moarte, ceea ce-l adusese la Îngemănari; Osmond. Scena din satul Tuturor Mâinilor; Drumul Avanposturilor, care era Drumul Vestului. Îi arătă

lui Richard mica sa colecţie de obiecte sacre; pana de chitară, bila şi moneda. Richard se mulţumi să le învârtească în mâini şi i le înapoie fără nici un comentariu. Apoi, Jack îşi retrăi mizerabilul sejur la Oatley. Richard ascultă în tăcere, dar cu ochii mari, istorisirile lui Jack despre Oatley.

Jack avu grijă să-i omită pe Morgan Sloat şi Morgan de Orris din relatarea scenei petrecute în zona de popas a autostrăzii 70, la Lewisburg, Ohio.

După aceea, trebui să-l descrie pe Wolf aşa cum îl văzuse prima oară, gigantul radios în salopetă cu pieptar şi bretele Oshkosh B'Gosh, şi din nou simţi lacrimile acumulându-i-se sub pleoape. Ba chiar, spre surprinderea lui Richard, plânse pe faţă când povesti despre încercările de a-l urca pe Wolf în maşini, şi-şi mărturisi iritarea faţă de însoţitorul său, luptându-se să nu izbucnească din nou în plâns, lucru ce-i reuşi multă vreme – reuşi să treacă prin capitolul primei Preschimbări a lui Wolf, fără lacrimi sau vreun nod în gât. Apoi dădu iarăşi de necaz. Furia îl ajută să vorbească liber până când ajunse la Ferd Janklow, după care ochii i se înroşiră din nou.

Multă vreme, Richard nu spuse nimic. Deodată, se ridică şi scoase o batistă curată dintr-un sertar al biroului. Jack îşi suflă nasul, zgomotos, abundent.

— Asta-i tot ce s-a-ntâmplat, încheie el. Cel puţin, în mare parte.

— Ce-ai citit? Ce filme ai văzut?

— Să te fut.

Se ridică şi străbătu camera spre a-şi lua rucsacul, dar Richard întinse braţul şi-l cuprinse pe Jack de talie.

— Nu cred că ai născocit totul. Nu cred ca ai născocit nimic.

— Serios?

— Da. Nici nu ştiu ce să cred, de fapt, dar sunt sigur că nu-mi spui minciuni deliberate. Lăsă mâna să-i cadă. Cred că ai fost la Sunlight Home, asta o cred, sigur că da. Şi mai

cred şi că ai avut un prieten numit Wolf, care-a murit acolo. Regret, dar nu pot lua în serios Teritoriile şi nu pot accepta că prietenul tău era om-lup.

— Deci mă consideri ţicnit, conchise Jack.

— Sunt sigur că ai necazuri. Dar n-am să-l sun pe tata şi n-am să te las acum să pleci de-aici. La noapte vei dormi în patul ăsta. Dacă-l auzim pe domnul Haywood că vine în control, te vei putea ascunde sub pat. Richard îşi luase un aer vag dictatorial; îşi puse mâinile-n şolduri şi privi cu un ochi critic prin cameră. Trebuie să te odihneşti. Sunt sigur că o parte din problemă asta e. Te-au exploatat de moarte în instituţia aia, şi ţi s-au sucit minţile, iar acum ai nevoie de odihnă.

— Am, recunoscu Jack.

Richard privi în sus.

— Curând va trebui să mă duc la sala de baschet, dar tu poţi sta ascuns aici, iar mai târziu am să-ţi aduc ceva de mâncare din sala de mese. Important e că ai nevoie de odihnă şi că trebuie să te-ntorci acasă.

— New Hampshire nu-nseamnă acasă, replică Jack.

CAPITOLUL XXX – Thayer îşi iese din minţi

1

Pe fereastră, Jack vedea băieţi în sacouri, cu umerii strânşi ca să se apere de frig, preumblându-se între bibliotecă şi restul şcolii. Etheridge, elevul din ultimul an, care vorbise de dimineaţă cu Jack, trecu grăbit, cu eşarfa fluturându-i în urmă.

Richard scoase din debaraua strâmtă de lângă pat un veston sport de tweed.

— Nimic nu mă va convinge că ar trebui să faci altceva decât să te întorci la New Hampshire. Acum sunt nevoit să merg la baschet, fiindcă, dacă nu mă duc, antrenorul Frazer mă va pune să fac zece ture de teren, ca pedeapsă, imediat ce se-ntoarce. Azi avem alt instructor la antrenament, iar Frazer a spus că dă cu noi de pământ dacă chiulim. Vrei să iei cu împrumut nişte haine curate? Cel puţin am o cămaşă care-ţi vine – mi-a trimis-o tata de la New York, iar Brooks Brothers au nimerit greşit măsura.

— S-o vedem.

Hainele lui Jack deveniseră categoric compromiţătoare, atât de scorţoase de jeg, încât, ori de câte ori îşi dădea seama, Jack se simţea precum Pigpen, personajul din *Peanuts*[{17}], care trăia într-o ceaţă de murdărie şi dezaprobare. Richard îi dădu o cămaşă albă, cu nasturi, aflată încă în punga ei de celofan.

— Grozav, mersi, îi mulţumi Jack.

O scoase din pungă şi începu să-i extragă boldurile. Îi venea aproape pe măsură.

— Am şi un sacou pe care l-ai putea încerca, spuse Richard. Bleizărul din capătul dulapului. Probează-l, bine? Şi-ai putea să-ţi pui şi o cravată de-a mea. În cazul în care intră cineva, să spui că eşti de la *Saint Louis Country Day,* într-un shimb de experienţă pentru ziar. Facem două-trei

din astea pe an – se duc acolo elevi de-aici, alţii de la ei vin la noi, aşa încât să lucreze fiecare la publicaţia celeilalte şcoli. Porni spre uşă. Trec înainte de cină să văd ce mai faci.

Jack observă că prietenul său avea două pixuri prinse la buzunarul hainei şi toţi nasturii încheiaţi.

În câteva minute, Nelson House se cufundă într-o tăcere deplină. De la fereastra lui Richard, Jack văzu mai mulţi băieţi aşezaţi la birouri, lângă ferestrele mari ale bibliotecii. Nimeni nu mai circula pe alei sau peste iarba brună şi arsă. O sonerie ţipă insistent, dând semnalul celui de-al patrulea curs. Jack îşi întinse braţele şi căscă. Îi revenise un sentiment de siguranţă – o şcoală în jurul lui, cu toate ritualurile acelea familiare ale soneriilor, orelor şi antrenamentelor de baschet. Poate avea să mai stea o zi; poate va reuşi chiar să-şi sune mamă de la unul dintre telefoanele din Nelson House. Neîndoielnic, urma să recupereze orele de somn pierdute.

Se duse la debara şi găsi bleizărul acolo unde spusese Richard. Încă mi avea eticheta prinsă de-o mânecă: Sloat îl trimisese de la New York, dar Richard nu-l purtase niciodată. Asemenea cămăşii, bleizărul era cu un număr prea mic pentru Jack şi-l strângea la umeri, dar avea o croială generoasă, iar mânecile permiteau manşetelor albe ale cămăşii să iasă afară un centimetru.

Jack luă o cravată din cârligul prins lângă uşa dulapului – roşie, cu ancore albastre. Şi-o petrecu la gât şi îi făcu nodul, cu marc efort. Apoi se examină în oglindă, râzând sonor. În sfârşit, reuşise. Îşi privi frumosul bleizăr nou, cravata îngustă, cămaşa ca zăpada, jeanşii boţiţi. Iată-l. Era un învăţăcel.

Richard devenise, din câte văzu Jack, un admirator al lui John McPhee, al lui Lewis Thomas şi al lui Stephen Jay Gould{18}. Plăcându-i titlul, scoase *The Panda's Thumb* din rafturile de cărţi ale lui Richard şi reveni pe pat.

Richard nu se înapoie de la antrenamentul de baschet decât după un răstimp ce i se păru extraordinar de lung.

Jack se învârtea încoace şi-ncolo prin odăiţă. Nu-şi putea da seama ce anume îl împiedica pe Richard să se întoarcă în camera sa, iar imaginaţia îi oferea, una după alta, numai calamităţi.

A cincea sau a şasea oară când se uită la ceas, Jack constată că afară nu se mai vedea nici un elev.

Ceea ce i se întâmplase lui Richard, se întâmplase cu toată şcoala.

După-amiaza se sfârşea. Se sfârşise şi cu Richard, gândea Jack. Poate că se terminase cu întreaga Thayer School – iar el era un purtător de ciumă, aducătorul morţii. Nu mâncase nimic toată ziua, de când îi adusese Richard puiul din sala de mese, dar nu-i era foame. Se aşează, amorţit de suferinţă. Oriunde se ducea, aducea cu sine nenorocirea.

2

Apoi se auziră din nou paşi pe coridor.

De la etajul de sus, Jack auzea un înfundat *dum-dum-dum* de melodie de bas, după care recunoscu iarăşi discul formaţiei „Blue Oyster Cult". Paşii se opriră în dreptul camerei. Jack se grăbi spre uşă.

Pe coridor stătea Richard. Doi băieţi cu părul ca mătasea porumbului şi cu nodurile cravatelor lărgite aruncară o privire înăuntru şi-şi văzură de drum. Muzica rock se auzea mult mai sonor pe culoar.

— Unde-ai fost toată după-amiaza? întrebă Jack.

— Ei, s-a petrecut ceva destul de anormal, răspunse Richard. Au suspendat toate cursurile de după-prânz. Domnul Dufrey nu i-a lăsat pe copii nici măcar să se-ntoarcă la dulăpioare. Şi pe urmă a trebuit să mergem cu toţii la antrenamentul de baschet, iar acolo a fost ceva şi mai ciudat.

— Cine-i domnul Dufrey?

Richard îl privi de parcă tocmai ar fi căzut în cap dintr-un landou.

— Cine-i domnul Dufrey? Directorul. Tu chiar habar n-ai de nimic din şcoala asta?

— Nu, dar încep să-mi fac unele păreri. Şi ce-a fost aşa de ciudat la antrenament'?

— Ţi-aduci aminte când ţi-am spus că antrenorul Frazer l-a rugat azi pe-un prieten de-al lui să-l înlocuiască? Ei, şi a zis că ne pedepseşte pe toţi dacă încercăm să tragem chiulul, aşa că m-am gândit că prietenul ăsta al lui o fi un tip gen Al Maguire, ştii, încrezut rău. Thayer School n-are o tradiţie atletică foarte veche. Oricum, mi-am zis că înlocuitorul lui trebuie să fie cineva deosebit.

— Dă-mi voie să ghicesc. Tipul cel nou arăta de parcă n-avea nici o treabă cu sportul.

Richard ridică bărbia, surprins.

— Da, răspunse el. Da, aşa părea.

Îl privi pe Jack cu mai mult respect.

— Fuma tot timpul. Şi avea părul lung şi foarte slinos – numai a antrenor nu arăta. Arăta ca un om pe care majoritatea antrenorilor ar muri să-l calce în picioare, drept să-ţi spun. Până şi ochii-i erau ciudaţi. Fac pariu cu tine că fumează marijuana. Se trase de pulover. Cred că habar n-avea de baschet. Nici măcar nu ne-a pus să repetăm figurile – de obicei asta facem, imediat după încălzire. Noi fugeam şi aruncam la coş, iar el striga la noi. Râzând. Ca şi cum nişte copii care joacă baschet ar fi cel mai ridicol lucru ce-l văzuse-n viaţa lui. Ştii tu vreun antrenor căruia sportul să i se pară comic? Până şi încălzirea a fost ciudată. A zis doar: „Bine, faceţi flotări", şi şi-a fumat ţigara. Nu numărătoare, nu cadenţă, toţi le-am efectuat de capul nostru. După aia a urmat „E-n regulă, ia fugiţi niţel împrejur." Arăta... nebun de-a binelea. Cred că mă voi plânge mâine antrenorului Frazer.

— Eu nu m-aş plânge, nici la el, nici la director, spuse Jack.

— A, am înţeles. Domnul Dufrey e unul de-al lor. De-al oamenilor din Teritorii.

— Sau lucrează pentru ei, precizează Jack.

— Tu nu vezi că ai putea să înscrii *orice* în sistemul ăsta? *Orice* merge prost? E prea uşor – aşa, le-a putea explica pe toate. În acest fel funcţionează nebunia. Faci conexiuni care nu sunt reale.

— Şi vezi lucruri care nu există.

Richard ridică din umeri, deşi, în ciuda nepăsării gestului, avea chipul nefericit.

— Tu ai spus-o.

— Stai puţin, interveni Jack. Îţi mai aduci aminte când ţi-am povestit despre clădirea care s-a prăbuşit în Angola, New York?

— Blocurile Rainbird.

— Ce memorie! Cred că accidentul ăla s-a întâmplat din vina mea.

— Jack, eşti...

— Nebun, ştiu. Uite, crezi că ar da cineva alarma văzându-mă, dacă ieşim împreună să urmărim actualităţile de seară?

— Mă-ndoiesc. Oricum, la ora asta, majoritatea băieţilor învaţă. De ce?

Fiindcă vreau să ştiu ce se-ntâmplă pe-aici, răspunse în sinea sa Jack, dar nu rosti cu voce tare. *Focuşoare drăgălaşe, cutremuleţe cocheţele – semne că vin ăia. După mine. După noi.*

— Am nevoie de-o schimbare de peisaj, Richard, bătrâne, spuse el, şi îl urmă pe Richard pe coridorul verde-spălăcit.

CAPITOLUL XXXI – Thayer se duce în Iad

1

Jack deveni cel dintâi conştient de schimbare şi recunoscu ceea ce se întâmpla; se mai întâmplase şi înainte, când Richard era plecat, iar simţurile lui se deprinseseră cu fenomenul.

Zbieretele heavy metal ale piesei *Tatoo Vampire* interpretate de „Blue Oyster Cult" încetaseră. Televizorul din club, care în locul actualităţilor cotcodăcise un episod din serialul *Hogan's Heroes,* adormi.

Richard se întoarse spre Jack, deschizând gura să vorbească.

— Nu-mi place, Tocilă, spuse Jack, cel dintâi. Tamtamurile băştinaşilor au tăcut. E prea multă linişte.

— Ha-ha, făcu subţirel Richard.

— Richard, pot să te-ntreb ceva?

— Da, desigur.

— Ţi-e frică?

Chipul lui Richard exprima intenţia, mai fermă decât orice, de-a spune: *Nu, fireşte că nu – întotdeauna e linişte prin Nelson Housc, seara la ora asta.* Din păcate, Richard era de-a dreptul incapabil să rostească o minciună. Dragul, bătrânul Richard! Jack simţi un val de afecţiune.

— Da, răspunse Richard. Mi-i puţin cam frică.

— Pot să te mai întreb ceva?

— Cred că da.

— De ce vorbim amândoi în şoaptă?

Richard privi în jur, câtva timp, fără să scoată o vorbă. Apoi porni din nou pe coridorul verde.

Uşile altor camere de pe celălalt coridor erau deschise, complet sau parţial. Jack simţi un miros familiar plutind prin uşa întredeschisă a camerei 4, şi o împinse cu degete şovăitoare, deschizând-o de-a binelea.

— Care din ei trage marijuana? întrebă ci.

— Ce? făcu Richard, nesigur.

Jack adulmecă sonor.

— Simţi?

Richard reveni şi se uită în cameră. Ambele lămpi de studiu erau aprinse. Pe un birou se afla un curs deschis, pe celălalt, o revistă *Heavy Metal.* Pereţii erau decoraţi cu postere: Costa del Sol, Frodo şi Sam înaintând cu greu peste câmpurile fumegânde din Mordor spre castelul lui Sauron, Eddie Van Halen. Pe numărul deschis din revistă stătea o pereche de căşti, lăsând să se audă micile chiţcăieli ale melodiei.

— Dacă poţi fi exmatriculat pentru că-ţi primeşti un prieten să doarmă sub pat, mă-ndoiesc că pentru marijuana primeşti doar o pălmuţă peste mână, nu-i aşa? întrebă Jack.

— Pentru asta te exmatriculează, normal.

Richard privea ca hipnotizat ţigara, iar Jack îşi spuse că părea mai şocat şi mai uluit decât oricând, chiar decât atunci când îi arătase arsurile în curs de vindecare dintre degete.

— Nelson House e pustie, spuse Jack.

— Nu fi ridicol!!

Glasul lui Richard era tăios.

— Şi totuşi, este, susţinu Jack, arătând în lungul holului. N-am mai rămas decât noi. Şi nu scoţi treizeci şi ceva de băieţi dintr-un cămin fără sa faci zgomot. N-au plecat doar aşa; au dispărut.

— În Teritorii, bănuiesc.

— Nu ştiu. Poate se află tot aici, dar pe un nivel uşor diferit. Poate sunt aici. Poate în Cleveland. Dar nu se găsesc în acelaşi loc cu noi.

— Închide uşa aia, spuse, cu bruscheţe, Richard.

Şi cum Jack nu se mişcă destul de repede ca să-i îndeplinească dorinţa, o închise el, eu mâna lui.

— Vrei să stingi...

— Nici nu vreau s-o ating, îl întrerupse Richard. Ar trebui să-i raportez, să ştii. Ar trebui să-i raportez pe amândoi la domnul Haywood.

— Ai face asta? întrebă Jack, fascinat.

Richard afişă o mutră amărâtă.

— Nu... probabil că nu. Dar nu-mi place.

— Ceva nu-i în ordine, zise Jack.

— Mda.

Ochii lui Richard îl fulgerară dinapoia ochelarilor, spunându-i că avea perfectă dreptate, că bătuse cuiul dintr-o lovitură, şi că, dacă nu-i convenea, n-avea decât să se spele pe cap. Porni din nou pe culoar.

— Vreau să ştiu ce se *întâmplă* aici, spuse, şi, crede-mă, voi alia.

Asta ar putea fi mult mai riscant pentru sănătatea ta decât marijuana, Richic-băicte, cugetă Jack, şi-şi urmă prietenul.

2

Se opriră în foaier şi priviră afară. Richard arătă spre careu. În ultima geană de lumină a asfinţitului, Jack văzu un pâlc de băieţi grupaţi răzleţ în jurul statuii de bronz verzui a lui Elder Thayer.

— Fumează! ţipă, furios, Richard. În plin careu, ăştia fumează!

Jack se gândi imediat la mirosul de marijuana din camera vecină cu a lui Richard.

— Fumează, vezi bine, îi spuse el, şi nu genul de tutun pe care-l găseşti la un automat cu ţigări.

Richard bătu furios cu nodurile degetelor în geam. Pentru el, observă Jack, căminul părăsit în chip straniu căzuse pradă uitării; antrenorul suplinitor, cu geacă de piele şi trăgând ţigară de la ţigară, fusese dat uitării: la fel şi aparentele aberaţii mintale ale lui Jack. Expresia aceea de corectitudine ultragiată de pe chipul lui Richard însemna: *Când o gaşcă de băieţi stau adunaţi aşa, fumând*

marijuana la o lungime de braţ de statuia fondatorului acestei şcoli, e ca şi când cineva ar încerca să-mi spună că Pământul e plat, sau că numerele prime pot fi uneori divizibile cu doi, sau altceva la fel de ridicol.

Jack îşi simţea inima înduioşată pentru prietenul său, dar şi plină de admiraţie faţă de-o atitudine ce-ar fi părut, fără-ndoială, absolut reacţionară şi chiar excentrică în ochii colegilor săi de şcoală. Se întrebă din nou dacă Richard putea rezista şocurilor ce se apropiau.

— Richard, spuse el, băieţii ăia nu sunt de la Thayer, nu-i aşa?

— Doamne, *chiar* ai înnebunit, Jack! Sunt de la cursul superior. Îi recunosc până la ultimul. Tipul cu pălăria aia idioată de piele e Norrington. Cel cu pantalonii trăsniţi e Buckley. Îi văd pe Garson... Littlefield... ăla cu eşarfa e Etheridge, încheie el.

— Eşti *sigur* că-i Etheridge?

— *Sigur că-i el!* strigă Richard.

Pe neaşteptate, trase cârligul ferestrei, o ridică şi se aplecă în aerul rece al serii.

Jack îl trase înapoi.

— Richard, te rog, ascultă-mă doar...

Richard nu se lăsă. Întorcându-se, se aplecă în amurgul rece.

— *Hei!*

Nu, nu le atrage atenţia, Richard, pentru numele lui Dumnezeu...

— Hei, măi băieţi! Etheridge! Norrington! Littlefield! Ce mama dracu' se-ntâmpl-acolo?!

Vorbăria şi râsetele groase se întrerupseră. Băiatul care purta eşarfa lui Etheridge se întoarse în direcţia glasului lui Richard. Înclină uşor capul pentru a-i privi. Lumina din bibliotecă şi văpaia de cuptor răcit a asfinţitului îi căzură pe faţă. Mâinile lui Richard zburară în dreptul gurii.

Jumătatea dreaptă a chipului astfel dezvăluit semăna puţin, într-adevăr, cu faţa lui Etheridge – un Etheridge mai

vârstnic, un Etheridge care umblase prin multe locuri unde cuminţii elevi de liceu nu puneau piciorul şi făcuse multe lucruri pe care cuminţii liceeni nu le făceau. Cealaltă jumătate era o masă de cicatrice schimonosite. O semilună lucitoare ce-ar fi putut să fie ochi căta dintr-un crater, în carnea răscolită de sub frunte. Părea o bilă de marmură înfundată adânc într-o băltoacă de seu aproape topit. Din colţul stâng al gurii se încârliga în sus un singur dinte, lung şi ascuţit.

E Îngemănarul lui, îşi spuse Jack, cu o certitudine perfect calmă. *Cel de-acolo e Îngemănarul lui Etheridge. Oare or fi cu toţii Îngemănari? Un Îngemănar al Iui Littletield şi un Îngemănar al lui Norrington şi un Îngemănar al lui Buckley şi tot aşa şi tot aşa? Nu se poate – sau se poate?*

— Sloat! strigă arătarea-Etheridge.

Făcu doi paşi târşâiţi spre Nelson House. Acum, lumina felinarelor din curte îi cădea drept pe chipul desfigurat.

— Închide fereastra, şopti Richard. Închide fereastra. M-am înşelat. Seamănă cumva cu Etheridge, dar nu-i el, o fi fratele lui mai mare, poate cineva a aruncat acid de acumulator sau altceva în faţa fratelui mai mare al lui Etheridge, şi acum e nebun, dar nu-i Etheridge, aşa că *închide fereastra, Jack, închide-o-n clipa a...*

Jos, arătarea-Etheridge îşi mai târşâi un pas spre ei. Rânjea. Limba, hidos de lungă, îi căzu din gură ca o serpentină festivă descolăcindu-se.

— *Sloat!* ţipă. *Predă-ne pasagerul!*

Jack şi Richard tresăriră amândoi, întorcându-se unul spre altul cu chipurile încordate.

Un urlet străpunse noaptea... căci acum era noapte; crepusculul se stinsese.

Richard îl privi pe Jack şi, un moment, Jack văzu în ochii celuilalt băiat adevărata ură – o străfulgerare a moştenirii tatălui său. *De ce-a trebuit să vii aici, Jack? Hmm? De ce-a trebuit să-mi aduci toate nenorocitele-astea de poveşti din Seabrook Island?*

— Vrei să mă duc? întrebă, încetişor, Jack.

O clipă, în ochii lui Richard stărui expresia aceea de furie chinuită, după care îi luă locul vechea blândeţe.

— Nu, răspunse, trecându-şi distrat mâinile prin păr. Nu, nu te duci nicăieri. Acolo... acolo... sunt câini răi. Câini răi, Jack, la campusul Thayer! Vreau să zic... i-ai văzut?

— Hmm, i-am cam văzut, Richie-băiete, spuse Jack abia auzit.

În acelaşi timp, Richard îşi răvăşea iarăşi cu mâinile părul adineauri îngrijit, ciufulindu-şi-l într-o claie şi mai haotică. Pedantul şi ordonatul prieten al lui Jack începea să arate puţin cam ca amiabilul inventator nebun Gyro Gearloose, vărul lui Donald Duck.

— Îl chem pe Boynton, el e cu paza, asta trebuie să fac, spuse Richard. Îl chem pe Boynton, sau poliţia din oraş, sau...

Un urlet se ridică de sub copacii din partea opusă a careului, dintre umbrele adunate acolo – un urlet crescând, unduitor, chiar părând aproape omenesc. Richard privi în acea direcţie, cu gura tremurându-i ca a unui bătrân infirm, apoi întoarse din nou spre Jack o privire rugătoare.

— Închide fereastra, Jack. Bine? Parc-aş avea puţină febră. Cred c-am răcit.

— Chiar aşa, Richard, spuse Jack, şi o închise, acoperind, atât cât se putea, urletul.

CAPITOLUL XXXII – „Predă-ne pasagerul!"

1

— Ajută-mă cu chestia asta, mormăi Jack.

— Nu vreau să mutăm biroul, spuse Richard, cu un glas de copil ascultător. Cearcănele negre de sub ochi îi erau şi mai pronunţate decât fuseseră în foaier. Nu acolo e locul lui.

Afară, din careu, urletul se înălţă din nou în văzduh.

Patul se afla în dreptul uşii. Acum, camera lui Richard fusese dezorganizată complet. Richard stătea în mijloc, privind toate acestea şi clipind din ochi. Apoi se duse la pat şi trase păturile. Una dintre ele i-o dădu lui Jack, fără o vorbă, apoi o desfăcu pe-a lui şi o întinse pe podea. Îşi scoase din buzunare portofelul şi mărunţişul, punându-le ordonat pe birou. După aceea se culcă pe mijlocul păturii, trase peste el marginile şi rămase zăcând aşa pe jos, cu ochelarii încă la ochi şi cu toată faţa un tablou al nefericirii mute.

Tăcerea de-afară era densă, ca din vis, spartă numai de vuietele îndepărtate ale camioanelor grele, trecând pe la barieră. Nelson House se cufundase într-o linişte lugubră.

— Nu vreau să vorbesc despre ceea ce se-ntâmplă afară, spuse Richard. Să-ţi fie foarte clar.

— Bine, spuse, mângâietor, Jack. Nu vom vorbi.

— Noapte bună, Jack.

— Noapte bună, Richard.

Richard îi adresă un zâmbet gol şi îngrozitor de obosit; totuşi, se citea în el destulă prietenie pentru a-i încălzi lui Jack inima şi a i-o frânge, totodată.

— Oricum, mă bucur că ai venit, spuse Richard, şi vom vorbi despre toate astea de dimineaţă. Sunt sigur că atunci vor avea mai mult sens. Uşoara mea febră va fi trecut între timp.

Se întoarse pe partea dreaptă şi închise ochii. Cinci minute mai târziu, în pofida podelelor tari, dormea adânc.

Jack rămase aşezat multă vreme, privind afară în întuneric. Din când în când, zărea luminile maşinilor trecând pe Springfield Avenue; în alte momente, atât farurile cât şi lămpile de pe stradă păreau să fi dispărut, de parcă întreaga Thayer School ar fi continuat să lunece în derivă, în afara realităţii, plutind suspendată în limbo, înainte de-a glisa, după o vreme, înapoi.

Se înteţea vântul. Jack îl auzea foşnind prin ultimele frunze degerate ale copacilor din careu; îl auzea cum făcea crengile să se ciocnească asemenea unor oase, ţipând rece prin spaţiile dintre clădiri.

2

— Vine ăla, spuse Jack, încordat, după vreo oră. Îngemănarul lui Etheridge.

— Ccceăla?...

— Nimic. Dormi acolo. Mai bine să nu vezi.

Dar Richard se ridicase în capul oaselor. Înainte ca ochii să i se fi putut fixa asupra formei cocârjate, sucite cumva, care se apropia de Nelson House, atenţia îi fu captată de campusul propriu-zis. Simţi o spaimă profundă, un şoc teribil.

Iedera de pe Vestiarul Monkson, care în aceeaşi dimineaţă fusese, deşi scheletică, totuşi verzuie, dobândise acum un galben pârjolit, hidos.

— *Sloat! Predă-ne pasagerul!*

Deodată, Richard nu mai vru decât să adoarmă la loc – să doarmă până-i trecea de tot gripa (se trezise cu concluzia că *trebuia* să fie gripă; nu doar o răceală sau un guturai, ci un real caz de gripă); gripa şi febra erau cele care-i provocau asemenea halucinaţii înspăimântătoare, anormale. N-ar fi trebuit să stea sub nici un motiv lângă fereastra aceea deschisă... sau, mai devreme, să-l

primească pe Jack prin fereastra camerei lui. La acest gând, Richard simţi imediat o ruşine profundă.

3

Jack îi aruncă lui Richard o privire rapidă, piezişă – dar chipul palid şi ochii ieşiţi din orbite îi indicau că prietenul său se afunda tot mai adânc în Ţara Vrăjită a Suprasolicitării.

Arătarea de-afară era scundă. Stătea pe iarba albită de brumă, ca un troll ce se târâse afară de sub cine ştie ce pod, mâinile cu gheare lungi spânzurându-i aproape până la genunchi. Purta o haină militară de molton, cu cuvântul ETHERIDGE inscripţionat deasupra buzunarului din stânga. Vestonul atârna descheiat, deschis larg. Pe dedesubt, Jack văzu o cămaşă Pendleton ruptă şi mototolită. Era stropită într-o parte cu ceva ce-ar fi putut să fie sânge sau vomă, formând o pată întunecată. La gât, pe cravata albastră şifonată, cu un mic *E* auriu, elegant, ţesut în rips, se lăfăia o pereche de scaieţi înfipţi ca două groteşti ace de cravată.

Acestui nou Etheridge îi funcţiona doar jumătate de faţă. Avea noroi în păr, iar pe haine frunze uscate.

— *Sloat! Predă-ne pasagerul!*

Jack coborî din nou privirea spre monstruosul Îngemănar al monitorului. Îi fu prinsă şi capturată de ochii acestuia, care păreau să vibreze oarecum în orbite, ca nişte diapazoane trepidând rapid în montura lor. Trebui să facă un efort pentru a-şi smulge privirea dintr-acolo.

— Richard! mârâi el. Nu-l privi în ochi.

Richard nu răspunse; se holba la rânjită versiune-troll a lui Etheridge, cu un interes spectral, drogat.

Speriat, Jack îşi înghionti prietenul cu umărul.

— Oh! făcu Richard. Brusc, îi apucă mâna şi şi-o apăsă pe frunte. Cât de tare ard? întrebă.

Jack îşi trase mâna de pe fruntea lui Richard, care era cam călduţă, dar nimic mai mult.

— Fierbincior, minţi el.

— Ştiam eu, replică Richard, cu reală uşurare. Mă duc imediat la cabinetul medical, Jack. Cred că am nevoie de un antibiotic.

— *Predă-ni-l, Sloat!*

— Hai să tragem biroul în faţa ferestrei, propuse Jack.

— *Nu te paşte nici un pericol, Sloat!* strigă Etheridge.

Rânji încurajator – adică doar jumătatea dreaptă a feţei sale rânji încurajator; jumătatea stângă nu făcu decât să-şi păstreze expresia de cadavru holbat.

— Cum poate semăna atât de mult cu Etheridge? întrebă Richard, cu un calm îngrijorător, sinistru. Cum poate glasul lui să pătrundă aşa de clar prin sticlă? Ce-a păţit la faţă?

Vocea îi deveni mai ascuţită, recăpătând şi ceva din dezgustul anterior, o dată cu formularea unei ultime întrebări, una care părea să fie în acel moment cea mai vitală dintre toate, cel puţin pentru Richard Sloat:

— *De unde are cravata lui Etheridge, Jack?*

— Nu ştiu, răspunse Jack. *Ne-am întors pe Seabrook Island, Richie-băiete, şi cred c-o să ne jucăm cu tine de-a bau-bau până borăşti.*

— *Dă-ni-l, Sloat, sau venim noi să-l luăm!*

Arătarea-Etheridge îşi dezvălui unicul colţ, într-un feroce rânjet canibalic.

— *Trimite pasagerul afară, Sloat, a murit! A murit, şi dacă nu-l trimiţi mai repede, ai să-i simţi mirosul când va începe să pută!*

— Ajută-mă să-mping nenorocitu' ăsta de birou! şuieră Jack.

— Da, răspunse Richard. Da, în regulă. Mutăm biroul şi pe urmă mă-ntind puţin, şi poate mai târziu mă duc la cabinet. Ce părere ai, Jack? Ce spui? E un plan bun?

Faţa lui îl implora pe Jack să încuviinţeze.

— Vom vedea, spuse Jack. Începe cu-nceputul. Biroul. S-ar putea s-arunce cu pietre.

4

Nu peste mult timp, Richard se porni să murmure şi să geamă în somnul care-l cuprinsese din nou. Asta era destul de prost; apoi, pe la colţurile ochilor începură să i se prelingă lacrimi, ceea ce se dovedi şi mai rău.

— Nu-l pot preda, gemea Richard, cu glasul plângăcios şi uimii al unui copil de cinci ani.

Jack se uită la el, cu ochii mari, cu pielea ca gheaţa.

— Nu pot să-l predau. Îl vreau pe tăticu', vă rog, să-mi spună cineva unde-i tăticu' meu, a intrat în debara da' acum nu mai e în debara, îl vreau pe tăticu', o să-mi spună el ce să fac, vă rog...

O piatră intră pe geam, spărgându-l. Jack scoase un ţipăt.

Piatra bubui pe placa biroului proptit la fereastră. Câteva cioburi zburară prin spaţiile libere din stânga şi dreapta mesei, sfărâmându-se în bucăţi şi mai mici, pe jos.

— *Predă-ne pasagerul, Sloat!*

— Nu pot, gemu Richard, zvârcolindu-se în pătură.

— *Prcdă-ni-l!* zbieră de-afară altă voce hâdă, hohotind. *O să-l ducem înapoi la Seabrook Island, Richard! Înapoi la Seabrook Island, unde-i este locul!*

Altă piatră. Jack se feri instinctiv, deşi şi această piatră ricoşă din birou. Câinii lătrau, schelălăiau şi urlau.

— Nici o Seabrook Island, murmura Richard în somn. Unde-i tăticul meu? Vreau să iasă de-acolo din debara! Vă rog, *vă rog, fără poveşti din Seabrook Island, VĂ ROG...*

Apoi, Jack stătea pe genunchi, zgâlţâindu-l pe Richard cât de tare îndrăznea, spunându-i să se trezească, nu era decât un vis, trezeşte-te, pentru numele lui Dumnezeu, *trezeşte-te!*

— Văooog-văooog-văooog.

Un cor răguşit de voci neomeneşti se înălţă de-afară. Vocile sunau ca un cor de oamcni-animale din *Insula doctorului Moreau,* a lui Wells.

— *Zej-dede, zej-dede, zej-dede!* răspunse un al doilea cor.

Câinii urlau.

Un iureş de pietre răpăi, smulgând şi mai multe cioburi din rama ferestrei, bocănind pe placa biroului, făcându-l să se legene.

— *TĂTICU' E ÎN DEBARA!* zbieră Richard. *TĂTICULE, HAI AFARĂ, TE ROG, HAI AFARĂ, MI-E FRICĂ!*

— *Văooog-văooog-văooog!*

— *Zej-dede, zej-dede, zej-dede!*

Mâinile lui Richard zbătându-se prin aer.

Pietre zburând şi lovind biroul; curând, avea să intre pe fereastră o piatră destul de mare ca să străpungă lemnul ieftin, sau pur şi simplu să-l răstoarne peste ei, gândi Jack.

Afară, râdeau, mugeau şi cântau, cu hidoasele lor glasuri de trolli. Câinii – haite întregi, de-acum, se părea – urlau şi mârâiau.

— *TĂTICULEEEEEEEEEH...* zbieră Richard cu glas crescând, care-ţi îngheţa sângele-n vine.

Jack îl pălmui.

Ochii lui Richard se deschiseră brusc. Se holbă la Jack, un moment, cu o îngrozitoare neputinţă de a-l recunoaşte, de parcă visul pe care-l avusese i-ar fi incinerat minţile. Apoi trase aer în piept, prelung, tremurător, şi expiră cu un oftat nesfârşit.

— Coşmar, spuse. Efectele febrei, cred. Cumplit. Dar nu-mi amintesc exact ce era! adăugă el tăios, de parcă s-ar fi putut ca Jack să-l întrebe din clipă-n clipă acest lucru.

— Richard, vreau să plecăm din camera asta, spuse Jack.

— Să plecăm din?...

Richard îl privi pe Jack ca şi cum ar fi fost cu siguranţă nebun.

— Nu se poate, Jack. Am o temperatură de... treizeci şi opt cu cinci, cel puţin, poate cu şase, şapte... Nu pot...

— Ai temperatură treizeci şi şapte cel mult, Richard, spuse calm Jack. Probabil nici măcar atât...

— Ard tot! protestă Richard.

— Ăia dau cu pietre.

— Halucinaţiile nu pot să dea cu pietre, Jack, replică Richard, pe tonul cu care i-ar fi explicat un fapt simplu, dar vital, unui redus mintal. Astea-s poveşti din Seabrook Island. Sunt...

Altă grindină de pietre zbură prin fereastră.

— *Trimite-afară pasagerul, Sloat!*

— Haide, Richard, spuse Jack, ridicându-l în picioare.

Îl conduse la uşă, apoi pe culoar. Acum simţea un enorm regret pentru Richard – poate nu tot atât de mare cum simţise după Wolf... dar pe-acolo, pe undeva.

— Nu... bolnav... febră... nu pot...

Alte pietre răpăiră pe birou, în spatele lor.

Richard ţipă strident şi se agăţă de Jack ca un copil care se îneacă.

Râsete horcăite, sălbatice, de-afară. Câinii urlau şi se băteau între ei.

Jack văzu chipul palid al lui Richard albindu-se şi mai mult, îl văzu clătinându-se, şi ridică grăbit braţele. Dar nu îndeajuns de grăbit pentru a-l prinde pe Richard înainte ca acesta să se prăbuşească în uşa camerei lui Reuel Gardener.

5

Era un simplu acces de leşin, iar Richard îşi reveni destul de repede, când Jack îl ciupi de membranele delicate dintre degetele mari şi cele arătătoare. Nu voia să vorbească despre ceea ce se petrecea afară – pretindea că, de fapt, nu ştia despre ce trăncăneşte Richard.

Străbătură prudenţi culoarul, spre scări. La uşa clubului, Jack băgă capul înăuntru şi fluieră.

— Richard, ia uită-te la asta!

Richard privi fără tragere de inimă. Clubul era un dezastru. Scaune răsturnate. Pernele de pe canapea spintecate. Portretul în ulei al lui Elder Thayer de pe peretele din fund fusese desfigurat – cineva mâzgălise o pereche de coarne drăceşti iţindu-i-se din părul alb,

pieptănat cu grijă, altcineva îi adăugase o mustaţă sub nas, iar un al treilea se folosise de-o pilă de unghii sau alt instrument asemănător pentru a-i scrijeli un falus grosolan între picioare. Geamul vitrinei cu trofee era spart.

Pe Jack nu-l afectă prea mult expresia de groază drogată, neîncrezătoare, de pe chipul lui Richard. Într-un anume sens, un batalion de elfi tropăind pe holuri, luminiscenţi şi nepământeni, sau de dragoni zburând pe deasupra careului, ar fi fost mai uşor de digerat pentru Richard, decât această constantă eroziune suferită de Thayer School, pe care ajunsese s-o cunoască şi s-o iubească... Thayer School, pe care Richard o credea, fără îndoială, nobilă şi bună, o necontestată fortăreaţă împotriva unei lumi în care nu puteai conta pe nimic prea multă vreme... nici chiar, gândea Jack, pe faptul că taţii vor mai ieşi din debaralele în care intraseră.

— Cine-a făcut asta? întrebă, furios, Richard. Monştrii ăia au făcut-o, îşi răspunse tot el. Ei au făcut-o.

Îl privi pe Jack cu o suspiciune profundă, ceţoasă, care începu să i se citească pe faţă.

— S-ar putea să fie columbieni, spuse ci, deodată. S-ar putea să fie columbieni, iar acesta ar putea fi un fel de război al drogurilor, Jack. La asta te-ai gândit?

Jack trebui să-şi sugrume imboldul de-a izbucni în hohote demente, în urlete de râs. Iată o explicaţie pe care, probabil, numai Richard Sloat ar fi putut-o concepe. Columbienii erau. Războaiele filierelor de cocaină ajunseseră până la Thayer School, Springfield, Illinois. Elementar, dragul meu Watson; problema asta are o soluţie de şapte virgulă cinci la sută.

— Cred că orice e posibil, spuse el. Hai s-aruncăm o privire la etaj.

— Pentru ce Dumnezeu?

— Păi... poate mai găsim pe altcineva, răspunse Jack, fără să creadă cu adevărat acest lucru, dar era, oricum, mai

mult decât nimic. Poate se mai ascunde cineva pe-acolo. Cineva normal, ca noi.

Richard se uită la Jack, apoi din nou la clubul devastat. Expresia aceea de suferinţă chinuită îi reveni pe faţă, expresia care spunea: *De fapt, nu vreau deloc să mă uit la toate astea, dar din nu ştiu ce motiv se pare să-i singurul lucru la care VREAU să mă uit în momentul de faţă; e o obligaţie amarnică, seamănă cu imboldul de-a muşca dintr-o lămâie, sau de-a zgâria cu unghiile tabla din clasă, sau de-a râcâi cu dinţii unei furculiţe porţelanul chiuvetei.*

— Drogul face ravagii prin ţară, rosti Richard, cu lugubre intonaţii de conferenţiar. Chiar săptămâna trecută am citit un articol despre proliferarea stupefiantelor, în *The New Republic.* Jack, toţi oamenii aceia de-afară s-ar putea să fie drogaţi! S-ar putea să fie liber-cugetători! S-ar putea...

— Să mergem, îl îndemnă Jack, liniştit.

— Nu-s sigur că pot urca scările, ripostă Richard, cu ostilitate sleită. S-ar putea ca febra mea să fie prea gravă ca să pot urca scările...

— Ei, fă şi tu vechea încercare de la Thayer, spuse Jack şi continuă să-l conducă într-acolo.

6

Când ajunseră pe palierul etajului întâi, în tăcerea deplină, aproape fără respiraţie, ce învăluia întreaga Nelson House, se infiltră din nou hemoragia sonoră.

Afară, mârâiau şi lătrau câinii – acum nu mai păreau doar zeci de glasuri, ci sute şi sute. Clopotele capelei izbucniră într-un concert nebunesc de dangăte.

Sunetul clopotelor scoase complet din minţi corciturile ce alergau bezmetice prin curtea interioară. Se repeziră una la alta, rostogolindu-se în neştire pe iarbă – care începea să aibă un aspect sălbatic, neîngrijit, plină de buruieni – şi sfâşiind tot ce le cădea sub bot. În faţa ochilor lui Jack, una dintre ele atacă un ulm. Alta se aruncă spre statuia lui Elder Thayer. Din ciocnirea botului sau, clănţănind să

muşte, cu bronzul solid, ţâşni, ca dintr-un spray, o pulbere de sânge.

Jack întoarse capul, scârbit.

— Vino, Richard.

Richard îl urmă destul de docil.

7

Etajul întâi era o învălmăşeală haotică de mobilier răsturnat, ferestre sparte, cocoloaşe de tapiţerie, discuri muzicale ce păreau să fi fost aruncate ca nişte frisbeeuri[{19}], haine azvârlite pretutindeni.

Etajul al doilea înota în aburi, umed şi fierbinte ca o pădure tropicală. Pe măsură ce se apropiau de uşa cu inscripţia DUŞURI, căldura creştea spre valori de saună. Pâcla pe care o întâlniseră prima oară, coborând pe furiş scările, în fuioare subţiri, devenea acum o ceaţă opacă.

— Stai aici, spuse Jack. Aşteaptă-mă.

— Sigur, acceptă, cu seninătate, Richard.

Ridicase îndeajuns glasul, ca să se audă peste vuietul duşurilor. Ochelarii i se aburiseră, dar nu făcea nici un efort să şi-i şteargă.

Jack împinse uşa şi intră. Domnea o dogoare densă, cumplit de umedă. Hainele i se udară leoarcă într-o clipă, de la sudoare şi de la vaporii ceţoşi, fierbinţi. Încăperea pardosită cu faianţă bubuia şi vuia de apă. Toate cele douăzeci de duşuri fuseseră deschise la maximum, iar torentul pătrunzător ca mii de ace al acestora fusese concentrat spre o grămadă de echipamente sportive din mijlocul spălătorului. Apa reuşea, dar numai foarte încet, să se scurgă în canal prin acest maldăr nebunesc, iar baia era complet inundată. Jack se descălţă şi dădu ocol încăperii, strecurându-se pe sub duşuri, ca să nu asude şi mai mult şi ca să nu se opărească, totodată – cel care dăduse drumul duşurilor se părea că nu se deranjase să deschidă şi robinetele de apă rece. Jack le închise pe toate, unul câte unul. N-avea nici un motiv s-o facă, absolut nici un motiv, şi

se mustră în sinea sa pentru această pierdere de vreme, când ar fi trebuit să-ncerce să se gândească la o cale de ieşire din Nelson House şi din incinta şcolii – înainte de-a cădea securea.

Nici un motiv, decât acela că poate Richard nu era singurul care trăia cu nevoia de-a face ordine în haos... de-a crea ordinea şi de-a o menţine.

Reveni în hol şi nu-l mai găsi pe Richard.

— Richard?

Îşi simţea bătăile inimii accelerându-i-se în piept.

Nici un răspuns.

— Richard!

Prin aer pluteau vapori de colonie vărsată, înecăcioşi până la toxicitate.

— *Richard, unde dracu' eşti?*

Mâna lui Richard căzu pe umărul lui, iar Jack zbieră.

8

— Nu ştiu de ce-a trebuit să răgi aşa, zise, mai târziu, Richard. Doar eu eram.

— Sunt şi eu nervos, răspunse Jack, absent.

Se aşezaseră în camera de la etajul al doilea a unui băiat cu straniu-armoniosul nume de Albert Humbert. Richard îi spuse că Albert Humbert, care avea porecla de Albert Cocoloş, era cel mai gras băiat din şcoală, iar lui Jack nici nu-i venea greu s-o creadă; camera acestuia conţinea o uimitoare diversitate de mâncăruri, adunate te miri de unde – era tainiţa unui copil al cărui coşmar suprem nu e acela de-a fi exclus din echipa de baschet sau de-a zbârci la o teză de trigonometrie, ci mai curând de-a se trezi noaptea şi de-a nu fi în stare să găsească un covrig sau un pahar cu unt de arahide. Mare parte dintre provizii fusese aruncată peste tot. Borcanul cu marţipan fusese spart, dar Jack oricum nu se dăduse niciodată în vânt după aşa ceva. Se lipsi şi de beţişoarele de lemn-dulce – Albert Cocoloş avea o cutie întreagă, dosită pe raftul de sus al debaralei. Pe unul

dintre capacele cutiei scria: *La mulţi ani, dragul meu, de la Mama Ta Iubitoare.*

Unele Mame Iubitoare trimit cutii cu beţişoare de lemn-dulce, iar unii Taţi Iubitori trimit bleizăre de la Brooks Brothers, reflectă Jack, obosit, şi *dacă există vreo deosebire, numai Jason ştie care-i aia.*

Găsiră la Albert Cocoloş destulă mâncare ca să-şi încropească un soi de masă trăsnită – Slim Jims, felii de ardei gras, fulgi de cartofi Salt 'n Vinegar. Încheiară cu un pachet de fursecuri. Jack recuperase din hol scaunul lui Albert şi şedea lângă fereastră. Richard se aşezase pe patul acestuia.

— Ei, *sigur* că eşti nervos, acceptă Richard, clătinând din cap a refuz când Jack îi oferi ultimul fursec. Paranoid, de fapt. E din cauza ultimelor câteva luni petrecute pe drum. Ai să-ţi revii de îndată ce-ai să te duci acasă, la mama ta, Jack.

— Richard, spuse Jack, aruncând punga de Famous Amos goală, hai să nu mai mâncăm căcat. Tu nu *vezi* ce se-ntâmplă afară, în campusul tău?

Richard îşi umezi buzele.

— Ţi-am mai *explicat* o dată. Am febră. Probabil că nu se-ntâmplă nimic din toate astea, iar dacă da, atunci se-ntâmplă lucruri perfect normale, şi mintea mea le denaturează, le amplifică. Asta-i o posibilitate. Cealaltă ar fi... mă rog... traficanţii de droguri. Se aplecă, rămânând aşezat pe patul lui Albert Cocoloş. Sper că n-ai experimentat şi *tu* cu drogurile, nu-i aşa, Jack? În timp ce băteai drumurile?

Vechea luminiţă inteligentă, incisivă, se reaprinsese deodată în ochii lui Richard. *Iată o posibilă explicaţie, o posibilă ieşire din nebunia asta,* spuneau ochii lui. *Jack s-a implicat în cine ştie ce răfuială cu droguri, şi toţi acei oameni l-au urmărit până aici.*

— Nu, răspunse Jack, obosit. Întotdeauna te-am considerat stăpân pe realitate, Richard. Niciodată n-am

crezut că voi trăi să te văd pe tine – pe *tine* – folosindu-ţi creierii ca să denaturezi faptele!

— Jack, toate astea nu-s decât... decât o halucinaţie, şi-o ştii foarte bine!

— Războiul drogurilor în Springfield, Illinois? Acum cine înşiră poveşti din Seabrook Island?

Şi în acest moment, o piatră sparse fereastra camerei lui Albert Cocoloş, umplând podeaua cu cioburi.

CAPITOLUL XXXIII – Richard în beznă

1

Richard zbieră şi-şi aruncă un braţ în sus, apărându-şi faţa. În jur zburau cioburi.

— *Trimite-l afară, Sloat!*

Jack se ridică. Creştea în el o furie mocnită.

Richard îl apucă de braţ.

— Jack, nu! Nu te apropia de fereastră!

— Mă fut! mârâi Jack. M-am săturat să se vorbească despre mine de parc-aş fi o pizza.

Arătarea-Etheridge stătea vizavi. Se afla pe trotuarul din marginea careului, privind în sus spre ei.

— Cară-te de-aici! răcni Jack. O bruscă inspiraţie izbucni în el asemenea unei explozii solare. Ezită, apoi strigă tunător: *Vă poruncesc să plecaţi de-aici! Toţi! Vă poruncesc să plecaţi, în numele mamei mele, Regina!*

Arătarea-Etheridge tresări ca şi cum cineva înarmat cu un bici i-ar fi lăsat o dâră pe fâţa.

Apoi, expresia de surprindere chinuită se şterse, şi arătarea-Etheridge începu să rânjească.

— E moartă, Sawyer! strigă – dar ochii lui Jack deveniseră oarecum mai ageri în timpul călătoriei şi văzu expresia de spaimă convulsivă pe dedesubtul celei de triumf prefăcut. Regina Laura e moartă, iar mama ta a murit şi ea... e moartă în New Hampshire... moartă *şi-mpuţită!*

— *Şterge-o!* mugi Jack, şi din nou i se păru că arătarea-Etheridge zvâcnise înapoi, cu furie neputincioasă.

Richard i se alăturase la fereastră, palid şi consternat.

— Ce tot urlaţi voi doi? întrebă, privind fix la travestiul rânjit de pe partea cealaltă a aleii. De unde ştie Etheridge că mama ta e în New Hampshire?

— *Sloat!* răcni arătarea-Etheridge. Unde ţi-e cravata?

Un spasm de vinovăţie contractă trăsăturile lui Richard; mâinile-i tresăriră spre gulerul descheiat al cămăşii.

— *O să te iertăm de data asta, dacă ne trimiţi pasagerul, Sloat!* strigă arătarea-Etheridge. *Dacă-l trimiţi afară, toate vor redeveni aşa cum au fost! Vrei şi tu asta, nu?*

Richard se holba spre arătarea-Etheridge, clătinând din cap. Jack era absolut sigur – inconştient. Chipul său era o zdreanţă boţită de nefericire, ochii-i luceau de lacrimi neînfrânate. Voia ca toate să redevină aşa cum fuseseră, cum să nu?!

— *Nu ţi-e dragă şcoala asta, Sloat?* mugi arătarea-Etheridge spre fereastra lui Albert.

— Ba da, murmură Richard şi-şi înghiţi un suspin. Ba da, *sigur* că mi-e dragă.

— Ştii ce le facem micilor lepădături care nu iubesc şcoala? Predă-ni-l! Pe urmă, o să fie ca şi cum nici n-ar fi venit vreodată aici!

Richard se întoarse încet, privindu-l pe Jack cu ochi îngrozitor de goi.

— Tu hotărăşti, Richie-băiete, spuse încetişor Jack.

— Are droguri la el, Richard! strigă arătarea-Etheridge. Patru-cinci soiuri diferite! Coca, haşiş, prafu' îngerilor[{20}]! Toate chestiile-astea le-a vândut ca să-şi finanţeze călătoria spre Vest!! De unde crezi că are haina aia frumoasă pe care-o purta când ţi-a apărut în prag?

— Droguri, spuse Richard, cu adâncă, tremurândă uşurare. Am ştiut eu.

— Dar nici tu n-o crezi, interveni Jack. Nu drogurile ţi-au preschimbat şcoala, Richard. Şi câinii...

— Trimite-l afară, Sl...

Glasul arătării-Etheridge slăbea, slăbea...

Când cei doi băieţi priviră din nou afară, aceasta dispăruse.

— Unde se ducea tatăl tău, ce crezi? întrebă Jack cu glas scăzut. Unde crezi că s-a dus când n-a mai ieşit din debara, Richard?

Încet, Richard se răsuci să-l privească, iar chipul său, de obicei atât de calm, atât de inteligent şi senin, începea acum să se schimonosească. Pieptul îi tresălta în spasme neregulate. Deodată, Richard îi căzu lui Jack în braţe, agăţându-se de el cu o frenezie orbească, pradă panicii.

— *M-a a-at-atins!* zbieră băiatul. Trupul său tremura în mâinile lui Jack ca un cablu de troliu încordat, mai-mai să plesnească. *M-a atins, m-a at-atins, ceva m-a a-a-atins acolo înă-înă-înăuntru ŞI NU ŞT-ŞT-ŞTIU CE ERA!*

2

Cu fruntea fierbinte îngropată în umărul lui Jack, Richard spuse pe nerăsuflate povestea pe care, atâţia ani, o ţinuse închisă-n sufletul lui. O poveste alcătuită din crâmpeie îngreuiate şi deformate de suferinţă. Ascultând-o, Jack se pomeni amintindu-şi ziua în care propriul său tată intrase în garaj... şi revenise peste două ore, de după colţul străzii. Fusese o întâmplare urâtă, dar ceea ce păţise Richard era cu mult mai rău. Explica perfect insistenţa sa de oţel, refuzând orice compromis asupra realităţii – întreaga realitate şi nimic altceva *decât* realitatea. Explica încăpăţânarea lui de-a respinge fanteziile de orice fel, până şi cele science-fiction... şi, după cum ştia Jack din propria-i experienţă şcolară, tehnomanii ca Richard obişnuiau să mănânce SF pe pâine cu unt... câtă vreme era din categoria hard, adică autorii fundamentali Heinlein, Asimov, Arthur C. Clarke, Larry Niven – scutiţi-ne de balivernele metafizice ale unor Robert Silverberg şi Barry Malzberg, vă rugăm, dar noi vom citi materialele în care te-ndoapă cu toţi cvadranţii stelari şi logaritmii până-ţi ies pe urechi. Nu e însă şi cazul lui Richard. Antipatia lui Richard faţă de fantastic avea o asemenea profunzime, încât nu se atingea de *nici un* roman dacă nu era o temă pentru şcoală. Copil fiind, îl lăsase pe Jack să-i selecteze cărţile pe care le avea de citit ca lecturi la alegere, fără să-i pese ce anume erau şi mestecându-le ca pe fulgii de porumb. Devenise o

provocare pentru Jack să găsească o povestire – *orice* povestire – care să-i placă lui Richard, să-l distreze pe Richard, să-l captiveze pe Richard la fel cum îl captivau uneori pe Jack povestirile şi romanele bune... acestea, socotea el, erau aproape la fel de captivante ca şi Visele-cu-ochii-deschişi, şi fiecare cartografia propria sa versiune asupra Teritoriilor. Dar nu fusese niciodată în stare să provoace un singur *frisson*, o singură scânteie, o reacţie cât de cât. Indiferent că era *Căluţul roib*[{21}], *Demonul de la curse i, De veghe în lanul de secară*[{22}] sau *Eu sunt legendă*[{23}], reacţia era întotdeauna aceeaşi: o concentrare încruntată, cu ochii opaci, urmată de-un referat concentrat şi cu ochii opaci, care avea să primească fie un „satisfăcător", fie, dacă profesoara de engleză se simţea deosebit de generoasă în ziua aceea, un „bine"... Calificativele de „satifăcător" ale lui Richard la engleză erau acelea care-i curmaseră accesul la panoul de onoare, în cursul celor câteva trimestre când lipsise de-acolo.

Jack terminase *Împăratul muştelor*[{24}], de William Golding, simţind că-l lua cu frig şi cu cald şi tremura tot – atât de entuziasm cât şi de spaimă, dorindu-şi mai presus de orice lucrul pe care-l dorise întotdeauna când cartea citită era palpitantă: să nu se termine, să se poată desfăşura la nesfârşit, aşa cum se întâmpla cu viaţa (numai că viaţa era cu mult mai plicticoasă şi mai fără sens decât povestirile). Ştia că Richard avea de predat un referat de lectură, aşa că-i dăduse volumul, convins că o să-i reuşească figura, că Richard va reacţiona neîndoielnic faţă de povestea acelor băieţi rătăciţi şi a regresului lor spre barbarie. Dar Richard vâjâise prin *Împăratul muştelor* la fel ca prin toate celelalte romane dinainte şi scrisese încă o recenzie conţinând tot zelul şi ardoarea autopsiei unui legist mahmur făcută pe victima unui accident de circulaţie. *Ce-i cu tine?* izbucnise Jack, exasperat. *Ce Dumnezeu ai împotriva cărţii ăsteia atât de bune, Richard?* Iar Richard îl privise, perplex, părând chiar să nu înţeleagă furia lui Jack.

Păi, nici nu poate exista o poveste inventată care să fie bună, nu? răspunsese el.

În ziua aceea, Jack plecase acasă adânc mâhnit de respingerea totală a ficţiunii de către Richard, dar acum i se părea că îl înţelege mai bine – mai bine decât ar fi dorit cu-adevărat, poate. Probabil că în ochii lui Richard fiecare copertă de volum beletristic semăna puţin cu o uşă de debara care se deschide; poate că fiecare copertă viu colorată, înfăţişând, ca şi cum ar fi fost perfect reali, oameni care nu existaseră niciodată, îi amintea lui Richard de dimineaţa când se-săturase-definitiv.

3

Richard îl vede pe tatăl său intrând în debaraua dormitorului mare din faţă, după care închide în urma lui uşa cu două canaturi. Să tot aibă cinci ani... peste şase... sigur nu împlinise încă şapte. Aşteaptă cinci minute, apoi zece, iar când tatăl său tot nu iese din debara, începe să se cam sperie. Strigă. Strigă

(după fluieraş strigă, după oliţă strigă)

după tata, şi cum tata nu răspunde, strigă tot mai tare şi mai tare şi vine mai aproape şi mai aproape de debara, strigând, şi, în sfârşit, când au trecut cincisprezece minute şi tata n-a ieşit nici până acum, Richard deschide uşa articulată şi intră. Intră în beznă ca într-o peşteră.

Şi se întâmplă ceva.

După ce s-a înghesuit printre hainele de tweed aspru şi de bumbac moale şi pe alocuri mătăsurile lucioase ale vestoanelor, costumelor şi sacourilor sport ale tatei, mirosul de textile, de naftalină şi de aer închis din dulapul întunecos începe să lase locul altui miros – un miros încins, aprig. Richard începe să bâjbâie înainte, ţipând numele tatălui său, crede că acolo în fund o fi vreun foc şi poate tata arde de viu, fiindcă miroase a foc... şi deodată îşi dă seama că scândurile i-au dispărut de sub picioare şi stă pe-un pământ de culoare închisă. Insecte negre şi stranii, cu ciorchini de ochi în capătul unor antene lungi, ţopăie în

jurul papucilor lui scămoşaţi. Tăticule! *ţipă copilul. Hainele şi costumele s-au dus, podeaua nu mai e, dar sub tălpi nu este zăpadă albă, scârţâitoare; e un mâl negru şi puturos, ce pare a fi mediul de înmulţire şi de naştere al gângăniilor acelora negre şi nesuferite care sar; acest loc nu este Narnia*[{25}]*, oricât de mult ţi-ai forţa imaginaţia. Ţipătului lui Richard îi răspund alte ţipete – ţipete şi un râs nebunesc, dement. În jurul lui pluteşte fum purtat de-un vânt întunecat şi idiot, iar Richard se întoarce, revenind poticnit pe-acelaşi drum, cu mâinile întinse ca ale unui orb, căutând înnebunite hainele, cu nasul ce adulmecă duhoarea acră şi stătută a naftalinei...*

Şi deodată o mână se strecoară, apucându-l de încheietură.

Tăticu'? *întreabă el, dar când priveşte în jos vede nu o mână omenească, ci un lucru greu şi solzos, acoperit cu ventuze palpitânde, un apendice verde ataşat de-un membru lung, ca de cauciuc, care se întinde în beznă, spre o pereche de ochi galbeni, migdalaţi, cu colţurile ridicate, ce se holbează la el cu o foame nătângă.*

Ţipând, se smulge şi se repede orbeşte în întuneric... şi exact în clipa în care degetele lui, dibuind, regăsesc vestoanele sport şi costumele lui taică-său, în momentul în care aude binecuvântatul şi autenticul clănţănit al umeraşelor, mâna aceea verde, căptuşită cu ventuze, îi dansează din nou sec pe ceafă... şi dispare.

Aşteaptă, tremurând, palid ca cenuşa veche de-o zi dintr-o sobă, aşteaptă trei ore în faţa acelei debarale blestemate, temându-se să mai intre, temându-se de mâna verde şi de ochii galbeni, din ce în ce mai sigur că tata a murit. Iar când tata revine în cameră, spre împlinirea celei de-a patra ore, nu din debara, ci pe uşa dintre dormitor şi holul de la etaj – uşa DIN SPATELE lui Richard –, când se întâmplă asta, Richard alungă fantezia odată pentru totdeauna; Richard neagă fantezia; Richard refuză să aibă de-a face cu fantezia, sau să trateze cu ea, sau măcar să ajungă la vreun compromis. În mod foarte simplu, s-a-săturat-definitiv.

Sare-n picioare, fuge la taică-său, la iubitul Morgan Sloat, şi îl îmbrăţişează atât de strâns, încât îl vor durea braţele toată săptămâna. Morgan îl ridică în aer, râde şi-l întreabă de ce-i aşa de palid. Richard zâmbeşte şi-i spune că probabil nu i-a priit ceva la micul dejun, dar acum se simte mai bine şi îşi sărută tatăl pe obraz, şi-i simte mirosul drag, de sudoare, amestecată cu colonie Raj. Şi, mai târziu, în aceeaşi zi, îşi ia toate cărţile de poveşti – Cărticelele Aurii, albumele cu decoruri pliante, cărţile Ştiu-Să-Citesc, colecţia avându-l ca autor pe Dr. Seuss, Cartea Zânei Verzi pentru Tineret –, le pune într-o cutie, coboară cu cutia în pivniţă şi îşi spune: „Puţin mi-ar păsa dac-ar veni acum un cutremur, ar căsca o crăpătură în pământ şi-ar înghiţi toate cărţile-astea până la ultima. De fapt, ar fi o asemenea uşurare încât probabil aş râde toată ziua şi probabil aproape tot weekendul." Acest lucru nu se întâmplă, dar Richard simte o mare alinare când cărţile sunt închise în dubla beznă – bezna cutiei şi bezna pivniţei. Nu se mai uită la ele niciodată, la fel cum niciodată nu mai intră în debaraua cu uşa pliantă a tatălui său. Şi chiar dacă uneori visează că e ceva sub patul sau în debaraua lui, ceva cu ochi nătângi şi galbeni, nu se mai gândeşte nicicând la mâna aceea verde, acoperită cu ventuze, până când soseşte straniul soroc la Thayer School şi izbucneşte în lacrimi cu care nu e deprins, în braţele prietenului său Jack Sawyer.

S-a-săturat-defînitiv.

4

Jack sperase că, o dată cu istorisirea întâmplării şi uscarea lacrimilor, Richard va reveni – mai mult sau mai puţin – la personalitatea sa normală, acut-raţională. Lui Jack nu-i păsa prea mult dacă Richard cumpăra sau nu toată prăvălia; era suficient să accepte partea vizibilă din nebunia aceea, pentru a-şi putea pune la contribuţie formidabilul intelect, să-l ajute pe el, pe Jack, să găsească o ieşire... o cale de scăpare din campusul Thayer, cel puţin, şi din viaţa

lui Richard,"înainte ca prietenul lui s-o ia razna de-a binelea.

Dar nu mergea aşa. Când Jack încercă să-i vorbească – să-i povestească lui Richard despre ziua în care propriul său tată, Phil, intrase în garaj şi nu mai ieşise –, acesta refuză să-l asculte. Vechiul secret al celor întâmplate demult în debara fusese dezvăluit (într-un fel, Richard încă se mai agăţa cu îndărătnicie de ideea că totul fusese o halucinaţie), dar Richard, totuşi, se-săturase-definitiv.

A doua zi de dimineaţă, Jack coborî la parter. Îşi luă toate lucrurile lui şi pe cele pe care le-ar fi putut dori Richard – periuţă de dinţi, manuale, caiete, un schimb de haine curate. Hotărî că aveau să petreacă ziua aceea în camera lui Albert Cocoloş. De-acolo, de sus, puteau ţine sub control curtea interioară şi poarta. La căderea nopţii, era posibil să se ivească şansa de-a pleca.

5

Jack cotrobăi prin biroul lui Albert şi găsi un flacon de aspirină pentru copii. Îl privi un moment, gândindu-se că micile pilule portocalii spuneau aproape la fel de mult despre Iubitoarea Mamă a dispărutului Albert, ca şi cutia cu beţişoare de lemn-dulce aflată pe raftul dulapului. Scutură în palmă şase pastile. I le dădu lui Richard, iar prietenul său le înghiţi, absent.

— Vino-aici şi culcă-te, spuse apoi Jack.

— Nu, răspunse Richard pe un ton ursuz, agitat şi teribil de nefericit, revenind la fereastră. Trebuie să stau de veghe, ca să se poată face un raport complet pentru... pentru... pentru administraţie. Mai târziu.

Jack îi atinse uşor fruntea. Şi, cu toate că era rece – aproape ca gheaţa –, spuse:

— Ţi-a crescut febra. Mai bine stai întins până când începe aspirina să-şi facă efectul.

— A crescut? îl întrebă Richard, privindu-l cu recunoştinţă patetică. Chiar aşa?

— Chiar aşa, răspunse Jack, grav. Vino şi te culcă.

Richard adormi în cinci minute după ce puse capul jos. Jack se cufundă în fotoliul confortabil al lui Albert Cocoloş. Chipul palid al lui Richard lucea ca şi ceara în lumina crescândă a zorilor.

6

Cum-necum, ziua trecu şi, pe la ora patru, Jack adormi. Se trezi în întuneric, neştiind cât timp se scursese. Tot ce ştia, era că nu avusese nici un vis, lucru pentru care se simţea recunoscător. Richard se foia neliniştit, iar Jack presupuse că se va deştepta şi el curând. Se ridică şi se întinse, tresărind când îşi simţi spatele înţepenit. Se duse la fereastră, privi afară şi rămase nemişcat, cu ochii mari. Îi încolţi în minte un gând: *Nu vreau ca Richard să vadă asta. Nu, dacă pot tace* ceva.

O, Doamne, trebuie să scăpăm de-aici, şi cât mai repede posibil, îşi spuse Jack, înspăimântat. *Chiar dacă, din cine ştie ce motiv, se tem să vină la noi de-a dreptul.*

Dar chiar urma să-l scoată pe Richard de-acolo? Ei nu credeau c-avea s-o facă, ştia – contau pe refuzul lui de a-şi mai expune prietenul, în continuare, acelei nebunii.

Un salt, Jack-O. Trebuie să faci un salt, şi-o ştii prea bine. Şi trebuie să-l iei cu tine şi pe Richard, fiindcă locul ăsta se duce dracului.

Nu pot. Un salt în Teritorii i-ar face de-a dreptul minţile praştie lui Richard.

Nu contează. Trebuie s-o taci. E cea mai bună soluţie, oricum – poate singura soluţie-, fiindcă n-au să se-aştepte la asta.

— Jack?

Richard stătea în capul oaselor. Fără ochelari, chipul său avea o înfăţişare stranie, despuiată.

— Jack, s-a terminat? A fost un vis?

Jack se aşează pe pat şi-şi cuprinse prietenul cu un braţ pe după umeri.

— Nu, răspunse el, cu glasul scăzut şi mângâietor. Încă nu s-a terminat, Richard.

— Cred că mi s-a agravat febra, anunţă Richard, retrăgându-se de lângă Jack.

Se apropie de fereastră, ţinându-şi delicat ochelarii, de suport, între degetul mare şi arătătorul mâinii drepte. Îi puse pe nas şi privi afară. Umbre cu ochi luminiscenţi forfoteau care-ncotro. Stătu acolo mult timp, apoi făcu ceva atât de nespecific lui, încât Jack rămase aproape uimit. Îşi scoase ochelarii şi, intenţionat, îi lăsă să cadă pe jos. Se auzi un trosnet sec, una dintre lentile spărgându-se. Apoi, tot deliberat, îi călcă în picioare, făcând pulbere ambele lentile.

După aceea, se uită la ei şi îi aruncă nepăsător spre coşul de gunoi al lui Albert Cocoloş, dar rată. Acum, pe chipul lui Richard se mai citea şi o uşoară încăpăţânare – o expresie care însemna: *Nu mai vreau să văd nimic, aşa că n-am să mai văd nimic, şi m-am ocupat de problema asta. M-am-săturat-definitiv.*

— Ia te uită, spuse el, cu glas plat, deloc surprins. Mi-am spart ochelarii. Mai aveam o pereche, dar mi i-am spart şi pe aceia, în sala de sport, acum câteva săptămâni. Fără ei, sunt aproape orb.

Jack ştia că nu era adevărat, dar rămăsese prea stupefiat ca să mai spună ceva. Nu se putea gândi la absolut nici un răspuns potrivit faţă de atitudinea radicală pe care Richard tocmai o adoptase. Semăna prea mult cu o rezistenţă calculată, în ultima tranşee, împotriva nebuniei.

— Cred că mi-a crescut şi febra, spuse Richard. Mai ai nişte aspirine din alea?

Jack deschise sertarul biroului şi-i întinse lui Richard flaconul, fără o vorbă. Richard înghiţi şase sau opt, apoi se culcă la loc.

7

Pe măsură ce noaptea se adâncea, Richard, care promitea în repetate rânduri să discute despre situaţia lor,

îşi călca, tot în repetate rânduri, cuvântul. Nu putea discuta despre plecare, susţinea el, nu putea discuta despre *nimic* din cele ce se întâmplau, îi revenise febra şi se simţea mult, mult mai rău – se gândea că o fi trecut de treizeci şi nouă cu două linii, poate chiar făcuse treizeci şi nouă cu şase. Spunea că are nevoie să mai doarmă.

— Richard, pentru numele lui Dumnezeu! tună Jack. Îţi baţi joc de mine! Niciodată nu m-aş fi aşteptat din partea ta...

— Nu fii prost, replică Richard, căzând la loc pe patul lui Albert. Sunt doar bolnav, Jack. Nu-mi poţi pretinde să vorbesc despre toate nebuniile astea când sunt bolnav!

— Richard, vrei să plec de-aici şi să te părăsesc?

Richard îl privi un moment pe Jack peste umăr, clipind încet din ochi.

— N-ai să pleci, spuse el, apoi adormi din nou.

8

În jurul orei nouă seara, campusul intră iarăşi într-una dintre acele misterioase perioade calme, iar Richard, poate simţind că, acum, precara sa integritate mintală avea de suportat o tensiune mai scăzută, se trezi şi-şi dădu jos picioarele din pat. Pe pereţi, apăruseră pete cafenii, şi le cercetă până-l văzu pe Jack venind spre el.

— Mă simt mult mai bine, Jack, spuse, grăbit, băiatul, însă chiar nu ne-ar folosi la nimic să vorbim despre plecare, s-a întunecat şi...

— În noaptea asta trebuie să plecăm, îl întrerupse, posac, Jack. Tot ce au ci de făcut, e să ne aştepte-afară. Acum, pe pereţi creşte mucegai şi să nu-mi spui că nici pe-asta n-o vezi.

Richard zâmbi cu o toleranţă oarbă, care pe Jack aproape că îl scoase din minţi. Ţinea la Richard, dar l-ar fi lipit cu plăcere de cel mai apropiat perete mucegăit.

Exact în acel moment, în camera lui Albert Cocoloş, începură să fojgăiască viermi albi, lungi şi dolofani. Ieşeau

din petele cafenii şi moi de pe pereţi, ca şi cum mucegaiul însuşi le-ar fi dat naştere într-un chip necunoscut. Se răsuceau şi se zvârcoleau, după care cădeau pe jos, cu mici plescăituri, şi se târau orbeşte spre pat.

Jack începuse să se întrebe dacă Richard nu stătea chiar mult mai prost cu vederea decât îşi amintea ci, sau dacă nu cumva i se degradase grav de când îl văzuse ultima oară. Acum constată că avusese dreptate de la bun început. Richard vedea încă destul de bine. Categoric, nu-i era deloc greu să distingă cel puţin creaturile gelatinoase care ieşeau din pereţi. Zbieră şi se îndesă în Jack, cu chipul desfigurat de repulsie.

— *Viermi, Jack! O, Isuse! Viermi! Viermi!*

— N-o să păţim nimic – aşa-i, Richard? spuse Jack, ţinându-l pe loc cu o putere de care nu se ştiuse în stare. Aşteptăm doar să se facă dimineaţă, just? Nici o problemă, aşa-i?

Mişunau cu zecile, cu sutele, vietăţi dolofane, albe, ca de ceară, asemenea unor larve supradimensionate. Unele, la contactul cu podeaua, pocneau. Celelalte se târau ca melcii, spre ei.

— *Viermi, Isuse, trebuie să ieşim, trebuie să…*

— Slavă Domnului, copilul ăsta, în sfârşit, vede o rază de lumină, comentă Jack.

Îşi agăţă rucsacul pe braţul stâng, iar cu mâna dreaptă îl apucă pe Richard de cot. Îl împinse spre uşă. Viermii albi se fleşcăiau sub tălpile lor. Acum curgeau şiroaie din petele brune; o obscenă fătare multiplă, în plină desfăşurare pe toată suprafaţa camerei lui Albert. Un şuvoi de viermi albi căzu dintr-o dată de pe tavan, pentru a ateriza, colcăind, pe părul şi umerii lui Jack; se şterse cât putu de bine şi-l scoase afară pe Richard, care urla şi dădea din- mâini.

Cred c-am pornit la drum, îşi spuse Jack. *Doamne-ajută, cred că-ntr-adevăr am pornit.*

Se aflau din nou în club. După cum reieşea, Richard avea chiar mai puţin habar decât Jack însuşi cum să se strecoare afară din campusul Thayer. Jack ştia foarte bine un lucru: n-avea să se încreadă în liniştea aceea înşelătoare şi să iasă pe vreuna dintre uşile principale de la Nelson House.

Privind concentrat spre stânga, prin fereastra mare a clubului, Jack distinse o clădire octogonală, scundă şi solidă, de cărămidă.

— Richard, ce-i aia?

— Hmm?

Richard se uita la torentele cleioase de noroi ce se scurgeau leneş peste careul întunecat.

— Clădirea aia bondoacă, de cărămidă. De-aici abia se zăreşte.

— A a, Depoul.

— Ce-i ăla depou?

— Numele în sine nu mai înseamnă nimic, răspunse Richard, continuând să privească neliniştit careul înecat în noroi. La fel ca în cazul cabinetului medical. I se spune Untăria, fiindcă acolo a fost cândva o fabrică de lactate şi îmbuteliere a laptelui. Până prin 1910, sau oricum, cam aşa ceva. Tradiţia, Jack. E foarte importantă. Asta-i unul dintre motivele pentru care-mi place la Thayer. Şi reveni amărât cu privirea spre campusul înnoroiat. Unul dintre motivele pentru care-mi *plăcea,* cel puţin.

— Cu Untăria e clar. De unde şi până unde Depoul?

Richard se înfiora încet sub semnul ideilor gemene de Thayer şi Tradiţie.

— De fapt, pe vremuri...

— La ce vremuri ne referim?

— A, la anii o mie opt sute optzeci. Nouăzeci. Vezi tu...

Richard lăsă fraza neterminată. Ochii săi miopi începură să se plimbe prin club – în căutarea altor viermi, bănui Jack. Nu era nici unul... cel puţin nu încă. Însă putea să vadă pe pereţi câteva pete cafenii incipiente. Viermii încă nu erau aici, dar aveau să sosească.

— Haide, îl grăbi Jack. Tu n-ai nevoie să-ţi promită cineva vreo răsplată ca să-ţi dai drumul la gură.

Richard schiţă un zâmbet vag. Îşi întoarse privirea spre Jack.

— Springfield a fost unul dintre cele mai mari trei sau patru noduri feroviare americane, în ultimele două decenii ale secolului al XIX-lea. Avea o poziţie geografică avantajoasă pentru toate punctele cardinale. Ridică mâna dreaptă la faţă, cu arătătorul întins, să-şi împingă ochelarii în sus pe nas, cu gestul său de savant, dar îşi dădu seama că nu mai erau acolo şi coborî mâna la loc, uşor jenat. O mulţime de căi ferate porneau din Springfield în toate direcţiile. Şcoala asta există fiindcă Andrew Thayer a întrezărit perspectivele. A făcut avere din transporturi feroviare. Majoritatea, spre Coasta de Est. El a înţeles primul potenţialul expediţiilor spre Vest, ca şi spre Est.

Deodată, în capul lui Jack se aprinse un bec puternic, scăldându-i toate gândurile într-o lumină crudă.

— Coasta de Vest?

Simţea un gol în stomac. Încă nu putea să identifice noua formă pe care i-o dezvăluise lumina, dar cuvântul care-i răsări în minte era arzător, absolut clar:

Talisman!

— Coasta de Vest ai spus?

— Sigur că da, încuviinţă Richard, privindu-l pe Jack cu o expresie stranie. Jack, ai asurzit?

— Nu.

Springfield a fost unul dintre cele mai mari trei sau patru noduri feroviare americane...

— Nu, n-am nimic.

A înţeles primul, s-ar putea spune, potenţialul expediţiilor de mărfuri pe calea ferată spre Avanposturi.

Jack ştiu, fără putinţă de tăgadă, că Springfield continua să fie un fel de centru de acumulare, poate chiar un punct de expediţie a mărfurilor. Poate că de-asta funcţiona aici atât de bine magia lui Morgan.

— Peste tot erau movile de cărbuni, triaje, plăci turnante, depouri de vagoane şi cam un miliard de kilometri de şine şi macazuri, spuse Richard. Acoperea toată zona asta unde se află acum Thayer School. Dacă sapi vreun metru şi ceva sub gazon, oriunde, dai de zgură, bucăţi de şină şi tot felul de chestii. Dar acum, tot ce-a mai rămas, e clădirea aia mică. Depoul. Sigur că n-a fost niciodată un depou adevărat. E prea mic, oricine-şi poate da seama. Erau birourile principale ale triajului, unde şeful de gară şi cel al regionalei feroviare îşi făceau treburile respective.

— Ştii o grămadă de lucruri, spuse Jack, vorbind aproape automat, cu capul încă plin de lumina aceea nouă, orbitoare.

— Face parte din tradiţia de la Thayer, răspunse, cu simplitate, Richard.

— Acum la ce foloseşte?

— Înăuntru e o mică sală de spectacole. Pentru reprezentaţiile clubului de artă dramatică, deşi în ultimii ani clubul n-a prea fost activ.

— Crezi c-o fi încuiat?

— De ce să încuie cineva Depoul? întrebă Richard. Doar dacă nu crezi că ar avea cineva interesul să fure câteva decoruri de la spectacolul *The Fantasticks*, din 1979.

— Deci putem intra înăuntru?

— Da, aşa cred. Dar de ce...

Jack arătă spre o uşă aflată imediat în spatele meselor de ping-pong.

— Acolo ce e?

— Automate de mâncare. Şi un cuptor cu microunde, bagi o fisă şi-ţi încălzeşti gustările congelate. Jack...

— Hai.

— Jack, cred că-mi revine febra, spuse Richard, cu un zâmbet de om slăbit. Poate-ar fi mai bine să stăm o vreme aici. Am putea să ne-ntindem pe canapele peste noapte...

— Vezi petele cafenii de-acolo de pe pereţi? întrebă Jack, mohorât, arătând cu degetul.

— Nu, fără ochelari cum o să le văd?

— Ei bine, au apărut. Şi cam într-o oră, viermii ăia albi vor ieşi din găoace drept în...

— În regulă, acceptă, grăbit, Richard.

10

Distribuitoarele de mâncare puţeau.

Jack avea impresia că alimentele dinăuntru se alteraseră. Crochetele cu brânză, produsele Doritos, Jax şi fripturile de porc erau învăluite în mucegai albăstrui. Pârâiaşe vâscoase de îngheţată topită se prelingeau printre panourile din faţă ale unui automat Hav-a-Kone.

Jack îl trase pe Richard spre fereastră. Privi afară. De-aici, Depoul se distingea destul de bine. Dincolo de el, vedeau gardul de eclise şi drumul de serviciu care ducea afară din campus.

— O să ieşim în câteva clipe, îi răspunse Jack, în şoaptă.

Deblocă fereastra şi o făcu să gliseze în sus.

Şcoala asta există fiindcă Andrew Thayer a întrezărit perspectivele...întrezăreşti şi tu posibilităţile, Jack-O?

Considera că, poate, da.

— Mai sunt vreunii dintre oamenii ăia afară? întrebă, nervos, Richard.

— Nu, răspunse Jack, aruncând doar o privire fugară.

Chiar nu mai conta dacă în realitate mai erau acolo sau nu.

Unul dintre cele mai mari trei sau patru noduri feroviare americane... *avere din transporturile feroviare... majoritatea, spre Coasta de Vest... a înţeles primul potenţialul expediţiilor spre Vest... Vest... Vest...*

Un amestec dens, mâlos, de aromă a nămolului rămas după reflux şi duhoare de gunoi pătrunse pe fereastră. Jack îşi aruncă un picior peste pervaz şi întinse mâna după cea a lui Richard.

— Hai! îl chemă.

Richard se trase înapoi, cu obrazul alungit, nenorocit de frică.

— Jack... nu ştiu...

— Şandramaua se face bucăţi, şi curând o să colcăie şi pe-aicea viermii. Acum, hai odată! Mă vede naibii cineva stând în fereastră şi-o să ne zboare şansa de-a o şterge de-aici ca doi şoareci.

— Nu înţeleg nimic din toate astea! se văicări Richard. Nu înţeleg ce mama dracului se întâmplă!

— Taci şi vino. Sau să ştii că te las aici, Richard. Jur pe bunul Dumnezeu că te las. Ţin la tine, dar mama mea e pe moarte. Te las să te descurci singur.

Richard îl privi pe Jack în faţă şi văzu – chiar fără ochelari – că nu glumea. Îl apucă de mână.

— Doamne, ce frică mi-e! şopti.

— Nu eşti singurul, spuse Jack şi îl împinse.

Peste o clipă, picioarele sale aterizau pe peluza mocirloasă. Richard sări alături.

— Traversăm la Depou, şopti Jack. Avem cam cincizeci de metri'. Dacă-i descuiat, intrăm înăuntru, dacă nu, încercăm să ne ascundem în partea dinspre Nelson House. De-ndată ce vom fi siguri că e încă linişte...

— Alergăm la gard.

— Exact.

Sau poate va trebui să facem un salt, da' asta o discutăm altă dată.

— Drumul de serviciu. Am o bănuială că, dacă reuşim să ieşim din incinta şcolii Thayer, totul va fi din nou în regulă. O dată ce-am făcut vreo cinci sute de metri de drum, o să te poţi uita peste umăr şi-ai să vezi luminile din dormitoare şi bibliotecă, Richard, ca de obicei.

— Ar fi aşa de nemaipomenit, murmură Richard, melancolic de ţi se rupea inima.

— Bine, eşti gata?

— Cred că da.

— Fugi la Depou. Rămâi încremenit lângă peretele din partea asta. Jos, ca să te acopere tufişurile. Le vezi?

— Da.

— E-n regulă... Şi!

Se smulseră de lângă Nelson House, pornind în goană spre Depou, unul lângă altul.

11

Încă nu ajunseseră la jumătatea drumului, scoţând pe gură rotocoale de aburi albi, pistonând din picioare peste solul noroios, când clopotele capelei izbucniră într-o hidoasă cacofonie de sunete scrâşnite. Un cor de câini ce urlau răspunseră clopotelor.

Reveniseră acei falşi monitori. Jack bâjbâi după Richard şi îl găsi pe acesta bâjbâind după el. Mâinile li se încleştară.

Richard ţipă şi încercă să-l tragă spre stânga. Mâna sa o strânse pe-a lui Jack până când falangele ajunseră să se zgârie unele de-ale celuilalt, paralizant. Un lup alb şi slab, un şef de haită al lupilor, apăru de după Depou, gonind spre ci. Ăsta era bătrânul din limuzină, reflectă Jack. Îl urmară alţi lupi şi câini... după care Jack înţelese cu o greţoasă certitudine că unii dintre ei nu erau câini; unii dintre ei erau băieţi, alţii adulţi – profesori, bănuia el – semitransformaţi.

— *Domnul Dufrey!* chiţăi Richard, arătând cu degetul mâinii libere. *(Măi să fie, vezi binişor pentru un om care şi-a pierdut ochelarii, Richie-băiete,* spuse în sinea sa Jack, ca în delir.) *Domnul Dufrey! O, Doamne, e domnul Dufrey! Domnul Dufrey! Domnul Dufrey!*

Astfel îl văzu Jack pentru prima şi singura oară pe directorul de la Thayer School – un bătrânel scund, cu părul alb, cu nasul mare, coroiat, şi trupul ofilit şi păros al unei maimuţe de flaşnetar. Alerga cu iuţeală, în patru labe, împreună cu ceilalţi câini şi băieţi, toca profesorală bâţâindu-i-se nebuneşte în toate părţile pe cap şi, te miri cum, refuzând să cadă. Rânji spre Jack şi Richard, iar limba

lungă, ce i se bălăngănea, îngălbenită de nicotină, i se rostogoli prin mijlocul rânjetului.

— *Domnul Dufrey!! O, Doamne! O, Doamne sfinte! Domnul Dufrey! Domnul Du...*

Îl smucea pe Jack din ce în ce mai tare spre stânga. Jack era mai voinic, dar Richard căzuse pradă panicii. Mirosul viciat de gunoi, devenea tot mai pătrunzător. Jack putea auzi *fleoşcăielile* şi *pleoscăielile* molatice ale noroiului ce ieşea forţat din pământ. Lupul alb din fruntea haitei reducea rapid distanţa, iar Richard căuta să se îndepărteze, încerca să tragă spre gard, şi avea dreptate, dar şi greşea în acelaşi timp, greşea, deoarece la Depou trebuia să ajungă, nu la gard. Acela era locul, acela era locul, fiindcă acolo fusese unul dintre cele mai mari trei sau patru noduri feroviare americane, fiindcă Andrew Thayer înţelesese primul potenţialul, iar acum el, Jack Sawyer, înţelegea potenţialul la fel de bine. Toate astea, fireşte, nu se bazau decât pe intuiţie, dar Jack ajunsese să creadă că, în aceste probleme universale, intuiţia sa era singurul lucru în care putea avea încredere.

— *Dă-i drumul pasagerului, Sloat!* bolborosea Dufrey. *Dă-i drumul pasagerului, e prea drăgălaş pentru tine!*

Dar ce-i ăla un pasager? se întrebă Jack, în acele ultime câteva secunde, în timp ce Richard încerca orbeşte să-i abată din drum, iar Jack îl smuci înapoi, spre haita amestecată de corcituri, elevi şi profesori, care alerga, în urma marelui lup alb, către Depou. *Să-ţi spun cu ce-i ăla un pasager; un pasager e cineva care călătoreşte. Şi unde începe pasagerul să călătorească? Păi, la un depou...*

— *Jack, o să ne muşte!* zbieră Richard.

Lupul îl depăşi pe Dufrey şi sări spre ei, cu fălcile căscându-i-se ca o capcană cu arc. Din spatele lor se auzi un trosnet gros, înfundat, Nelson House despicându-se ca un cantalup putred.

Acum, Jack era acela care maltrata falangele degetelor lui Richard, strângând tare şi din ce în ce mai tare, în timp

ce noaptea răsuna de clopote demente, se învăpăia de bombe incendiare şi pârâia de artificii.

— *Ţine-te!* urlă el. *Ţine-te, Richard, pornim!*

Avu timp să se gândească: *Acum s-au inversat rolurile; acum, Richard e turma, el e pasagerul meu. Doamne-ajută-ne pe-amândoi.*

— *Jack, ce se întâmplă?* chirăi Richard. Ce faci? Opreşte-te! OPREŞTE! OPREŞ...

Richard continua să ţipe, dar Jack nu-l mai auzea. Deodată, triumfător, sentimentul de osândă inevitabilă crăpă, pârâind ca un ou stricat, şi creierul i se umplu de lumină – lumină şi o dulce puritate a aerului; un aer atât de pur, încât puteai să simţi mirosul unei ridichi pe care un om o smulge în grădina sa, la un kilometru distanţă. Brusc, Jack avu senzaţia că putea pur şi simplu să-şi ia elan de-a dreptul şi să sară direct peste careu... sau să zboare, ca oamenii aceia cu aripi prinse la spate.

A, era lumină şi aer curat din belşug, care să înlocuiască duhoarea aceea spurcată şi senzaţia de trecere peste hăuri de vid negru, iar preţ de-o clipă totul înlăuntrul făpturii lui păru limpede şi plin de strălucire; o clipă, totul deveni curcubeu, curcubeu, curcubeu.

Astfel, Migră Jack Sawyer din nou în Teritorii, de astă-dată în timp ce alerga orbeşte prin degeneratul campus Thayer, cu dangătele clopotelor crăpate şi mârâielile câinilor inundând văzduhul.

Iar de astă-dată îl trase cu el şi pe Richard, fiul lui Morgan Sloat.

INTERLUDIU - Sloat în astă lume/Orris în Teritorii (III)

La scurt timp după ora şapte, în dimineaţa următoare saltului executat de Jack şi Richard de la Thaycr School, Morgan Sloat opri maşina la bordură, chiar în faţa porţii principale a şcolii. Spaţiul era însemnat cu un indicator: NUMAI PENTRU HANDICAPAŢI. Sloat îi aruncă o privire indiferentă, apoi vârî mâna în buzunar, scoase o fiolă de cocaină şi consumă o parte din ea. În câteva momente, lumea păru să câştige ceva mai multă culoare şi vitalitate. Era un produs minunat. Se întrebă dacă o putea cultiva în Teritorii şi dacă acolo n-ar avea efecte mult mai puternice.

Gardener însuşi îl trezise pe Sloat din somn, în locuinţa sa din Beverly Hills, la două dimineaţa, pentru a-i povesti ce se întâmplase – în Springfield era miezul nopţii. Lui Gardener îi tremura vocea. Era speriat, în mod evident, că pe Morgan îl vor apuca dracii, şi furios că Jack Sawyer îi scăpase din mâini cu aproape o oră în urmă.

— Băiatul acela... băiatul acela rău, rău...

Pe Sloat nu-l apucaseră furiile. Într-adevăr, se simţea extraordinar de calm. Avea o senzaţie de predestinare, provenită, bănuia, din cealaltă parte a lui – cea pe care o numea în sinea sa „Orris-tate", într-un subînţeles calambur la adresa regalităţii.

— Fii calm, îl liniştise Sloat. Vin acolo de-ndată ce pot. Stai pe loc, puişor.

Întrerupsese convorbirea înainte ca Gardener să mai poată spune ceva şi se culcase la loc, pe spate. Îşi încrucişase mâinile pe stomac şi închisese ochii. Urmă un moment de imponderabilitate... un moment doar... după care simţi sub el o mişcare slabă. Auzi scârţâitul hamurilor de piele, gemetele şi bufniturile suspensiilor dure, de fier, ocările vizitiului.

Deschisese ochii sub înfăţişarea lui Morgan de Orris.

Ca de obicei, avu mai întâi o reacţie de plăcere pură – pe lângă asta, cocaina părea aspirină pentru copii. Avea pieptul mai îngust, trupul mai puţin ponderal. Inima lui Morgan Sloat înregistra oricât – de la optzeci şi cinci de bătăi pe minut până la o sută douăzeci, dacă era morcovit –, pe când pulsul lui Orris rareori depăşea şaizeci şi cinci. Vederea lui Morgan Sloat era atestată la 20/20, dar Morgan de Orris vedea, cu toate acestea, mult mai bine. Putea distinge şi urmări traseul celei mai minuscule crăpături din peretele lateral al diligenţei, se putea desfăta cu fineţurile perdelelor de crep ce fluturau la ferestre. Cocaina îi înfundase lui Sloat nasul, atrofiindu-i simţul mirosului; nările lui Orris erau complet libere şi puteau adulmeca praful, pământul şi aerul cu deplină fidelitate – păreau apte să miroasă şi să aprecieze fiecare moleculă.

Lăsase în urmă un pat dublu gol, care încă mai purta urma trupului său masiv. Aici stătea aşezat pe-o canapea mai confortabilă decât fotoliul oricărui Rolls Royce fabricat vreodată, călătorind spre Vest, spre capătul Avanposturilor, spre un loc numit Depoul Avanposturilor. Spre un om pe nume Anders. Ştia aceste lucruri, ştia exact unde se afla, căci Orris încă mai era aici, înlăuntrul capului său, vorbindu-i în felul în care emisfera dreaptă a creierului i-ar putea vorbi raţionalei stângi în timpul Viselor-cu-ochii-deschişi, cu glas scăzut, dar perfect inteligibil. Sloat vorbise cu Orris prin aceleaşi subvocalize joase, cu cele câteva prilejuri când Orris Migrase în locul pe care Jack ajunsese să-l numească Teritoriile americane. Când Migrai şi pătrundeai în trupul propriului tău îngemănar, rezultatul consta într-un fel de posesiune benignă. Sloat citise despre cazuri mai violente de posesiune şi, deşi subiectul nu-l interesa prea mult, presupunea că sărmanii neghiobi loviţi de-un asemenea ghinion fuseseră invadaţi de autostopişti nebuni din alte tărâmuri – sau poate însăşi lumea americană era aceea care-i scosese din minţi. Acest lucru

părea mai mult decât posibil; categoric, îi făcuse o figură bietului Orris, primele două-trei dăţi când îşi vârâse capul, deşi fusese cumplit de emoţionat, dar şi îngrozit.

Diligenţa sări brutal peste un hop – în Avanposturi, luai drumurile aşa cum le găseai şi-i mulţumeai lui Dumnezeu că măcar existau. Orris îşi schimbă poziţia pe canapea, iar piciorul său infirm mormăi într-o durere surdă.

— Staţi locului, bătu-v-ar-Dumnezeu! bombăni vizitiul deasupra, iar biciul său şuieră şi pocni. Dii, pui de curve moarte! Dii!

Sloat rânji de plăcerea de-a se afla acolo, fie şi pentru câteva momente. Ştia deja ceea ce avea nevoie; i-o murmurase glasul lui Orris. Diligenţa avea să sosească la Depoul Avanposturilor – Thayer School, în cealaltă lume – mult înaintea zorilor. Era posibil să-i prindă acolo, dacă mai zăboveau; dacă nu, îi aşteptau Ţinuturile Spulberate. Îl durea şi-l mângâia gândul că Richard era acum cu ţângăul de Sawyer, dar, dacă se cerea un sacrificiu... ei bine, Orris îl pierduse pe fiul *său* şi totuşi supravieţuise.

Singurul lucru care-l menţinuse pe Jack în viaţă atât de mult era înnebunitorul fapt al naturii lui singulare – când plodul Migra într-un loc, ajungea întotdeauna în locul analog celui pe care-l părăsise. Sloat însă ajungea de fiecare dată acolo unde se găsea Orris, ceea ce putea însemna la kilometri întregi de destinaţia dorită... aşa cum se întâmplase şi acum. La zona de popas avusese noroc, dar Sawycr fusese şi mai norocos.

Norocul tău se va epuiza curând, micul meu prieten, îşi spuse Orris.

Diligenţa trase încă o hurducătură cumplită. Omul se strâmbă, apoi rânji. În cel mai rău caz, situaţia se simplifica de la sine, chiar dacă înfruntarea finală dobândea implicaţii mai ample şi mai profunde.

Destul.

Închise ochii şi-şi încrucişă braţele. O clipă doar, simţi un nou spasm de durere în piciorul deformat... iar când

deschise ochii, Sloat privea în tavanul apartamentului său. Ca întotdeauna, urma un moment în care kilogramele suplimentare cădeau în el scârbos de apăsătoare, în care inima reacţiona cu o dublă sistolă surprinsă, apoi îşi accelera bătăile.

Atunci se ridicase în picioare şi dăduse telefon la compania aviatică West Coast Business Jet. Şaptezeci de minute mai târziu, pleca de pe aeroportul din Los Angeles. Decolarea rapidă şi abruptă a aparatului Lear îl făcea să se simtă ca întotdeauna – parcă i-ar fi legat cineva o lampă de sudură la fund. Aterizaseră în Springfield la cinci-cincizeci ora locală, exact în clipa în care Orris se va fi apropiind de Depoul Avanposturilor din Teritorii. Sloat închiriase un sedan Hertz, şi iată-l. Mijloacele de deplasare americane aveau avantajele lor.

Coborî din maşină şi exact când începeau să sune clopotele de dimineaţă, intră în campusul Thayer, pe care propriul său fiu îl părăsise atât de recent.

Totul reprezenta peisajul zorilor unei zile din cursul săptămânii la Thayer. Clopotele capelei intonau o melodie matinală firească, ceva clasic, dar nu tocmai recognoscibil, care suna cam ca *Te Deum,* dar nu era. Pe lângă Sloat treceau elevi, în drum spre sala de mese sau spre alte activităţi de dimineaţă. Erau poate puţin mai tăcuţi decât de obicei şi aveau, cu toţii, o expresie comună – palidă, uşor buimacă, ca şi cum ar fi împărtăşit acelaşi neliniştitor coşmar.

Ceea ce, fireşte, se şi întâmplase, reflectă Sloat. Se opri o clipă în faţă la Nelson House, privind-o îngândurat. Pur şi simplu nu ştiau cât de fundamental ireali erau cu toţii, aşa cum sunt nevoite să fie toate făpturile ce vieţuiesc în apropierea locurilor „subţiri" dintre lumi. Ocoli spre o latură a clădirii şi văzu un om de la întreţinere culegând cioburile ce zăceau pe pământ, ca nişte imitaţii de diamante. Pe deasupra spinării lui încovoiate, Sloat privi în holul căminului, unde un Albert Cocoloş neobişnuit de

cuminte se uita fără expresie la un desen animat cu Bugs Bunny.

Sloat porni către Depou, cu gândurile îndreptându-i-se spre împrejurarea în care Orris făcuse primul său salt în astă lume. Se pomeni amintindu-şi de momentele acelea cu o nostalgie al dracului de-apropiată de grotesc, dacă stăteai s-o analizezi bine –la urma urmei, mai că nu murise. *Amândoi* aproape că muriseră. Dar asta se întâmplase pe la jumătatea deceniului al şaselea, iar acum se afla *el* la jumătatea deceniul al şaselea de viaţă – o diferenţă enormă.

Se întorcea de la birou, iar soarele asfinţea în pâcla de purpuri mânjite şi galbenuri fumurii a oraşului Los Angeles – era în zilele de dinainte ca smogul din LA să fi-nceput cu adevărat să se îngroaşe. Mergea pe Sunset Boulevard, privind un panou de reclamă la un disc nou cu Peggy Lee{26}, când simţise o anume răceală în creier. Parcă i s-ar fi deschis, deodată, undeva în subconştient un izvor, răspândind o ciudăţenie nepământeană, care semăna cu... cu...

(cu sămânţa)

...în fine, nu ştia exact *cum* era. Decât că devenise repede mai caldă, dobândise identitate şi abia avusese timp să-şi dea seama că era *el,* Orris, după care totul se întorsese de-a-ndoaselea, ca o uşă secretă pe balansierele ei – un corp de bibliotecă pe-o parte, un şifonier Chippendale pe cealaltă, ambele înscriindu-se perfect în ambianţa camerei –, şi iată-l pe Orris aşezat la volanul unui Ford 1952, cu botul în formă de glonţ, Orris îmbrăcat în costumul cafeniu la două rânduri, cu cravata John Penske, Orris care îşi cobora mâna între picioare, nu de durere, ci cu o curiozitate uşor dezgustată, Orris care, firește, nu purtase niciodată chiloţi.

Urmase un moment, îşi amintea bine, când Fordul aproape că se suise pe trotuar, iar apoi Morgan Sloat – acum redus foarte mult la rolul de subconştient – îşi asumase această parte a operaţiunii, Orris rămânând liber

să-şi vadă de-ale lui, holbând ochii la toate cele, înnebunit de plăcere. Iar ceea ce rămăsese din Morgan Sloat se desfăta, la rândul său; se desfătase aşa cum o face un om când îi arată pentru prima oară noua sa locuinţă unui prieten şi descoperă că prietenului îi place la fel de mult ca şi lui.

Orris intrase într-un drive-in[{27}] „Grăsunul" şi, după puţină bâjbâială cu neobişnuiţii bani de hârtie ai lui Morgan, comandase un hamburger cu cartofi prăjiţi şi un cocteil gros. de ciocolată, cuvintele ieşindu-i pe gură cu uşurinţă – izvorând din subconştientul acela personificat, la fel cum izvorăşte apa din pământ. Prima sa îmbucătură din hamburger fusese ezitantă... după care înfulecase restul cu viteza lui Wolf care-şi înfulecase primul cât-năcior Whopper. Îşi îndesase cartofii pai în gură cu o mână, în timp ce cu cealaltă manevra butonul radioului, prinzând o înviorătoare ţopăială bop, un Perry Como, o orchestră trăsnet şi nişte ritmuri de blues timpuriu. Supsese cocteilul, după care mai ceruse un rând din toate.

Pe la jumătatea celui de-al doilea burger, începuse – lui Sloat, precum şi lui Orris – să i se facă rău. Deodată, ceapa prăjită păruse prea tare, prea sufocantă; instantaneu, mirosul gazelor de eşapament începuse să înece totul. Braţele începuseră să-l mănânce înnebunitor. Îşi scosese haina costumului la două rânduri (cel de-al doilea cocteil gros, preparat cu mocca, căzu pe-o parte, neglijat, scăldând fotoliul Fordului în îngheţată) şi-şi privise braţele. Pete urâte roşii, cu mijlocul şi mai roşu, se formau pe piele, întinzându-se. Stomacul i se răzvrătise, se aplecă pe fereastră şi, chiar în timp ce bora în tăviţa fixată acolo, îl simţise pe Orris luându-şi zborul din el, întorcându-se în lumea lui proprie...

— Să v-ajut cu ceva, domnule?

— Hmmm?

Smuls din reverie, Sloat privi în jur. Lângă el stătea un băiat înalt şi blond, în mod vizibil din cursul superior. Era

îmbrăcat studenţeşte – un impecabil bleizăr de flanel albastru, peste o cămaşă cu gulerul descheiat şi o pereche de jeanşi Levi's albiţi.

Îşi dădu la o parte părul din ochi, cu aceeaşi expresie năucă, visătoare.

— Numele meu este Etheridge, domnule. Mă-ntrebam doar dacă v-aş putea fi de folos. Păreţi... că v-aţi rătăcit.

Sloat zâmbi. Se gândi să spună: *Nu, aşa pari tu, prietene,* dar n-o făcu. Totul era în regulă. Piciul Sawyer era tot liber, dar Sloat ştia încotro se îndrepta, iar asta însemna că Jacky era legat pe lanţ. Invizibil, însă tot lanţ.

— Rătăcit în trecut, atâta tot, spuse. Alte vremuri. Nu sunt străin aici, domnule Etheridge, dacă de-asta-ţi făceai griji. Fiul meu e elev. Richard Sloat.

O clipă, ochii lui Etheridge deveniră visători – derutaţi, pierduţi. Apoi se limpeziră.

— Sigur. Richard! exclamă el.

— Imediat mă voi duce să vorbesc cu directorul. Voiam doar ca mai întâi să arunc o privire.

— Ei, cred că e minunat, spuse Etheridge şi se uită la ceas. În dimineaţa asta fac de serviciu la sala de mese, aşa că, dacă sunteţi sigur că n-aveţi nevoie de nimic...

— Sunt sigur.

Etheridge îl salută cu o înclinare a capului şi cu un zâmbet destul de vag, şi plecă.

Sloat îl privi îndepărtându-se, după care observă terenul dintre Nelson House şi locul unde se afla. Observă din nou fereastra spartă. O lovitură bine ţintită. Era corect – mai mult decât corect – să presupună că, undeva între Nelson House şi clădirea aceea octogonală de cărămidă, cei doi băieţi Migraseră în Teritorii. Dacă ar fi vrut, i-ar fi putut urma. Doar să intre în clădire – uşa nu avea lacăt – şi să dispară. Reapărând acolo unde se întâmpla să fie trupul lui Orris în acest moment. Undeva pe-aproape; de fapt, poate chiar în faţa depozitarului însuşi. Gata cu prostiile Migrării într-un loc ce se putea afla la peste o sută cincizeci de

kilometri depărtare de punctul de interes din geografia Teritoriilor, fără nici un mijloc de-a parcurge distanţa astfel ivită decât cu căruţa sau, mai rău, în stilul pe care tatăl său îl numea „apostoleşte".

Oricum, după toate probabilităţile, băieţii vor fi plecat deja. În Ţinuturile Spulberate. Dacă era pe-aşa, Ţinuturile Spulberate aveau să le vină de hac. Iar Îngemănarul lui Sunlight Gardener, Osmond, va fi mai mult decât capabil să stoarcă toate informaţiile pe care le deţinea Anders. Osmond şi înspăimântătorul său fiu. Nu avea nevoie să Migreze.

Decât poate să efectueze o recunoaştere. Pentru plăcerea lui şi pentru ca să se răcorească, devenind din nou Orris, fie şi preţ de câteva secunde.

Şi ca să *se asigure,* fireşte. Toată viaţa lui, începând din copilărie, fusese un exerciţiu de a se *asigura.*

Mai privi o dată în jur, să se convingă că Etheridge nu rămăsese prin preajmă; apoi deschise uşa Depoului şi intră.

Mirosul era stătut, intens şi incredibil de nostalgic – miros de machiaj vechi şi decoruri de mucava. Pe moment, îi veni ideea ţicnită că făcuse ceva şi mai incredibil decât Migraţia; simţea că revenise în timp, spre zilele acelea din facultate când el şi Phil Sawyer fuseseră nişte studenţi înnebuniţi după teatru.

Apoi, ochii i se adaptară la întuneric şi văzu decorurile nefamiliare, aproape insipide – un bust de ghips al lui Pallas Atena pentru o montare cu *Corbul*[{28}], o colivie aurită extravagant, un stelaj plin cu cotoare de cărţi false – şi-şi aminti că se afla în surogatul de „mic teatru" de la Thayer School.

Aşteptă o clipă, inhalând adânc praful; ridică ochii spre o rază de soare ceţoasă, ce cădea printr-o ferestruică. Lumina ezită, apoi deveni deodată de-un auriu mai profund, culoarea luminii de rampă. Se afla în Teritorii. Uite-aşa, era în Teritorii. Avu un moment de fascinaţie aproape năucitoare, din cauza vitezei schimbării. De obicei,

intervenea o pauză, o senzaţie de alunecare dintr-un loc în altul. Această cezură părea direct proporţională cu distanţa dintre trupurile fizice ale eurilor lui – Sloat şi Orris. Odată, când Migrase din Japonia, unde negocia un aranjament cu fraţii Shaw pentru un roman catastrofic despre vedete de la Hollywood ameninţate de un *ninja* sonat, pauza durase atât de mult, încât se temuse că ar putea rămâne pierdut pe veci în purgatoriul gol şi fără simţire care există între lumi. Dar, de astă-dată, fusese aproape... atât de aproape! Ca în acele puţine ocazii, gândi el

(gândi Orris)

când un bărbat şi o femeie ating orgasmul exact în aceeaşi clipă şi mor împreunaţi.

Mirosul de vopsea uscată şi mucava fu înlocuit de mireasma uşoară şi plăcută a uleiului de lampă din Teritorii. Lampa de pe masă pâlpâia cu flacăra mare, trimiţând membrane întunecate de fum. La stânga lui era aşternută masa, resturile unui prânz sleindu-se în străchinile grosolane. Trei străchini.

Orris păşi înainte, târşâindu-şi puţin, ca de obicei, piciorul diform. Înclină una dintre străchini, lăsând lumina lămpii să lunece greţos peste grăsime. *Cine-a mâncat de-aici? Oare Anders, sau Jason, sau Richard... băiatul care ar fi fost şi Rushton, dacă fiul meu ar fi trăit?*

Rushton se înecase în timp ce se scălda într-un heleşteu, nu departe de Casa cea Mare. Fuseseră la un picnic. Orris şi soţia sa băuseră mult vin. Soarele dogorea. Băiatul, doar cu puţin mai mare de-o şchioapă, moţăia. Orris făcuse dragoste cu nevastă-sa, apoi adormiseră şi ei, în lumina dulce a soarelui de după-amiază. I-au trezit ţipetele copilului. Rushton se deşteptase şi se dusese lângă apă. Reuşise să lipăie câineşte o vreme, doar atât cât să treacă de locul în care apa-i venea până peste cap, înainte de-a intra în panică. Orris a intrat şchiopătând în apă, s-a scufundat şi a înotat cât putea de repede spre acel loc unde se zbătea copilul. Piciorul, blestematul lui de picior, fusese

acela care-l stânjenise şi, poate, îl costase viaţa fiului său. Când a ajuns la el, băiatul se dăduse la fund. Orris a reuşit să-l prindă de păr şi să-l tragă la mal... dar Rushton era de-acum vânăt, mort.

Margaret murise de propria ei mână, peste nici şase săptămâni.

După şapte luni, propriul fiu al lui Morgan Sloat fusese cât pe ce să se-nece într-o piscină de la Westwood YMCA în timpul unei ore a Micilor înotători. Fusese scos din apă aproape la fel de vânăt şi mort ca Rushton... dar salvatorul îi aplicase metoda de reanimare gură-la-gură, iar Richard Sloat reacţionase favorabil.

Dumnezeu îşi bate cuiele, cugetă Orris, şi în clipa următoare un sforăit adânc, bolborosit, îl făcu să întoarcă brusc capul.

Anders, depozitarul, zăcea pe-o laviţă, în colţ, cu kiltul tras într-o doară până la mijloc. Un ulcior de vin zăcea răsturnat în apropiere. Mare parte din vin îi cursese în păr.

Sforăi iar, apoi gemu, ca bântuit de vise urâte.

Nici un coşmar, din câte poţi avea, n-are cum să fie atât de groznic ca viitorul tău, cel de-acum înainte, spuse amarnic Orris, în sinea sa. Făcu un pas spre el, cu mantia înfoindu-i-se în jurul trupului. Îl privi pe Anders fără nici un strop de milă.

Sloat era capabil să premediteze omoruri, dar Orris fusese acela care, în repetate rânduri, Migrase pentru a comite fapta propriu-zisă. Orris, în trupul lui Sloat, încercase să-l sufoce pe micul Jack Sawyer cu o pernă, în timp ce comentatorul unui meci de lupte boscorodea monoton în fundal. Orris supervizase asasinarea lui Phil Sawyer în Utah (aşa cum coordonase şi asasinarea omologului lui Phil Sawyer, Prinţul Consort de viţă umilă Philip Sawtelle, în Teritorii).

Sloat avea gustul sângelui, dar, în ultimă instanţă, era alergic, la fel cum Orris avea alergie la mâncarea şi aerul americane. Morgan de Orris, cel odinioară batjocorit ca

Morgan Şontorogu, dusese întotdeauna la îndeplinire faptele plănuite de Morgan Sloat.

Fiul meu a murit; al lui trăieşte încă. Fiul lui Sawtelle a murit. Al lui Sawyer trăieşte. Dar aceste lucruri pot fi remediate. Vor fi remediate. Nici vorbă de Talisman pentru voi, micuţii mei dulci prieteni. Vă îndreptaţi spre o versiune radioactivă a *Oatleyului, şi fiecare îi sunteţi datori balanţei cu câte o moarte. Dumnezeu îşi bate cuiele.*

— Iar dacă Dumnezeu nu, puteţi fi siguri că eu o voi face, adăugă el cu voce tare.

Omul de pe laviţă gemu iar, ca şi cum l-ar fi auzit. Orris mai făcu un pas spre el, poate cu gândul să-i dea un şut şi să-l trezească, după care ciuli urechea. Auzea, din depărtare, ropot de copite, scârţâitul şi zăngănitul slab al harnaşamentelor, strigătele răguşite ale birjarilor.

Acesta trebuia să fie Osmond, aşadar. Bine. Să-l lăsăm pe Osmond să aibă grijă aici de treburi – pe el unul îl interesa prea puţin să interogheze un individ mahmur, când ştia destul de bine ce-avea să le spună omul.

Orris şontâcăi până la uşă, o deschise şi privi afară, spre un magnific răsărit de soare Teritorial, de culoarea piersicii. Din direcţia aceea – direcţia răsăritului – se apropiau zgomotele călăreţilor. Îşi îngădui să absoarbă un moment văpaia aceea fermecătoare, după care se întoarse din nou spre Vest, unde cerul avea culoarea vinetei proaspete. Pământul era întunecat... În afara locului în care primele raze de soare se reflectau dintr-o pereche de linii paralele strălucitoare.

Băieţi, v-aţi dus la moarte, spuse, în sinea sa, Orris, cu satisfacţie... şi, în clipa următoare, îi veni un gând care-i stârnea

şi mai multă satisfacţie: era posibil ca băieţii chiar să fi ajuns la moarte.

— Bine, zise Orris şi închise ochii.

O secundă mai târziu, Morgan Sloat apăsa pe clanţa uşii micului teatru de la Thayer School, deschizând ochii şi

plănuind o călătorie înapoi spre Coasta de Vest.

Poate sosise vremea să mai facă o plimbare pe aleea memoriei, cugetă el. Spre un oraş din California, numit Point Venuţi. Mai întâi, un drum îndărăt spre Est, poate o vizită la Regină, iar apoi...

— Aerul de la mare, îi spuse el bustului lui Pallas, o să-mi facă bine.

Se tupilă din nou înăuntru, mai trase o înghiţitură din fiola pe care o ţinea în buzunar (acum, aproape fără să mai perceapă mirosurile de mucava şi machiaj) şi, astfel răcorit, porni pe pantă la vale, spre maşină.

[1] Specie de maimuţă antropoidă uriaşă, din care făcea parte Chewbacca, copilotul lui Han Solo, din ciclul de filme Star Wars.
[2] Căminul Sunlight Gardener al Sfintei Scripturi pentru băieţii recalcitranţi; sunlight- lumina soarelui.
[3] În original, bug: 1. gânganie, ploşniţă, gândac; 2. microfon plantat special pentru spionarea convorbirilor.
[4] William Franklin Graham (n. 1918), lider religios American.
[5] În original: Love Boat – în parcurile de distracţii, bărcuţa(ele) care străbate „Tunelul iubirii", pentru ca îndrăgostiţii să se poată săruta pe întuneric.
[6] Membru al echipajului navei „Enterprise", din prima generaţie a serialului Stur Trek, interpretat de actorul şi regizorul Leonard Nimoy.
[7] Sculptură decorativă înfăţişând figuri umane sau animaliere groteşti, plasate de obicei la colţurile clădirilor.
[8] Eroul unor populare benzi desenate de heroic fantasy.
[9] John Lawrence Sullivan (1858-1919), boxer american, campion la categoria grea, în perioada 1882-1892.
[10] Emisiunea de după miezul nopţii, program TV nocturn de filme SF sau horror.
[11] Erou popular de bandă desenată.
[12] Representatives – deputaţi, membri ai camerei inferioare (House of Representatives – Camera Reprezentanţilor) din Congresul (Parlamentul) SUA.
[13] Membru al unui ordin frăţesc, gen masonic, numit mai exact Ordinul Arab Antic al Nobililor Templului Mistic – de unde şi ţinuta cu fes –, având preocupări în domeniile sănătăţii, acţiunilor caritabile etc.
[14] Reverendul Jim Jones (193l-l978), asociat tragediei din Jonestown, Guyana, unde 911 sectanţi s-au sinucis în 1978.
[15] Fundătură (fr.).
[16] Watership Down (1972), roman fantastic alegoric, de scriitorul englez Richard George Adams (n. 1920).
[17] Una dintre cele mai populare benzi desenate din istorie, concepută în 1950 de Charles M. Schulz (n. 1922).
[18] John McPhee (n. 1931), dramaturg şi ziarist american; Lewis Thomas (1913-l993), medic şi educator american; Stephen Jay Gould (n. 1941). geolog, paleontolog şi autor american.
[19] Discuri de plastic folosite în jocurile de plajă.
[20] Fenciclidină, drogul PCP, versiune a unui tranchilizant veterinar.
[21] The Red Pony, nuvelă (1937), ulterior roman (1945), de scriitorul american John Steinbeck (1902-l968).
[22] The Cutcher in the Rye(1951), roman de scriitorul american J.D. Salinger (n. 1919).
[23] I Am Legend(1954), roman SF de scriitorul american Richard Matheson (n. 1926).
[24] Lord of the Flies (1954), roman de scriitorul englez William Golding (191l-l993), laureat al premiului Nobel pentru literatură în 1983.
[25] Tărâm fabulos din Cronicile din Narnia (1949-l953), ciclu de şapte cărţi pentru copii scrise de autorul irlandez Clive Staple Lewis (1898-l963).
[26] Peggy Lee (n. 1920), cântăreaţă, compozitoare şi actriţă, mai cunoscută pentru interpretarea vocilor din filmul de desene animate Doamna şi vagabondul.

[27] Drive-in (aici) – restaurant-parking, unde produsele se servesc direct în mașină.
[28] The Raven (1845), poem al autorul american E.A. Poe (1809-l849).